

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 80 / III Legislatura / Sisè període

Dijous, 29 de novembre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 61

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i tres minuts.

Debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1991 (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3927).*

Esmena a la totalitat

Esmena del G. p. Popular (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P) (p. 3932).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC) (p. 3936).*

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 3941).*

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3944).*

Esmena del G. Mixt (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Hortalà (M) (p. 3947) i I. Sr. Pere (p. 3950).*

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i catorze minuts.

Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *H. Sr. Armet (S) (p. 3952).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 3957).*

Intervenien per al·lusions l'I. Sr. Curto (P) (p. 3965), l'I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3965), l'H. Sr. Armet (S) (p. 3966) i l'H. Sr. Hortalà (M) (p. 3966).

Votació de les esmenes a la totalitat: *rebutjades per 44 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 3966S).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de set de la tarda i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 61

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

Ordre del dia

Punt únic: Debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1991.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

L'únic punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de les esmenes a la totalitat del Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1991.

S'informa als membres de la Cambra que les esmentades esmenes han estat publicades en el *Butlletí* número 217. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Molt Honorable President del Parlament de Catalunya, senyores i senyors diputats, els Pressupostos de la Generalitat per al 1991 es presenten en un clima internacional d'incertesa. Si al final del 89 es produïa l'obertura dels països de l'est d'Europa, és sabut de tothom que el dia 2 d'agost les forces iraquianes envaïren l'Emirat de Kuwait i provocaren una crisi internacional molt important, de la qual no es veu la sortida i, per tant, no es poden avaluar les conseqüències.

Abans, però, de la crisi del Golf, l'economia internacional, l'espanyola i la catalana assenyalaven un significatiu alentiment en el seu creixement. Malgrat això, els organismes internacionals més reconeguts —el Fons Monetari Internacional, l'OCDE o la mateixa Comissió Europea— preveïen una certa recuperació per al 1991. Aquestes previsions s'han revisat, recentment, com a conseqüència de l'increment del preu del petroli. Tanmateix, a diferència de les dues crisis anteriors, podria esperar-se una incidència econòmica menor, a causa, d'una banda, de la disminució de la importància relativa del petroli dins del total de les primeres matèries energètiques utilitzades per Occident, i, d'altra banda, atès el major consens sobre el tipus de mesures econòmiques que cal aplicar davant un augment important del preu del petroli.

El Fons Monetari Internacional és taxatiu en la necessitat d'aplicar polítiques monetàries i pressupostàries restrictives, i adverteix que, altrament, l'impacte de la crisi del Golf pot tenir greus conseqüències. L'experiència de les crisis de 1973 i 1979 aconsellen no repetir les actuacions de polítiques acomodaticies del passat, perquè això portaria, a la llarga, una recessió encara més forta. S'ha après que s'han de traslladar sense demora els increments del preu del petroli als consumidors finals. La polí-

tica de subsidiar el preu del petroli té efectes negatius, ja que no fomenta l'estalvi d'energia ni la recerca d'energies alternatives.

La compensació de l'encariment del petroli, aplicant una política monetària expansiva, fa que augmenti la inflació sense resoldre els problemes de base; si no es reconeix l'empobriment de tota la societat a causa del traspàs de renda a l'exterior es pot provocar una espiral inflacionista, i si els salaris augmenten per sobre els increments de productivitat, hi hauria, probablement, un efecte negatiu sobre l'increment de l'atur.

Una política monetària apropiada pot ser, segons el Fons Monetari Internacional, la que tendeixi a aconseguir una expansió monetària similar a l'increment del PIB nominal que hi havia abans de l'increment del preu del petroli.

Pel que fa a la política fiscal, encara que també haurà de seguir una línia d'ajust, forçosament serà selectiva, i reconeixerà la pèrdua de renda interior i «primarà» els sectors destinats a afrontar la crisi.

L'ajust que les economies han de dur a terme, segons els informes del Fons Monetari Internacional, provocarà una lleugera reducció de la producció i de l'ocupació en un període d'un o dos anys, per retornar a un creixement posterior de l'activitat econòmica, d'acord amb la hipòtesi de redreçament de la situació econòmica.

Els efectes de la crisi poden ser diferents segons els països. Hi ha opinions diverses sobre el creixement previsible als Estats Units, si bé cap d'elles sembla favorable a curt termini. Als països de l'Est aquesta nova situació es farà notar, ja que a partir del gener del 91 l'URSS, país habitualment subministrador de petroli, no els concedirà un tracte privilegiat com feia fins ara, quant als preus del petroli i a la seguretat de subministrament, fet que podria portar, si persisteix, l'alça de preus, un alentiment de les reformes que s'estaven duent a terme. Aquests països tenen, per altra banda, un greu problema d'adaptació econòmica, i també psicològica, a l'economia de mercat i a la privatització.

Un altre col·lectiu de països que, de ben segur, quedaran molt afectats són els països menys desenvolupats no productors de petroli. Per a aquests, l'increment de la factura petroliera, juntament amb la desaparició quasi total de les remeses d'emigrants —el cas d'Egipte, l'Índia o Turquia—, i l'impacte de la reducció del creixement en els països més industrialitzats tindrà greus conseqüències sobre les seves economies.

Pel que fa a l'Europa comunitària, cal dir que una escalada de preus del petroli probablement intensificarà les diferències entre les taxes d'inflació dels estats que en són membres, la qual cosa dificultaria la ja alentida posada en marxa de la segona fase de la unió econòmica i monetària.

Malauradament, tant l'economia de l'Estat espanyol com la catalana podrem ser de les economies comunitàries més afectades per la crisi, ja que la dependència del petroli és més gran que la mitjana dels països comunitaris, la nostra balança energètica és clarament deficitària, no som gaire estalviadors d'aquest recurs i la nostra estructura productiva té més dificultats d'adaptar-se a noves situacions.

Voldria fer una breu referència als Pressupostos Generals de l'Estat per al 1991. Els desequilibris bàsics de les economies espanyola i catalana, dèficit exterior per compte corrent i inflació, van provocar l'adopció, des de la segona meitat de 1989, de mesures monetàries contractives, amb les quals semblava,

fins al juliol passat, que s'obtenien uns certs resultats. Tanmateix, la davallada del turisme, tradicional font de divises, ja feia pensar que seria difícil contenir l'augment del dèficit exterior, però la posterior crisi del Golf ha fet impossible reduir enguany els esmentats desequilibris, i, probablement, tampoc s'aconseguirà l'any vinent, en què els efectes podrien ser més importants.

La persistència d'aquests desequilibris, l'incert panorama internacional i la previsible, si bé ajornada, unió econòmica i monetària de la Comunitat Econòmica Europea, justifiquen una orientació restrictiva en la política pressupostària de l'Administració central, que, a més, ve avalada pels informes del Fons Monetari Internacional. Aquesta política propicia la mateixa orientació en els pressupostos de les administracions públiques territorials, comunitats autònomes i corporacions locals.

L'Administració central desitja reduir, amb els Pressupostos per al 1991, el dèficit, no només en termes de PIB, sinó també en valors absoluts. Sens dubte, els problemes derivats de l'augment de la pressió fiscal i la necessitat de cercar l'ortodòxia en el finançament del dèficit, sense pagarés ni apel·lacions al Banc d'Espanya, poden ser una justificació addicional a la contenció de la despesa de l'Administració central.

Una altra cosa és qüestionar-se si la reducció del dèficit pressupostari i la contenció de la despesa s'havien de fer tan dràsticament, ateses les necessitats d'infraestructures i equips que Espanya i Catalunya necessiten per assumir, amb un cert èxit, el mercat interior del 1993. La necessària contenció pressupostària no pot fer oblidar, però, d'altres objectius propis de les comunitats autònomes en general i de la Generalitat de Catalunya en particular, derivats de les competències estatutàries, i també molt importants per a la nostra societat.

Passo a examinar l'objecte principal de la meua intervenció, que és el Pressupost de la Generalitat de Catalunya. Catalunya necessita millorar les seves infraestructures i els seus equips socials, com també fomentar les accions de R+D per poder competir a l'Europa del 93. Alhora, s'han de millorar els serveis sanitaris fonamentals, tot i que són costosos, i també la provisió de béns públics de caràcter econòmic, per tal de mantenir, de forma global, uns nivells de prestació de serveis similars o superiors a anys anteriors.

L'atenció d'aquestes accions representa una part molt important del Pressupost de la Generalitat, que té —com examinaré tot seguit— una estructura molt diferent al de l'Administració central, de manera que tots dos posen un èmfasi similar en la millora de les esmentades dotacions; però, mentre que el Pressupost de l'Administració central té un marge de maniobra que possibilita un increment global pràcticament nul en termes reals, això és quasi impossible en el Pressupost de la Generalitat.

Dues són, per tant, les línies mestres que han presidit l'elaboració dels Pressupostos d'enguany. D'una banda, la contenció pressupostària, per tal de no agreujar ni contribuir a l'agreujament dels desequilibris de l'economia en la part que pugui correspondre a l'Administració de la Generalitat, i, d'altra banda, el creixement necessari per afrontar les demandes de serveis socials i béns públics de caràcter econòmic, com també aquells serveis econòmics més relacionats amb l'augment de la competitivitat i, en definitiva, amb el redreçament de l'economia.

L'augment global del Pressupost de la Generalitat per al 1991, un 12,5% respecte a l'any anterior —o, si es vol, el 13,8%, en termes de consolidació pressupostària—, respon, alhora, a aquestes dues grans línies, i busca el millor dels equilibris possibles, i, en tot cas —ho vull subratllar des d'aquest moment ja—, atorga una lleugera preeminència a l'objectiu de la contenció pressupostària, conscients de la situació econòmica actual.

Més endavant examinaré, separatament i de forma concreta, el pressupost d'ingressos i de despeses de la Generalitat, i exposaré el contingut de cadascun d'aquests apartats.

Abans, però, vull referir-me a uns determinats punts que han estat presents en el moment d'elaborar aquest Pressupost i que, en alguns casos, expliquen algunes de les decisions adoptades, i, en tot cas, clarifiquen l'abast i l'entorn d'aquelles decisions, en considerar el marc del conjunt de les administracions públiques, ja sigui l'Administració de l'Estat o d'altres comunitats autònomes, de forma individual o en el seu conjunt.

En primer lloc, la necessitat de contenció pressupostària i d'elaborar un pressupost restrictiu, a imatge dels Pressupostos de l'Estat —tal com s'han encarregat de recordar-nos, en nombroses ocasions aquests dies, els responsables del Ministeri d'Hisenda—, que, tal com ja he dit abans, també ha estat una de les línies mestres que el Govern de la Generalitat ha tingut en compte. Si s'examinen amb deteniment i de forma més concreta les xifres que figuren als Pressupostos Generals de l'Estat, s'eviten possibles conclusions errònies que es poden deduir de la simple comparació entre la taxa de creixement general del Pressupost de la Generalitat, 13,8%, si parlem de pressupost consolidat, i el dels Pressupostos Generals de l'Estat, 7,6%. En efecte, les despeses de l'Administració central, destinades a infraestructures, sanitat i educació, que signifiquen un 19,5% dels Pressupostos Generals de l'Estat, han tingut un creixement igual o superior al 13,8% respecte a l'any 1990, que és el creixement del nostre Pressupost consolidat. Aquests mateixos capítols han tingut, doncs, un creixement igual en el nostre Pressupost, però amb la diferència important que el pes d'aquests tres sectors —infraestructures, sanitat i ensenyament—, en el conjunt del Pressupost de l'Estat..., perdó, en el Pressupost de la Generalitat, és gairebé del 65% del total i entorn del 60% si es considera el Pressupost consolidat. Per tant, 19,5% dels Pressupostos de l'Estat, 65% dels Pressupostos de la Generalitat, aquests tres capítols que creixen a un ritme similar al nostre creixement.

Aquest fet permet posar en evidència, al meu entendre, dues conseqüències més importants. En primer lloc, el caràcter prioritari de l'oferta de béns públics de caràcter social, com també la producció de béns públics de caràcter econòmic, amb la qual cosa coincidim des del punt de vista de creixement global interanual, l'Administració central i la Generalitat, malgrat la política de restricció pressupostària, i, en segon lloc, les diferències no només quantitatives sinó també qualitatives dels pressupostos d'ambdues administracions, que comporten, en definitiva, una inelasticitat a la baixa molt més gran del Pressupost de la Generalitat, tant pel menor marge de maniobra com la pròpia composició de la resta dels components del pressupost de despeses.

No em vull estendre més en aquest punt, malgrat que es podria examinar amb més detall segons la distribució funcional del Pressupost, però els resultats serien molt semblants, com,

d'altra banda posa, de manifest el creixement pressupostari d'altres comunitats autònomes amb competències semblants a les nostres, que s'assembla més al creixement del Pressupost de la Generalitat que no pas al de l'Administració central, fet que crec que ve a donar suport a les conseqüències a què abans m'he referit. Així, per exemple, el Pressupost de la Junta d'Andalusia té un creixement de l'11%, i el de la Generalitat Valenciana, del 14,6% per a l'any 91 en relació amb el 90. He dit «amb competències semblants, però no iguals, ja que els serveis específics que té la Generalitat per exercir les competències en matèria de presons, Policia Autonòmica o justícia, per exemple, i les transferències recents en aquest últim cas dels mitjans materials de l'Administració de justícia, són un element addicional d'aquest augment global del Pressupost.

Considero, en definitiva, que el creixement del Pressupost de la Generalitat es pot considerar com un punt d'equilibri entre els dos objectius, molt sovint antagònics —i més encara en aquests moments de la situació actual de l'economia—, contenció pressupostària i prestació de serveis públics i béns públics de caràcter econòmic, més difícil d'obtenir, si, a més, es té en compte l'atenció necessària de la Generalitat, a altres camps tan importants com el foment de la competitivitat de les empreses, la protecció del medi ambient, etcètera, que han de tenir una atenció especial per part del Govern de la Generalitat amb les conseqüents implicacions pressupostàries que no han permès una major contenció de la despesa, ja per sí mateixa molt prefixada pels tres sectors als quals abans m'he referit, és a dir: infraestructura, sanitat i ensenyament.

També vull fer referència a l'increment de les operacions de capital, un 17,3% respecte al 90, que se situa per sobre del 12% del creixement de les operacions corrents. Vull dir amb això que l'esforç de contenció s'ha realitzat molt més en les despeses corrents i, especialment, a les despeses de personal i compra de béns corrents i de serveis, que no pas en les de capital —inversions reals i transferències de capital—, conscients de la conveniència i la necessitat de concentrar l'esforç de contenció en el consum públic més que no pas en la formació bruta de capital o en les transferències.

Això ha permès que el percentatge de participació de les despeses consolidades corrents, respecte al total, hagi baixat lleugerament l'any 91 en relació amb el 90, i, al contrari, la participació de les despeses consolidades de capital sobre el total hagi augmentat, passant del 16,1% —l'any 90—, al 16,9% —l'any 91.

Per últim, vull fer referència a un tercer punt que aquests dies ha estat d'actualitat i que cal considerar amb un cert deteniment. Són els temes de dèficit pressupostari i de l'endeutament. Vull precisar, abans de res, que aquests temes no es poden deslligar del finançament dels serveis transferits i de l'aplicació del sistema actual de finançament. I només ho dic com a constatació d'un fet, però sense voler allargar-me, ja que aquests temes s'hauran de tractar —s'estan tractant ja— en el marc que correspon, és a dir, la Comissió Mixta de Valoracions. Però vull exposar-los, perquè afecten i han afectat els temes de dèficit pressupostari i d'endeutament.

En primer lloc, el menor finançament de recursos per habitant que —tal com he posat de manifest en moltes ocasions— té Catalunya en relació amb les altres comunitats autònomes de l'article 151, un menor finançament que s'ha de compensar

amb altres fonts d'ingressos per tal de poder exercir les competències de la Generalitat i atendre les prestacions dels serveis inherents en aquelles competències.

En segon lloc, les normes de creixement de la participació de les comunitats autònomes en els ingressos de l'Estat que han fet que les comunitats autònomes només hagin participat en una part del creixement dels ingressos de l'Estat, la qual cosa ve marcada pel concepte de «Despesa estatal equivalent» i no en el creixement total dels capítols 1 i 2 del pressupost d'ingressos de l'Estat. Cal recordar en aquest sentit —i això és molt important— que el creixement acumulat durant el període 86-91 —86, és la nova negociació de la fórmula de finançament dels ingressos de l'Estat—, capítols 1 i 2, ha estat del 129%, mentre que el creixement de la despesa estatal equivalent, que és la base de la nostra fórmula de finançament, ha estat del 83%. I els increments anuals, 91-90, s'han previst de l'11,1% per als ingressos i el 8,2% per a la despesa estatal equivalent.

En tercer lloc, l'augment important de la participació de les administracions territorials, i, en concret, de les comunitats autònomes, en la despesa global de les administracions públiques, i, especialment, en les operacions de capital. Vull indicar, en aquest sentit, que les administracions territorials han passat de representar el 28% del total de les despeses de capital, l'any 83, al 52% l'any 89. Les comunitats autònomes han passat del 35% del conjunt de les administracions territorials —és a dir, comunitats autònomes i corporacions locals—, o del 10% del total de les administracions públiques, amb l'Estat inclòs, l'any 83, al 59% i 31%, respectivament, l'any 89. Tot això fa necessari —em referiré més endavant a l'endeutament previst per a l'any 91—, i ha fet necessari, també en el període anterior, un endeutament a través dels anys per tal de suplir les insuficiències de les altres fonts de finançament paliades, en part, a partir del 87 —aplicació de la nova fórmula, cal subratllar-ho—, amb el creixement substancial de la recaptació dels tributs cedits; endeutament que s'ha mantingut, però, dins d'uns límits raonables en el conjunt del finançament de la Generalitat. El percentatge de participació de les administracions territorials —comunitats autònomes i corporacions locals— sobre el total d'endeutament viu de les administracions públiques en el seu conjunt, al final de 1986, era del 14,8%, percentatge que es va transformar en el 23,5% al final del 89. Al contrari, el pes de la Generalitat en el total de l'endeutament viu de les administracions territorials ha baixat del 9,7%, l'any 86, al 9,3%, l'any 89. En definitiva, el Govern de la Generalitat, un cop superats els primers anys vuitanta, amb el procés important de traspàs de serveis de l'Estat i coincidint amb el període d'un pitjor finançament estatal d'aquells serveis, ha controlat plenament el procés de creixement del deute i no ha col·laborat, ans al contrari, ha contribuït al decreixement de 0,4 punts en el període 86-89 a l'expansió del deute del conjunt d'administracions territorials. S'ha realitzat un menor creixement de les despeses corrents per tal de potenciar els capítols destinats a les inversions reals i les transferències de capital, i ha afavorit així una ampliació dels serveis públics i dels béns públics de caràcter econòmic.

He volgut referir-me explícitament a aquests punts, ja que considero que són importants per poder exposar amb més claredat el contingut del pressupost d'ingressos i de despeses i per facilitar a les senyores i els senyors diputats la comprensió de les decisions adoptades.

Examinaré la previsió d'ingressos del Pressupost de la Generalitat. En la previsió d'aquests ingressos em referiré, separadament, als ingressos condicionats, als incondicionats i als procedents de l'endeutament. Els ingressos condicionats són els que tenen una finalitat prèviament determinada a la qual s'han de destinar els recursos. La previsió d'aquests ingressos és de 626.589 milions de pessetes, xifra que representa el 56,3% del total del Pressupost i un augment de l'11,7% de les previsions de l'any anterior. Cal indicar que aquest augment està per sota de l'increment global del Pressupost, que és del 12,5% *stricto sensu* i del 13,8% consolidat —els ho recordo—, de manera que el pes dels recursos condicionats ha disminuït lleugerament en relació amb el Pressupost del 1990.

Dins aquest grup d'ingressos cal destacar, en primer lloc, els procedents de la Seguretat Social per finançar els serveis sanitaris i socials transferits a la Generalitat. La previsió d'aquests ingressos és de 382.006 milions de pessetes, xifra que representa un augment del 14,7% en relació amb les previsions inicials de l'any anterior; per tant, molt superior a la mitjana d'augment del Pressupost. Aquesta previsió s'ha realitzat, d'una banda, en funció de l'augment per al 91 del pressupost de l'INSALUD i de l'INSERSO i, d'altra banda, segons la previsió de la liquidació de les transferències corresponents a l'exercici 90.

En segon lloc, i per ordre d'importància, s'inclouen en aquest grup les transferències per participació dels ens locals —ajuntaments i diputacions— en els ingressos de l'Estat, la previsió de les quals és de 151.412 milions de pessetes, d'acord amb les previsions pressupostàries que figuren en els Pressupostos Generals de l'Estat. Cal assenyalar que aquestes transferències que provenen de l'Administració central vénen totalment condicionades i la Generalitat fa únicament de caixa pagadora.

En tercer lloc, cal destacar la previsió de transferències de l'Administració central en concepte de subvencions finalistes; la seva previsió per al 90 és de 87.589 milions de pessetes, xifra que representa un augment del 13,8%. Dins aquest grup de subvencions s'inclouen les destinades a fer efectiva la gratuïtat de l'ensenyament privat, les subvencions en matèria d'agricultura, les del Pla d'Obres i Serveis, etcètera.

Finalment, i dins del grup dels ingressos condicionats, es troben les transferències procedents de la Comunitat Econòmica Europea, que són, d'una banda, les del Fons Social Europeu i les del Fons Europeu de Desenvolupament Regional, FEDER. Les previsions d'aquestes transferències són de 2.750 milions de pessetes pel Fons Social Europeu i 2.832 pel FEDER.

En relació amb les previsions dels recursos del FEDER, cal indicar que corresponen a l'últim termini de les dotacions aprovades en el marc comunitari de suport de l'objectiu 2 per la Comissió Europea, on s'aprovà una dotació per a la Generalitat de Catalunya de 15.000 milions de pessetes per al període 89-91.

Cal recordar, en aquest sentit, que Catalunya té un PIB/habitant superior al 75% de la mitjana comunitària —i per sota del 100, òbviament— i, per tant, va quedar exclosa de l'objectiu 1, que s'aplica a totes aquelles comunitats autònomes que tenen un PIB/habitant inferior al 75% de la mitjana de les regions europees. A l'objectiu 1 va la major proporció dels fons estructurals i, per tant, del FEDER.

Pel que fa als recursos incondicionats, aquests representen en conjunt el 38,9% —abans he examinat els recursos condicio-

nats—, els incondicionats representen aquest 38,9% del total del Pressupost i un augment del 14,5% en relació amb l'any anterior, dos punts per sobre de l'augment global del Pressupost. Per tant, és bo destacar que els nostres recursos incondicionats augmenten per sobre de la mitjana.

Aquest bloc de recursos és el format bàsicament pels tributs cedits i pel percentatge de participació en els ingressos de l'Estat que financen globalment el 32,1% del Pressupost, i la resta d'aquest bloc està formada per tributs propis i altres ingressos. Aquests ingressos, malgrat que es puguin considerar incondicionats des d'un punt de vista jurídic, no representen en cap cas la magnitud del marge de decisió de què disposa la Generalitat per decidir la distribució i el volum de la despesa, ja que una bona part d'aquests recursos que anomenem «incondicionats» estan vinculats al finançament dels serveis transferits de l'Estat i, en definitiva, això significa que la Generalitat s'ha de fer càrrec d'unes despeses determinades pels decrets de traspassos de serveis de l'Administració central; com a exemple podríem donar els sous dels mestres i funcionaris transferits, en general.

La previsió de tributs cedits és de 180.355 milions de pessetes i representa un augment del 19,4% en relació amb les previsions de l'any anterior. Cal indicar que aquest augment està per sobre del creixement global del Pressupost en 6,9 punts. També es pot dir —i és important destacar-ho— que aquest any és el primer en el qual les previsions per tributs cedits són superiors a la dels ingressos provinents del percentatge de participació en els ingressos de l'Estat, a causa, en part —i aquest és un aspecte negatiu, diríem—, de les restriccions derivades també de la despesa estatal equivalent en els Pressupostos de l'Estat.

Els factors que defineixen els increments previstos per tributs cedits són els següents: modificacions legislatives de l'Administració central; modificació de la tarifa i elevació del mínim exempt en l'impost de successions i donacions per compensar l'increment de les bases imposables, i creació d'un gravamen complementari a la taxa estatal sobre el joc; increments previsibles en l'impost de successions i el de patrimoni; ralentització de l'activitat econòmica que aconsella la previsió d'una baixa en la recaptació de l'import sobre transmissions patrimonials; quant a l'import sobre actes jurídics documentats, si bé l'augment respecte al pressupost inicial del 90 és del 18,78%, aquest increment és pràcticament nul si el comparem amb la recaptació real prevista per a enguany; mesures de política econòmica adoptades pel Govern de l'Estat en el sentit de restringir el crèdit i que, indirectament i de manera especial, a través de la disminució de la compra-venda de béns immobles, afectarà l'impost sobre transmissions patrimonials; millora en la gestió dels impostos, que es reflecteix en una millora de la recaptació.

En relació amb els ingressos procedents del percentatge de participació en els ingressos de l'Estat, la previsió és de 178.168 milions de pessetes, i representen un augment del 10,1% en relació amb l'any anterior, augment que inclou els traspassos de serveis en matèria de justícia, que abans citava, realitzats l'any 90.

D'acord amb el sistema de finançament vigent per al quinquenni 87-91, l'increment dels ingressos procedents del percentatge de participació es determina a partir de l'evolució de la despesa estatal equivalent definida a partir de les previsions dels Pressupostos Generals de l'Estat. En aquest grup d'ingressos incondicionats s'inclou també l'anomenada «compensació

transitòria per a inversions», que substitueix l'antic Fons de Compensació Interterritorial.

En la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera del 21 de febrer d'aquest any s'acordà una modificació dels recursos procedents d'aquest Fons de Compensació Interterritorial, que ja vaig explicar en la presentació del Pressupost de 1990. Aquesta modificació és transitòria fins que no s'aprovi el nou sistema de finançament per a l'any 92.

La previsió per al 91 d'aquesta compensació transitòria és de 29.218 milions de pessetes, xifra que representa un augment de l'11% en relació amb les previsions de l'any anterior, increment que, tal com s'estableix en l'acord abans citat del Consell de Política Fiscal i Financera, és el corresponent a la previsió d'impostos directes i indirectes de l'Estat per al 91.

Dins del grup dels ingressos incondicionats es troben també els tributs creats per la Generalitat, els tributs propis. La previsió d'aquests és de 22.771 milions de pessetes, xifra que representa un augment del 16,8%.

Malgrat que la importància quantitativa d'aquests tributs propis sigui reduïda, crec que és necessari comentar les previsions realitzades en el Pressupost. Pel que fa a l'impost del bingo, es preveu una recaptació d'11.059 milions de pessetes, amb un augment del 6,5% de les previsions del 90; la previsió del recàrrec sobre la taxa estatal del joc que grava les màquines escurabutxaques és de 3.750 milions de pessetes, que representen un augment del 125%; el motiu d'aquest increment és l'augment de la base a la qual s'aplica el recàrrec, a causa del nou gravamen complementari de la taxa del joc establert per l'Estat. Per últim, les taxes tenen una previsió de 7.962 milions de pessetes, i representen un augment del 7%.

Finalment, i com a ingrés de caràcter extraordinari, cal fer referència a la previsió de l'endeutament per al proper any. La previsió d'endeutament per al 91 és de 53.994 milions de pessetes, la qual cosa representa un augment del 12,5% en relació amb les previsions inicials de l'any anterior, augment exactament igual al del Pressupost *stricto sensu*, el dels departaments, i inferior al consolidat.

Vull recordar en aquest punt que el deute consolidat del Pressupost de la Junta d'Andalusia per al 91, per donar unes referències, és de 130.000 milions de pessetes, amb un increment del 42% respecte al 90, i el de la comunitat de València —cito Andalusia i València perquè tenen exactament el mateix nivell de competències que Catalunya— és de 53.000 milions de pessetes, la qual cosa significa un increment del 60% respecte a l'any anterior; aquests increments del 42% i del 60% a comparar amb l'increment del 12,5%.

En termes d'endeutament net, o sigui, la previsió d'endeutament menys les amortitzacions a efectuar durant l'any, l'import és de 38.229 milions de pessetes, amb un decrement del 0,5% respecte a l'any 1990, que es va situar en 38.417 milions.

D'altra banda, la càrrega financera total —aquest és un tema que surt sempre en els debats—, interessos i amortitzacions, s'eleva a un total de 49.870 milions de pessetes, i aquesta quantitat —s'ha de dir una vegada més— queda molt lluny del límit establert en la LOFCA sobre el pes de la càrrega financera en relació amb els ingressos corrents. Per a l'any 91 aquest percentatge és del 4,8%, mentre que el límit establert a la LOFCA —ho recordo una vegada més— és del 25%.

Aquestes són, a grans trets, les previsions d'ingressos per al

91, de les quals vull subratllar l'esforç de contenció pressupostària a través del creixement moderat de l'endeutament viu per a l'any vinent, i que ha obligat, òbviament, a una limitació de la despesa en funció d'una «priorització» necessària, si bé tenint en compte —com ja he dit abans— la composició o estructura de la despesa del Pressupost de la Generalitat, molt diferent de l'estructura del Pressuposts Generals de l'Estat.

Vull comentar breument les despeses del Pressupost que presentem avui. Vull entrar finalment, senyores i senyors diputats, en el darrer apartat de la meua intervenció, referent a aquest pressupost de despeses, per tal d'exposar les normes que han guiat l'elaboració d'aquest Pressupost en el marc de la disponibilitat d'ingressos que abans he exposat, com també del mateix condicionament dels ingressos a unes finalitats predeterminades.

El Govern de la Generalitat ha mantingut, en primer lloc, la política, ja iniciada en anys anteriors, de contenció de la despesa en operacions corrents, per tal de poder destinar més recursos a les operacions de capital, les quals —ho repeteixo— experimenten un creixement superior a la mitjana del Pressupost, tant en inversions reals, amb un increment del 13%, com especialment en transferències de capital, amb el 21,8% d'increment.

L'esforç de contenció dirigit a la despesa corrent, la qual l'any 90 significà un 84,3% del total, ha permès que les previsions d'aquest any, de l'any 91 vull dir, redueixin aquesta participació fins al 83,9%; és a dir la despesa corrent perd pes en el total del Pressupost de la Generalitat. Dins d'aquestes despeses, les que tenen un creixement menor són les de funcionament, o sigui les despeses de personal i la compra de béns i serveis, amb un creixement del 8,9% i 10,1%, respectivament. Pel que fa a les transferències corrents, augmenten d'un 12,2%, augment que es destina bàsicament al nou Servei Català de la Salut, creat en la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya, a les universitats i a la gratuïtat de l'ensenyament privat.

Per a millor claredat en l'exposició, i per tal de facilitar la comprensió de les senyores i els senyors diputats de les principals magnituds del pressupost de despeses, vull centrar-me en tres grans apartats que engloben, en conjunt, més del 75% del total de les despeses, tenint en compte, d'altra banda, que la resta del pressupost de despeses està format per les transferències a ens territorials, gairebé amb un 15%, i pels serveis de caràcter general i el deute públic, amb el 10%.

Aquests tres grans apartats que constitueixen el 75% del total del capítol de despeses són la millora de la provisió de béns públics de caràcter social i la protecció i la promoció social; els recursos destinats a la regulació econòmica dels sectors productius, i, en tercer lloc, l'esforç inversor, especialment per millorar les infraestructures i la continuació de les obres previstes per a la celebració dels Jocs Olímpics del 92.

Pel que fa a la millora en la provisió de serveis públics, puc dir que les despeses destinades a béns públics de caràcter social, que són bàsicament Sanitat i Ensenyament, absorbeixen la major part del pressupost, un 61,3%; d'altra banda, aquestes despeses signifiquen un 69,4% de l'augment del pressupost. Dit d'una altra manera, de cada 100 pessetes gastades de més, 69 es destinen a la provisió de béns públics socials.

L'altre gran apartat d'aquest grup són les despeses en protecció i promoció social, i, en conjunt, aquest grup té un creixe-

ment respecte a l'any passat entorn al 14%, superior, per tant, a la mitjana del creixement global del Pressupost.

Quant a les despeses destinades a la regulació dels sectors productius, tenen un increment del 18,9%; 6,4 punts per sobre de la mitjana. D'aquestes despeses, cal destacar les transferències al Departament d'Energia per al foment de la investigació aplicada i per a la internacionalització de les nostres empreses: CIDEM, Consorci de Promoció Comercial, és a dir, COPCCA, Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, Institut d'Investigació Aplicada a l'Automòbil, és a dir, l'IDIADA.

També dintre del Departament d'Indústria, la Direcció General de l'Energia té un creixement del 72%, i la dotació pressupostària més important correspon a les transferències de capital per a l'estalvi de recursos no renovables.

Vull fer també referència a la política de protecció del medi ambient; les previsions de despesa de la Direcció General del Medi Ambient tenen un increment del 25%. Cal destacar la dotació d'una partida de 150 milions de pessetes, destinada a les empreses per a la realització d'auditories del medi ambient.

La Fundació Catalana de la Recerca rebrà, amb càrrec al Pressupost de 1991, 1.099 milions de pessetes, destinades a la instal·lació d'un centre de supercomputació, totalment imprescindible avui dia per a la investigació, i que serà utilitzat per les quatre universitats catalanes en les tasques de recerca.

Per últim, voldria destacar l'increment experimentat per la Direcció General de Turisme, un 21% respecte a l'any 90, i especialment el de les transferències de capital al Consorci de Promoció Turística, un 41%, i a les empreses privades per a la modernització d'allotjaments turístics amb la finalitat de dispensar una atenció específica a un dels sectors econòmics amb problemes.

Quant al tercer gran apartat, relatiu a l'activitat inversora de la Generalitat, ja sigui directament o per mitjà d'altres organismes, les operacions de capital previstes s'eleva a la xifra de 153.642 milions de pessetes, amb un increment del 17,3% respecte a l'any 90, augment que està 4,8 punts per sobre del total del Pressupost. La política inversora de la Generalitat es concentra, en primer lloc, en inversions en infraestructures. Les inversions en carreteres i en transports representen el 44,4% del total. I, en segon lloc, en inversions en equipaments escolars, que representen el 16,5% del total. Del total de les inversions per habitant previstes, les comarques que tenen una renda per càpita inferior a la mitjana tenen en conjunt unes inversions per habitant d'un 22% superior a la mitjana. En canvi, les que tenen una renda per càpita superior compten globalment amb inversions d'un 14% inferiors a la mitjana. El Consell Executiu vol d'aquesta manera paliar les diferències entre comarques i contribuir a la reducció dels desequilibris territorials, amb l'objectiu d'afavorir el creixement harmònic del conjunt del territori de Catalunya.

Per últim, voldria referir-me a les actuacions inversores relacionades amb els Jocs Olímpics per al proper any, les quals es poden exposar en tres grups: inversions que hauran de realitzar els diferents departaments; aquestes inversions tenen un import, en el Pressupost del 91, de 18.844 milions de pessetes, la major part de les quals correspon a obres del segon cinturó. Inversions previstes per a les entitats autònomes dependents de la Generalitat; aquestes inversions, que hauran de realitzar l'Institut Català del Sòl i el Servei Català de la Salut, assoleixen un import de

1.254 milions. L'empresa Gestió d'Infraestructures, SA, GISA, que canalitza l'execució del tram del nus Diagonal - cinturó del litoral, del segon cinturó; la variant de Banyoles i el desdoblament de la carretera Girona-Banyoles, amb una previsió de despesa de 10.000 milions de pessetes.

Aquests són, senyores i senyors diputats, els trets més importants del Pressupost de la Generalitat de Catalunya per a l'any 91, en la vessant dels ingressos i en la vessant de les despeses. El marc actual de la situació econòmica ha aconsellat el Govern de la Generalitat de fer un esforç de contenció de la despesa; esforç que, tal com he exposat en el transcurs de la meua intervenció, és més difícil en el cas del Pressupost de la Generalitat que en el del Pressupost de l'Estat, a causa, fonamentalment —i ho he repetit diverses vegades—, de l'estructura de la despesa de la Generalitat de Catalunya.

Aquest Pressupost ha donat, també, prioritat a la contenció de la despesa corrent, per tal de no perjudicar en el mateix nivell les operacions de capital, tant en inversió directa com en transferències, alhora que ha atorgat una atenció especial als sectors considerats com a serveis públics fonamentals, i entre ells l'ensenyament i la sanitat, i la regulació econòmica dels sectors productius per tal de contribuir al redreçament de l'economia catalana.

Considero, en definitiva, que aquest Pressupost distribueix de la millor manera possible uns recursos econòmics que aquest any s'han previst més escassos, a causa del moment econòmic actual, amb la finalitat última de contribuir al creixement econòmic i a la millora i benestar de tots els ciutadans de Catalunya.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Comença ara el debat de les esmenes a la totalitat del Projecte de Llei. D'acord amb els articles 67.4 i 113.3 del Reglament, s'ordenarà de la manera següent: en primer lloc intervindran els grups parlamentaris per defensar les esmenes a la totalitat, per a la qual cosa disposaran de trenta minuts; les agrupacions disposaran de vint-i-dos minuts i mig, cada una d'elles; tot seguit hi haurà la possibilitat de fer torn en contra, també, de trenta minuts, i, si algun grup no hagués intervingut, podrà fixar posició. L'ordre d'intervenció serà segons l'ordre de presentació en el registre, que és: primer, en primer lloc, el Grup Popular; en segon lloc, el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; en tercer lloc, el Grup Mixt, començant, en primer lloc, per l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya, després l'Agrupació del CDS i després els no agrupats, del Grup Mixt. I, en quart lloc, el Grup parlamentari Socialista.

La primera esmena a la totalitat, per tant, és presentada pel Grup parlamentari Popular. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, la crítica anticipada, a través dels mitjans de comunicació nostres i d'altres grups de l'oposició, al Projecte de Llei de Pressupostos per a 1991 i la resposta per callada per part del Govern i del Conseller d'Economia i Finances, constitueix en essència el fonament de com es desenrotllarà esta sessió plenària, que lamentablement, i des de fa alguns anys, ja ha deixat de ser un debat parlamentari, en tot el que de rigor comporta esta paraula, per convertir-se en un simple posicionament dels grups de l'oposició, per renúncia del Govern a sortir a la tribuna; s'ha

convertit també, com han vist, en una interessada presentació per part del Conseller i, per últim, òbviament, escoltarem lo portaveu de Convergència i Unió, que, com tots los anys, després de recordar-nos los avantatges i els inconvenients de parlar al final, molt cordialment confondrà lo valor dels arguments diversos, los confondrà, deia, en menyspreables o excel·lents contradiccions dels grups de l'oposició.

Se tracta, en definitiva, senyores i senyors diputats, d'allò d'un mal tràmol, passar-lo prompte i és també esta una bona manera d'estrangular la impressió popular en un intent de distreure i de confondre el conjunt de la societat catalana respecte de la importància de la política econòmica del Consell Executiu, de la qual política econòmica deriva, també, la política pressupostària.

Los Pressupostos de la Generalitat per a 1991 estan carregats de lamentables sorpreses i abunden notables imprecisions. Demostrarem que són uns pressupostos clarament expansius, quan lo Conseller els declara restrictius o de contenció; quatre vegades ho ha dit. Són uns pressupostos, també, insolidaris amb la situació de l'economia espanyola, quan el Conseller diu —i ho ha dit diverses vegades— que coincideix amb la política econòmica del Govern central; són uns pressupostos que no afronten amb seriositat lo repte de 1993, a partir de quan lo Conseller afirma només com a tot repte que la nostra situació geogràfica des de l'ingrés a la Comunitat Europea és molt favorable; són uns pressupostos que no tenen ni un gram d'austeritat, mentre lo Conseller declara que l'austeritat i la política d'ajust només s'aconseguirà amb una política de contenció de preus, de salaris i de despesa.

I, per últim, són uns pressupostos generadors de més inflació en un moment que el creixement de l'índex de preus al consum, del mes d'octubre, situa Catalunya en 1,3 punts per damunt de la mitjana espanyola. I en est estat de desorientació i de contradiccions, de les quals el Grup Popular ja va deixar constància lo 4 d'abril d'enguany, quan est Diputat va denunciar i va advertir de la irresponsabilitat que suposava aprovar els Pressupostos de 1990, brutalment expansius, en un 21,3% d'augment respecte del Pressupost anterior..., després de set mesos, lo Govern de Convergència i Unió, sobre la base del comentari alarmant del seu propi informe econòmic sobre les conseqüències de la crisi del golf Pèrsic, per què continua miop i tossut a presentar i aprovar uns pressupostos expansius, si són tan conscients que els efectes negatius només aportaran descoordinació i desequilibris a la mateixa economia catalana?

No ha valorat l'Honorable Conseller que, quan, qui com ell, parla públicament de contenció de preus, de salaris i de despesa, s'ha de referir fonamentalment a despesa pública, concretada en el seu cas a la despesa pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. I quan l'informe econòmic i financer, i les paraules del Conseller, est informe, que elabora el seu Departament, proclama de manera reiterada les conseqüències de la crisi del golf Pèrsic, és evident que l'examen que presenta el Govern no observa el rigor que mereix una anàlisi d'estes característiques, perquè, mentre abans de la crisi econòmica, lo problema era frenar l'elevat creixement econòmic i reduir los efectes de la consegüent inflació, i reduir lo dèficit exterior, avui lo problema és que tots som més pobres que abans, i consegüentment afrontar les solucions amb el cinturó més ajustat resulta de difícil aplicació, si no es predica amb l'exemple a

partir de quan la recepta continua essent la mateixa, però una mica més severa, des de l'opinió dels responsables; és a dir, política monetària més restrictiva, moderació de les rendes salarials i sobretot menys despesa pública. I així, en termes generals, la moderació dels salaris ha estat efectiva —sempre són los primers a pagar les conseqüències—; lo consum i el consum familiar s'ha ajustat el cinturó i ha frenat la seva expansió, però a la vegada també és cert que els efectes de la política monetària han generat una paràlisi en els programes d'inversió de les empreses, lo que equival a dir que es consolida l'estancament en lo sector industrial.

I en est panorama francament descoratjador no apareix una política de contenció de la despesa pública a casa nostra que sigui solidària amb l'exigència del reequilibri i recuperació global de l'economia espanyola. Si la Conselleria d'Economia i Finances valorés en la mesura de la importància l'opinió dels tècnics del seu Departament, probablement avui no presentarien lo Pressupost per programes, perquè no és lo sistema pressupostari que est Govern utilitza, ni fariem públic l'informe econòmic i financer per evitar caure en certes contradiccions.

L'informe en qüestió, que descriu la situació econòmica catalana i espanyola en relació amb els últims esdeveniments internacionals, nosaltres diem que simplement està desheretada de la seriositat política i tècnica que requereix un examen d'estes magnituds. I un exemple —i sempre atenent a los principis del seu informe en relació amb la competitivitat—: no creu l'Honorable Conseller que una manera efectiva de guanyar competitivitat és reduir la força de la pesseta, baixant, per exemple, els tipus d'interès? Lo contrari, segons l'opinió dels més notables experts, és a dir, la seva revaluació, és en aparença una mesura de lluita contra la inflació, encara que el més sensat sempre és situar el valor de la pesseta als nivells de la realitat econòmica espanyola dins del sistema monetari europeu. No creu l'Honorable Conseller —i també sempre en relació amb el seu informe— que, contra la seva opinió, les mesures monetàries, per solitàries, han estat insuficients? Independentment de la contenció a l'ús del diner, està comprovat que l'elevació dels tipus d'interès mai frenaran lo crèdit al consum a partir de quan lo consum és insensible a una major fixació percentual. En canvi, esta elevació és evident que sí que ha frenat los plans d'inversió productiva a les empreses catalanes amb seriosos problemes respecte als compromisos adquirits.

Per consegüent, diem nosaltres: l'adequació de la moneda a la situació real de la nostra economia; la reforma tributària, que garanteixi l'estalvi domèstic i l'estalvi col·lectiu; la mateixa reforma tributària que «incentiva» la inversió privada en condicions d'estabilitat i de productivitat; la reducció urgent del dèficit comercial i una reducció efectiva de la despesa pública són, entre altres, mesures adequades que no apareixen per res a l'informe que presenta el Govern per al 1991.

Mentre que al Congrés dels Diputats lo seu Grup afirma, lo dia 29 d'octubre, que no es pot culpar la crisi del golf Pèrsic respecte dels desequilibris de la nostra economia, aquí a Catalunya —i per escrit, a les pàgines 12 i 13, i també ho ha dit el Conseller—, afirmen tot lo contrari. Doncs bé, quan es posin d'acord la central i l'ambaixada, ja nos ho diran. Mentrestant, un fet és ferm: ningú que tingui dos dits de front, dos dits de sentit comú, se pot atrevir a avaluar definitivament l'envergadura del conflicte en termes econòmics, i, per consegüent, les

solucions mai poden ser invariables, i molt menys ningú pot avaluar les conseqüències d'estes solucions.

Abans i molt abans de la invasió de Kuwait, la nostra economia ja tenia notables desequilibris: una inflació superior a la mitjana de la Comunitat Econòmica Europea, a pesar la fortaleza de la pesseta, que abaratia les importacions; un dèficit comercial imparabile, generat per la pèrdua de competitivitat de les nostres empreses; una desviació espectacular de la balança de pagaments, entre altres motius, per la falta d'ingressos per turisme, perquè no nos hem preocupat ni de la qualitat ni de la quantitat ni dels preus; una sortida massiva de ciutadans cap a l'estranger, aprofitant, precisament, la fortaleza de la pesseta; un dèficit, per compte corrent, del 5% del producte interior brut, senzillament insuportable per al conjunt de la nostra economia, i uns costos financers de les empreses que augmenten cada dia, en correspondència amb l'alça dels tipus d'interès.

I en el seu informe, senyor Conseller, molt parlar dels Estats Units, d'Alemanya, de la Comissió Europea, de l'URSS, de l'Índia, de Turquia..., quan aquí el que interessa és parlar de Barcelona, de Tarragona, de Lleida i de Girona. Per això tot s'acaba sense cap concreció, parlant de modernitat, de competitivitat i de creació de riquesa. Parlar de conceptes, però solucions, ni una; orientació política, ni una.

Només cal veure la composició del seu Pressupost de 1991 per afirmar que el Govern de la Generalitat, en política econòmica i en política pressupostària, tots los anys celebra, en una mateixa escena, en un mateix acte —com avui—, la presentació, el debut i la *despedida*. Amb quina finalitat, preguntem nosaltres, s'elaboren, se presenten i s'aproven los Pressupostos de la Generalitat?: per viure millor els diputats?, per viure millor el President de la Generalitat, lo Consell Executiu i els alts funcionaris de l'Administració?, o bé per afrontar amb realisme la millora de la qualitat de vida de tots els ciutadans, amb una distribució justa i equitativa dels recursos de què disposem?

Se pot considerar just i equitatiu un pressupost que augmenta, per exemple, 1.200 milions de pessetes la despesa corrent de Presidència, mentre que l'augment de la inversió en Ensenyament és de 659 milions; d'Indústria, 1.174; d'Agricultura, 878; de Comerç, Consum i Turisme, 637; de Cultura, 1.291, i de Benestar Social, 81 milions? I formulo la mateixa pregunta que el seu Grup va formular al Congrés dels Diputats: què aporten estos Pressupostos, que representa una aproximació interessant i innovadora cap a la reorientació de la nostra economia? Quin és lo mecanisme concret, preguntem ara nosaltres, que es desprèn dels Pressupostos de la Generalitat, útil per reequilibrar, almenys, l'economia catalana? Només un mecanisme podrien aportar: la col·laboració i la solidaritat contra la inflació, per mediació d'una política de contenció i, sobretot, política de contenció de la despesa corrent. Això seria més que suficient.

Però és evident que est Govern ha perdut el bon costum d'afrontar i de superar dificultats, i en canvi, s'acrediten d'insuperables i perfectes administradors de situacions conjunturals de les vaques grasses. Quins programes d'inversió, quina declaració de prioritats, quines partides concretes, quins departaments donen credibilitat i suport al concepte de competitivitat que, com a objectiu, tots els que estem aquí defensem?: Indústria, Agricultura, Benestar Social, Presidència?

S'ha fixat l'Honorable Conseller que el Departament d'Indústria suporta unes despeses corrents de 7.500 milions de pes-

setes —despeses corrents—, contra unes inversions de 6.000 milions? Ha vist que, a Agricultura, augmenta la despesa corrent 1.000 milions de pessetes en relació amb el Pressupost anterior, mentre que les inversions augmenten 878 milions de pessetes? Ha prestat atenció, est Govern, que el Departament de Benestar Social augmenta les inversions en 81 milions de pessetes, a la vegada que augmenta 4.250 milions de pessetes la despesa corrent? A això nosaltres li diem «tirar de veta», perquè esta i no altra és la seva competitivitat, la seva modernitat i el seu concepte de creació de riquesa.

I amb estos antecedents hauríem de preguntar a algú que parla molt al Congrés de Diputats: «¿A quién les ha ido de perillas la crisis del golfo Pérsico?» Sort que el Ministre senyor Solchaga, que, a manca d'altres mèrits, no té un pèl de *tonto*, de seguida va qualificar el discurs del polític en qüestió amb: «Decir una tontería no le quita, a la tontería, la naturaleza de tontería».

En quina mesura pot, est Govern, presumir de coherència quan accepta una política monetària de contenció, independentment dels seus efectes, i exercita, a la vegada, una política pressupostària expansiva. El costum, la rutina i la pràctica aviciada que tots los anys estableix lo Consell Executiu és gastar més que el Pressupost anterior, és cantar les excel·lències d'una inversió que mai compleix, només cal analitzar els informes de la Sindicatura de Comptes, i és reduir lo control de la despesa en relació inversa amb la seva importància, és a dir, a major partida pressupostària, menor control parlamentari.

Per l'informe econòmic i financer, per les paraules i les declaracions dels últims dies del Conseller d'Economia i Finances i per la presentació, avui, del Projecte de Llei que discutim, lo Govern s'autoproclama «insuperable», lo Govern ho ha fet tot bé, lo Govern no té culpa de res. En tot cas, la culpa de com és d'expansiu el Pressupost i de la seva composició anàrquica, no se sap qui la té: no sabem si la tenen los agents socials, los agents econòmics..., potser és culpa dels mateixos ciutadans, però, amb tota probabilitat, la culpa serà per als grups parlamentaris de l'oposició, a tenor del que de nosaltres es va dir en el passat debat de pressupostos per part del Portaveu del Grup majoritari, de Convergència i Unió.

A última hora, i com la crua realitat de les xifres sentència qui té la raó, ja veurem com justifiquen que només en set mesos, Pressupost del 90 i Pressupost del 91, lo volum de l'Administració de la Generalitat ha crescut un 36,8%, o, si ho prefereixen, 300.000 milions de pessetes, en termes absoluts. Per això el Govern tots los anys nos proposa uns pressupostos que cap grup els dona suport, uns pressupostos que els vota el Govern tot sol, que els aprova el Govern tot sol i que després lo Govern tot sol los incompleix.

Valguin les següents dades com a exemple d'estos incompliments: l'any 87 van variar el Pressupost global, després d'aprovar-lo est Parlament, en un 47%; l'any 88 l'han variat en un 15%; l'any 89 en un 14,6, i en tres mesos del 90 —només en tres mesos—, ja l'han desviat a l'alça en 26.000 milions de pessetes.

Pot merèixer, preguntem nosaltres, algun tipus de credibilitat la política pressupostària del nostre Govern, que ni una sola vegada, ni un sol any ni ha complert ni ha respectat los seus propis Pressupostos? Com és possible, senyores i senyors diputats, que el Conseller d'Economia i Finances parli d'«un gran esfuerzo de contención en la elaboración de estos presupuestos»,

quan les despeses corrents creixen 100.000 milions de pessetes, mentre les inversions creixen només 23.000 milions de pessetes. Només la despesa corrent de Presidència, amb 21.000 milions de pessetes, és superior al Pressupost global de cada un dels Departaments de Cultura, de Treball, d'Agricultura, de Justícia, d'Economia i Finances, d'Indústria i de Comerç, Consum i Turisme.

Per consegüent, tot això del «gran esfuerzo de contención» només són les paraules buides i desairosament insolidàries d'un govern que, en lo còmput anual que avui ens presenta, camina en solitari sota lo signe de la indiferència respecte de les necessitats més substancials de tots los catalans.

I amb estos antecedents, lo Consell Executiu, en tant que Govern de la Generalitat de Catalunya, ha oblidat que ell també forma part del grup d'agents econòmics de la nostra societat, perquè, a més d'exercitar funcions pròpiament productives, un govern com lo nostre també ha d'influir en l'esquema econòmic, de dues maneres diferents: per una part, quan té la capacitat de rebre i de recaptar impostos —això és indiscutible—, i, per una altra part, quan actua com una empresa, en lo sentit de demanar factors productius, los transforma generalment en serveis, i, per últim, los distribueix de manera equitativa entre tots els ciutadans, en est cas que interessa, entre tots els ciutadans de Catalunya.

Pot afirmar, l'Honorable Conseller, si estos són los criteris que prevalen a l'hora d'elaborar lo seu Pressupost? Pot explicar, l'Honorable Conseller, en què ha consistit est esforç de contenció? És coherent i de credibilitat parlar de contenció quan, per exemple, en la publicitat dels departaments, de 1.095 milions de pessetes el 90, passem a 1.380 milions el 91, amb un increment del 25,7%; en telèfon, de 730 milions a 830 milions; en material d'oficina, de 2.000 milions el 90, a 2.375 milions el 91; en protocol, de 876 milions a 1.000 milions; en dietes, de 1.100 milions a 1.200 milions; en altres despeses i despeses diverses, que no sabem lo que són, de 2.200 milions a 2.400 milions, i en estudis i treballs tècnics l'escàndol és de primera divisió, per quedar campions d'Europa: de 4.800 milions de pessetes l'any 90 —de 4.800 milions de pessetes—, a 5.500 milions de pessetes l'any 91.

Una vegada més tornem a preguntar: què són «altres despeses, despeses diverses i estudis i treballs tècnics»? Tan difícil resulta pujar en esta tribuna, qui sigui, i exhibir al Parlament de Catalunya l'escandall d'estes partides regulars? És conscient, est Govern, que en est Pressupost brutalment expansiu, per cada pesseta que creix la inversió, en creix quatre i mig la despesa corrent?

I, en relació amb els seus propis comentaris, senyor Conseller, respecte del major volum del Pressupost, de veritat creu l'Honorable Conseller que l'increment de la despesa global d'est Pressupost ve fixat per les quantitats transferides a Ensenyament i a Sanitat, quan altres departaments que controla est Govern aporten variacions del 16,7, del 16,3 i del 16,9, superiors en cinc punts els increments de Sanitat i Ensenyament? Tot al contrari, senyor Conseller. Miri si van errats de comptes en el seu Departament que, atenent los seus propis plantejaments, si del Pressupost consolidat que controla el Consell Executiu, equivalent a un augment d'un 15,1 i no del 13,8 —com diuen vostès—, si d'est 15,1 negligim els «culpables» —entre cometes—, Sanitat i Ensenyament, resulta que el Pressupost conso-

lidat controlat pel Consell Executiu per al 1991 sofreix, indiscutiblement, un augment del 18,02% respecte del Pressupost anterior, aprovat per est Parlament el mes d'abril de 1990.

Per això insistim que, d'esforç de contenció, ni un; en el que sí s'ha fet un esforç considerable —i de justícia és manifestar-ho des d'esta tribuna— és en l'esforç de burocratitzar, encara més, l'Administració de la Generalitat. L'any 89 lo número total de funcionaris i contractats era de 95.896 persones; l'any 90, de 95.000, passen a 101.415 persones, i al Pressupost del 91, de 101.000, a 104.000 persones, entre funcionaris i contractats.

Tenen consciència, les il·lustres diputades i diputats, que, d'acord amb les dates i les xifres, només en set mesos, s'han contractat 8.486 funcionaris més? Sembla que la «dixosa» feina no ens deixa viure a ningú.

I en la mateixa mesura que incita i aviva la burocràcia, impulsa est Govern les dificultats de control, en la seva cobdícia de desadministrar l'Administració de la Generalitat: dotze empreses de la Generalitat l'any 89, 14 empreses l'any 90, 16 empreses l'any 91; 29.000 milions de pessetes l'any 89, 41.000 milions de pessetes l'any 90, 57.000 milions de pessetes, l'any 91. Lo 39% d'augment a les empreses de la Generalitat. Això és lo famós «esfuerzo de contención»?

I en un altre ordre de comentaris concretats en los diferents departaments, als programes per al 1991 no apareix cap norma que determini les prioritats del Consell Executiu, situació més greu encara si tenim en compte que estos Pressupostos són una continuació dels Pressupostos anteriors, elaborats sota una situació, sota un signe de falsa emergència, quan lo que reclama la conjuntura actual és, precisament, moderació, equilibri i serenitat.

Fa només sis mesos que Presidència no era acció prioritària del Consell Executiu; perdia 3,6 punts de pes específic en la seva inversió en relació amb el seu propi Pressupost. Ara guanya 0,16 punts, ara ja és acció prioritària, després de sis mesos. Governació era acció prioritària fa sis mesos; avui, en el Pressupost del 91 perd pes específic en la seva inversió, avui ja no és acció prioritària. Política Territorial i Obres Públiques no era acció prioritària en el Pressupost del 90, en baixar quatre punts lo pes específic de la seva inversió; sis mesos després ja és acció prioritària, en guanyar pes tant en lo global del Pressupost del Consell Executiu com en la seva inversió en relació amb el seu propi Pressupost. I Comerç, Consum i Turisme, per una part, i Treball, per una altra, exactament igual; en el Pressupost del 91 han guanyat pes específic, mentre que fa sis mesos eren los hereus del desinterès i de la misèria de la política de prioritats del Consell Executiu.

Podem preguntar amb quins criteris han decidit la variació d'estes prioritats i d'est pes específic en només sis mesos? Lo Pressupost, senyor Conseller, en lo sentit més rigorós de l'expressió, no és una simple estimació, com algú s'ha atrevit a declarar en una afirmació tan poc afortunada com extravagant, i no miro ningú.

Mentre en una determinada època un pressupost era un simple element administratiu i polític de control de la despesa pública, avui ja s'ha convertit en un element polític de gestió de l'Administració pública i de política econòmica. Doncs bé, est Govern, ni lo antic ni lo modern: ni control de la despesa ni gestió de l'Administració. I en est sentit vull dir que una de les partides millor determinades del Pressupost en qüestió —i això

és cert— és la corresponent al lloguer d'immobles, on apareixen justificades, fins a l'últim cèntim, totes les quantitats a satisfer en l'exercici de 1991. Doncs bé, en vint-i-sis partides per est concepte de lloguer d'immobles, los seus mateixos col·laboradors, senyor Conseller, li han colat un gol espectacular per l'escaire: les vint-i-sis partides que en les memòries justifiquen per una quantitat concreta, i al Pressupost en figura una altra de diferent, nos obliguen a afirmar des d'esta tribuna, i a demostrar allí on convingui que, sota la responsabilitat del Govern, lo Conseller, lo Departament —millor dit— d'Economia i Finances ha fet quadrar el Pressupost de 1991; entre 169 milions de pessetes, ha fet quadrar el Pressupost, en un acte de dubtosa fe política i en un acte de dubtosa professionalitat tècnica. Ni el prestigi d'un govern es pot veure condicionat per est tipus de conductes que no serveixen per a res —perquè després els les descobrim—, ni tampoc els grups de l'oposició som mereixedors d'est estat de desconsideracions.

En tot cas, senyor Conseller, allà vostè amb el seu risc i amb la seva responsabilitat respecte a les seves accions, que els grups de l'oposició ja anem ben servits intentant controlar uns programes i un pressupost que, per la seva composició, no facilita, precisament, la tasca de seguiment.

I per últim, Honorable senyor Conseller, una breu referència al tractament que tècnicament donen al deute, tant per escrit com vostè des d'esta tribuna. Amb tota l'extensió de la paraula, no és certa la reducció que ha dit l'Honorable Conseller del 0,5% del deute per a 1991 i que, a més, han proclamat «a bombo y platillo». I no és certa perquè, de manera innocent, el seu Departament compara amb quantitats no homogènies entre liquidació del 90 i Pressupost del 91: això no són quantitats homogènies. L'operació correcta, després de les amortitzacions, ha de ser sobre la base de pessetes pressupostades del 90 —35.414 milions— i pessetes pressupostades del 91 —38.229 milions—; la diferència de 2.815 milions significa un increment del 8% del deute, i no una reducció del 0,5, en un intent interessat i intencionat de deformar els elements objecte d'anàlisi de totes les esmenes a la totalitat.

La situació financera de la Generalitat és de vertadera alerta roja: 53.000 milions de pessetes de deute previst, més 39.000 milions de pessetes als organismes autònoms, i més 205.000 milions de pessetes d'endeutament reconegut, que units als 50.000 milions de pessetes de càrregues financeres ordenen un total de 346.000 milions de pessetes d'endeutament en una posició que, independentment del percentatge límit autoritzat, constitueixen una advertència a un govern que, com est que utilitza sistemàticament la política de fer forat, pot arribar a iniciar un procés d'autodestrucció que difícilment dominarà, si no imposa la moderació, que vingui orientada per la no-alimentació del creixement incontrolat de la seva despesa pública.

Han pogut constatar, senyores i senyors diputats, que no existeix cap política de prioritats acreditativa de la capacitat de governar i de la força de decidir d'un govern; no existeixen objectius quantitatius conciliats en los programes i en lo pressupost per programes, ni en la seva estructura; no apareix cap criteri respecte als augments desmesurats de les partides de dubtosa justificació referides a estudis i treballs tècnics, altres despeses i despeses diverses.

Mantenim lo nostre criteri de l'expansiu —i així ho hem demostrat— i alertem respecte a la insolidaritat dels Pressupostos.

La manca de justificació dels 8.000 i escaig de funcionaris contractats en només onze mesos; les partides de lloguer d'immobles, desquadrades entre 169 milions de pessetes, que equival a dir que han fet quadrar el Pressupost general; lo maquillatge de les xifres en lo tractament del deute per a 1991, de reducció d'un 0,5%, quan, en realitat, augmenta el deute un 8%, i la preocupant situació d'endeutament progressiu —des de la nostra opinió, endeutament estructural— són irregularitats més que suficients com per fonamentar la nostra esmena a la totalitat als Pressupostos del 91, com ara per falta de consistència tècnica i per falta de rigor polític, que ens obliguen a demanar lo seu retorn al Govern.

Per la seva composició, senyor Conseller, aventurem una curta vida als Pressupostos en qüestió, i afirmem que, a partir de dos mesos o abans de dos mesos, los crèdits extraordinaris i els suplementos de crèdit seran les matèries legislatives en què es recolzarà l'acció de govern lo pròxim exercici. És, en resum, est Pressupost, una manera subtil de vendre Catalunya a pams, sense possibilitat de recompra, i és una manera d'hipotecar Catalunya a jornals, sense clàusula de recuperació.

Est és, senyor President, senyores i senyors diputats, lo sentit de la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. La segona esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari considera, també, que hi ha moltes raons per demanar la retirada del Projecte de Pressupostos que el Govern ens presenta enguany.

En tot cas, intentarem definir amb la mateixa frase, una frase curta, que expressi, que sintetitzi les nostres raons, a dir que aquests Pressupostos per a Iniciativa per Catalunya són socialment insolidaris, territorialment desequilibradors i poc respectuosos amb el medi ambient.

Afrontar un debat d'aquestes característiques és un debat que es pot fer amb molts números —el senyor Conseller d'Economia ens ha fet una exposició extensa, que de fet ha parlat cinc minuts de la despesa, cinc o sis minuts, de les grans orientacions de la despesa... Nosaltres hem intentat aprofundir el que van ser les línies de denúncia de l'any passat, l'any passat dèiem que el Pressupost de la Generalitat, que el conjunt de despesa pública de la Generalitat es basava en quatre grans línies; hi havia quatre grans línies de fons que explicaven, que articulaven, que donaven coherència al conjunt del Pressupost de la Generalitat; aquestes línies, per nosaltres, en aquest Pressupost, es reforçen encara més i, d'alguna manera, donen la raó al que va ser la nostra intervenció l'any passat.

Dèiem l'any passat que la primera línia de fons era la creixent privatització del Pressupost, una privatització sovint sense control i sense transparència; dèiem, en segon lloc, que el Pressupost de la Generalitat era un pressupost amb manca de sensibilitat social; dèiem, en tercer lloc, que hi havia una tercera línia d'una política territorial que desequilibrava el territori, i dèiem, en quart lloc, que hi havia una línia de fons important de menysteniment del poder local, dels ajuntaments, i una concepció de l'administració centralista.

Tanmateix, abans d'entrar en aquests quatre eixos, sí que

voldria fer una breu, una molt breu referència a un tema que crec que des de fa un cert temps comença a aparèixer en aquesta Cambra –des de fa molt temps havia aparegut en aquesta Cambra, però apareix cada cop amb més força en el conjunt de la societat, i d'alguna manera això té relació amb una part de la intervenció que ha fet el portaveu del Partit Popular–: és aquesta sensació d'un gran desgavell, d'un gran descontrol, d'un increment important de la burocràcia d'aquesta Administració. Crec que hi ha suficients símptomes –si estiguéssim parlant d'una persona–, suficients símptomes que mostren que l'organisme aquest no gaudeix de bona salut.

Jo no vull entrar ara a fer una gran xifra de números, entre altres raons perquè no tinc excessiu temps, però crec que és evident, que és obvi i que no només ho diem els grups de l'oposició, ho diu la Sindicatura de Comptes –per exemple, les modificacions, les grans modificacions del Pressupost que es fa, que desvirtuen fins i tot el Pressupost inicial aprovat. Crec que un altre símptoma preocupant és el creixement importantíssim de la despesa corrent, digui el que digui el senyor Macià, el senyor Conseller d'Economia i Finances, i que això també es pot comparar amb com gasten els diners altres comunitats autònomes, o com gasten els diners les administracions locals de Catalunya.

Estem en una situació –jo els ho deia l'altre dia en l'Informe de la Sindicatura de Comptes–, que possiblement allò que haurà de fer, com a primera mesura, algun proper govern diferent a aquest Govern serà saber exactament quin és el dèficit d'aquesta Administració. És preocupant que en aquests moments hi hagi multitud de xifres diferents i que fins i tot la Sindicatura de Comptes, en definitiva, digui, manifesti la seva preocupació per aquests temes.

I hi ha un altre tema en aquest desgavell i en aquest descontrol: jo diria la poca concordança, la gran disfunció entre les paraules i els fets. Aquest és un govern que es caracteritza per dir que vol fer habitatges, però que no en fa; per fer plans de disminuïts, però que no els dota; per dir que són importants les partides de recerca i desenvolupament, quan Catalunya està per sota, no d'Europa, sinó de moltes comunitats autònomes d'Espanya.

Però, anant als quatre eixos, als quatre temes importants per a nosaltres que motiven el nostre rebuig d'aquest Pressupost, el primer d'ells és el tema de la privatització, una primera línia política que travessa de dalt a baix tots els departaments d'aquest Pressupost és la privatització creixent del Pressupost. Com s'expressa aquesta privatització? S'expressa de multitud de maneres diferents, hi ha multitud d'exemples. Jo els vull parlar, fonamentalment, de tres conceptes: de les transferències corrents, de les transferències de capital, i posar alguns exemples d'algunes conselleries.

Enguany, les transferències corrents a empreses privades i a famílies i institucions sense finalitat de lucre ultrapassen els 63.000 milions de pessetes; més de 63.000 milions de pessetes que se'n van a empreses privades o a institucions i famílies sense finalitat de lucre. Els vull recordar que només hi ha tres conselleries, en aquest Pressupost, que tinguin un pressupost per sobre d'aquesta quantitat. Els deia l'any passat –i els ho torno a repetir–, que la partida de transferències corrents és la quarta conselleria d'aquest Pressupost, i si es fa una comparació amb el conjunt de pressupostos d'altres conselleries, la situació és

molt més evident: Agricultura té un pressupost de 15.000 milions de pessetes, Justícia, de 17.000; Cultura, de 18.000; Treball, de 9.000, i recordin –insisteixo– els 63.000 milions de pessetes que se'n van en forma de subvencions. Sumant Cultura, Treball, Comerç i Indústria no arriba a 50.000 milions de pessetes; Benestar Social té 45.000 milions de pessetes. El que estic dient és que la part de subvencions a empreses privades i a institucions i famílies sense finalitat de lucre és un tema importantíssim.

Semblantment passa amb les transferències de capital, és a dir, aquells diners que donem perquè altres inverteixin. Com és possible que a Catalunya aquest Govern doni més diners a les empreses privades, per a inversió, que als ajuntaments? El conjunt de diners que van a les empreses privades i famílies i institucions sense finalitat de lucre són 14.600 milions de pessetes –aquestes són dades de la memòria del Pressupost– i el conjunt de diners que van als ajuntaments per a inversió és de 14.456 milions de pessetes. Aquest –insisteixo– és un govern que dona més diners per invertir en sector privat que en els ajuntaments, peça fonamental per a l'articulació de Catalunya.

El mateix podríem dir si anéssim fent un repàs conselleria per conselleria: Indústria: 14.000 milions de pessetes, el 43% a entitats privades, 6.195 milions de pessetes; Comerç, Consum i Turisme: un pressupost de 6.545 milions de pessetes, el 39% es privatitza.

Evidentment, darrere de totes aquestes conselleries poden existir polítiques diferents. Quan nosaltres diem que no estem d'acord que a la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme pràcticament el 40% vagi a empreses privades i només el 10% als ajuntaments, estem dient que per a nosaltres una política de turisme ha de prioritzar la millora de les platges, la millora de les infraestructures, la concertació amb l'Administració local per fer una oferta important de turisme; amb el que no estem d'acord és que la política prioritària, pràcticament exclusiva de Turisme, sigui passar diners a les empreses privades. Els podria dir el mateix d'Ensenyament o de Sanitat. Però em vull aturar un moment en el tema d'Ensenyament. El tema d'Ensenyament, el Pressupost d'Ensenyament, aquest any creix un 11%. Per a nosaltres és un pressupost que creix de forma minsa, un pressupost restrictiu, un pressupost que, malgrat els anuncis que es fan als diaris, no dona satisfacció a la necessitat d'aplicació i desplegament de la LOGSE; un pressupost que situa les inversions d'Ensenyament en un paper residual. Recordin vostès que les inversions d'Ensenyament, el capítol 6, puja l'1,7%, i que partides tan importants, en el tema d'Ensenyament, com la inversió en edificis, baixa el 2%, o baixa el 20% la inversió en instal·lacions; tot això passa a Ensenyament. Hi hauria una pregunta a fer... No hi ha diners, i, per tant, cal fer una contenció fins i tot de la inversió.

Però veiem que en aquest mateix Departament ens apareix una nova partida: 1.400 milions per a subvencions a la pre-escolar privada; es baixa la inversió pública, no es posen diners per fer el desplegament de la LOGSE, no es va a la universalització de l'escolarització en l'edat escolar dels zero als tres anys, o dels catorze als setze, però paral·lelament el que es fa és una partida importantíssima –1.400 milions– que, en definitiva, l'objecte que té és millorar la situació financera de les escoles privades. Per tant, en aquest primer punt, senyores i senyors diputats, creiem que estem assistint a una privatització, des del

nostre punt de vista, injustificada, però a una privatització que sovint —no de totes les conselleries, però de moltes conselleries; l'altre dia en vam tenir un bon exemple amb la Conselleria de Benestar Social— hi ha una manca de transparència i una manca de control. I aquesta no és una casualitat; la manca de control i la manca de transparència no és una casualitat; és una opció conscient d'incompliment d'allò que diu la Llei de Finances Públiques, quan en el seu article 75.3 determina la necessitat de fer auditories, controls sobre les subvencions —que no es fan—; el rebuig continuat en el debat del text articulat de l'intent, per part de l'oposició, d'introduir esmenes que controlin el diner que va cap a mans privades i, en definitiva, diners que s'utilitzen sovint per fer clientelisme; és la utilització del diner públic per muntar una xarxa a Catalunya clientelar en funció dels partits que tenen la majoria.

El segon eix, que explica el conjunt i que dóna coherència al conjunt d'aquest Pressupost, és la manca de sensibilitat social d'aquest Pressupost; la renúncia en molts moments a fer del Pressupost un instrument de política socio-econòmica. Aquí també puc posar molts exemples; en l'àmbit laboral n'hi ha alguns d'importants: hem assistit aquests dies a la denúncia, per part dels sindicats, de la paralització, de la regressió, dels plans de formació i ocupació. Hem vist com aquest plans pugen, essent molt generosos, un 2,2%, que vol dir, en termes reals, menys diners aquest any a Catalunya per fer plans de formació i d'ocupació. Veiem com els plans d'ocupació concertats amb els ajuntaments baixen de 250 a 210 milions de pessetes; veiem com a la renda mínima d'inserció —el programa PIRMI— hi ha la mateixa consignació enguany, l'any que ve per a dotze mesos, que aquest any per a sis mesos.

Sé que el senyor Conseller de Treball em podrà dir, quan discutim aquest tema en el Departament, que és una partida que és un crèdit ampliable i que es pot ampliar; però l'any passat per sis mesos es va consignar un tema, que aquest Parlament, aquesta Cambra va considerar importantíssim, 150 milions: experiència pilot per sis mesos; any 91, amb un any de rodatge, i durant tot un any, la partida és la mateixa. L'altre dia parlant amb un sindicalista, em deia: «No demaneu al Govern que faci meravelles, que sigui capdavanter en el tema de la formació ocupacional», i em deia: «Demaneu-li allò que es diu "virgencita, virgencita, que nos quedemos como estamos, que nos quedemos como estamos"»; perquè aquest any aquests són temes que baixen en relació amb l'any passat, i baixen en un moment que aquests són ja pressupostos insuficients, en un moment que el tema de la formació està plantejat en el conjunt d'Europa com un tema clau, en un moment que s'anuncia una recessió, on la formació serà un dels temes que donaran competitivitat a qual-sevol país.

El mateix els podria dir de la salut laboral; el juliol del 89 se signà un acord entre el Govern i els sindicats; acord que era forçat per un índex altíssim de sinistralitat, índex que encara tenim: del gener a l'agost a Catalunya han mort 142 persones en accident de treball; els estalvio dir el nombre d'accidents greus, molt greus i, evidentment, lleus. Doncs bé, en aquell acord d'ara fa un any i mig, el primer acord era: 31 de desembre del 89, un programa de salut interdepartamental; aquest programa encara no està fet, i, evidentment, el conjunt de temes que es deia en aquest acord avui continuen incomplint-se: no s'ha avançat en el mapa de riscos, no s'ha avançat en la creació d'un

institut de salut laboral... I també aquest any el senyor Conseller em podrà dir: «Senyor Saura, és que apareix una partida de 25 milions». És cert, per primer cop en els Pressupostos de la Generalitat apareix una partida de 25 milions. Els sindicats estan demanant des de fa temps dotacions de 150 a 200 milions de pessetes. I n'hi ha per fer, aquests 150 milions o 200 milions de pessetes? Són molts o pocs, 25 milions de pessetes? En la llarga partida que el President Pujol té a la seva disposició, n'hi ha una, molt fàcil, que diu: «Atencions a la Presidència»; l'any passat hi havia 25 milions, aquest any n'hi ha 50, 25 més, sense cap explicació; a «Salut laboral» n'apareixen 25 més. És a dir, aquest és un pressupost que «prioritza» exactament igual un tema de salut laboral, amb un acord signat des de fa un any i mig, que no s'ha fet res, que duplicar sense cap justificació una partida de lliure disposició de les moltes que té el President de la Generalitat.

En el tema social els podria parlar del Consell Econòmic i Social, que no s'ha concertat; els podria llegir la carta de la Federació de Disminuïts, que vénen a dir: «Escolti, aquest Pla Interdepartamental d'Integració Laboral de les Persones amb Disminució, hem mirat el Pressupost i no veiem res, i possiblement no veiem res perquè no sabem on està». Aquesta és una altra de les característiques d'aquest Pressupost: intentar esbrinar què diu el Pressupost és pràcticament, en molts moments, complicadíssim, i diuen: «cal que existeixin 360 milions de pessetes». És possible que, després de la presentació d'un pla d'aquests, en el Pressupost no hi hagi un programa que especifiqui quants milions i per a què en un tema com el dels disminuïts. Els podria dir el mateix dels temes de la gent gran; els podria donar molts altres exemples; no tinc temps. En tot cas, suposo que d'aquest conjunt de qüestions que fan referència als temes socials, moltes senyores i senyors diputats, poden tenir tres tipus de preguntes: primera, si el que estic dient és fiable, si en definitiva estic fent demagògia; jo reconec que puc tenir una part de la subjectivitat de l'oposició, però crec que els aspectes centrals del que estic dient són temes totalment contrastables, són dades de pressupost, són manifestacions d'institucions o d'entitats de fora d'aquest Parlament.

El segon tema és si això que els estic dient és important o no; és important o no que els temes de salut laboral, que els temes de formació ocupacional, que la millora de les condicions de treball, que l'atenció a la protecció social... això ha de ser políticament important o no en un pressupost? Perquè en aquest no ho és; en aquest no ho és, i no ho és perquè per a vostès, per a la majoria, no ho és. I nosaltres diem: «Aquest és un tema importantíssim en un pressupost de la quantitat d'aquest —els ho recordo: més d'un bilió de pessetes— i que dedica a aquests temes quantitats minses». I els vull dir que hi ha diners i que un pressupost, com vostès saben molt bé, sempre és «prioritzar» diners. Jo els podria posar, també, molts exemples de què es «prioritza», a favor de què, en detriment de què; els podria dir que d'un pressupost de més d'un bilió, Treball, exceptuant la Conselleria d'Economia i Finances, és la Conselleria amb recursos més minses: 9.000 milions de pessetes. I que el conjunt de despeses de protocol, publicitat i exposicions d'aquest Pressupost està situat en les mateixes quantitats. Aquest és un pressupost que dedica tant a protocol com al món del treball; aquestes són dades que surten del Pressupost; aquest és un pressupost que només a protocol —i abans els parlava de tres con-

ceptes—, només a protocol dedica 546 milions de pessetes. El conjunt de tots els programes de salut laboral no arriba ni a la meitat d'això. La salut laboral a Catalunya és la meitat important que el protocol del Govern.

Els podria donar un altre exemple: les partides de formació ocupacional; són partides que baixen, que no hi ha cap dotació per, en definitiva, fer possible tirar endavant, impulsar l'acord sobre arbitratge laboral a què han arribat Foment i els sindicats.

Senyores i senyors diputats, en aquesta segona línia, no hi manca de sensibilitat social en aquest Pressupost; possiblement, amb la composició d'aquesta majoria, això és demanar *peras al olmo*; no la tindrem mai, però volem deixar clar que per nosaltres aquest és un tema que ha de ser fonamental en les prioritats d'un pressupost.

I els he parlat de temes pressupostàriament petits, però els podria, per acabar aquest gran tema del social, parlar de temes pressupostàriament importants de Sanitat i Ensenyament; els parlaré de Sanitat. Aquest és un pressupost en què no es contemplen, en què no tenen traducció pressupostària temes fonamentals del que va ser l'aprovació de la Llei d'Ordenació Sanitària; aquest és un pressupost que no té traducció pressupostària de la universalització de l'assistència que ha de ser efectiva l'any 91; és un pressupost que no contempla el procés d'equiparació de personal de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública; és un pressupost que no contempla allò que va ser una conquesta important en la discussió de la Llei: la prestació pública de la salut mental i de la salut bucodental; és un pressupost que continua distanciant més les previsions del que havia de ser la reforma de l'assistència primària de la realitat. En aquests moments, segons les previsions, les planificacions del Govern, hi hauria d'haver funcionant cent cinquanta centres d'atenció primària; en funcionen seixanta-nou. En aquests moments, només el 19% de la població de Catalunya està essent assistida des de la reforma de l'assistència primària feta.

Tercer gran tema: política territorial. En aquest tema tres idees, tres ràpides idees que per a nosaltres formen part ja d'un diagnòstic de la política territorial que no només fem els grups de l'oposició, sinó que avui ja estan fent sectors amplis de la societat catalana. Quines són aquestes tres grans idees en relació amb la política territorial? Primera idea: increment dels desequilibris territorials. Segona idea: els dos temes urgents més importants que afecten la majoria de ciutadans d'aquest país, no s'afronten; temes com l'habitatge o un tema com el transport. Tercera gran idea, tercera gran idea: la total despreocupació i no traducció pressupostària en els temes de medi ambient. I aquests —hi insisteixo—, aquests són ja diagnòstics avui que no fan només els grups de l'oposició, que estan fent sectors importants de la societat catalana.

En el tema dels desequilibris territorials —els ho vaig dir l'any passat i els ho torno a repetir—, estudis d'entitats financeres de la Diputació, de la Mancomunitat, ens diuen clarament que la meitat de les comarques de Catalunya estan en un procés de despoblament; estudis de tota mena ens diuen que en el si de l'àrea metropolitana s'estan agreujant els desequilibris entre unes parts i entre altres parts. I davant d'això no hi ha cap política de reequilibri. En tot cas, hi ha una política contrària, una política d'inversió en aquelles comarques de renda per càpita més alta.

En els temes que nosaltres qualifiquem d'urgents, que un govern hauria, fins i tot, d'establir programes d'urgència: el tema de l'habitatge. Quin problema hi ha més important que l'habitatge avui? Quin tema té una preocupació més important? Avui, la majoria de ciutadans de Catalunya no tenen accés a un habitatge, no hi tenen accés. I què està passant? Que en aquests deu anys hem assistit a la pràctica desaparició de l'habitatge de promoció pública. Jo algun cop els he dit les xifres, algunes xifres: l'any 85, 29.000 habitatges entre promoció lliure i protegida: 15.000, lliures; 14.000, protegits. Any 89, 37.000: 31.000, lliures, i 6.000, protegits. Els protegits han desaparegut pràcticament. Anys 83 i 87: impulsat pel Pla Quadriennal del Govern de l'Estat, a Catalunya també es va fer un pla de promoció d'habitatge públic; se'n van contruir 1.200, 1.300 per any; xifres del Conseller de Política Territorial a una pregunta meua: quants habitatges públics s'han fet l'any 89? 215. Aquest Govern ha fet l'opció que l'habitatge sigui suplert pel mercat, i, per tant, ha fet l'opció, per passiva, que molta gent avui a Catalunya no tingui accés a un habitatge digne, allò que és un dels drets dels ciutadans de Catalunya i d'Espanya.

I, evidentment, en el Pressupost que ens planteja avui el Govern, que ens porta, no hi ha una sola referència a quants habitatges es pensen fer. Hi ha un lleuger increment de les dotacions pressupostàries però no hi ha ni cap programa plurianual —això és, per descomptat— ni existeix, en cap pàgina d'aquest Pressupost, dir: «en farem quaranta, en farem cinquanta»; no se sap, no es diu, possiblement —pregunto—, no sé si per vergonya. És allò: el que es diu i el que es fa i deixar ben clar, un cop més, que qualsevol política d'habitatge implica tres qüestions fonamentals que aquest Govern no està fent; una planificació a llarg termini, com a mínim a cinc anys; una necessitat de política de sòl en contra de la que està fent l'INCASOL. L'INCASOL el que està fent és hipotecar possibilitat de política d'habitatge perquè sovint l'INCASOL especula amb terrenys que expropia o compra a baix preu, que no els utilitza per construir habitatges públics, sinó que el que fa és que després els ven a preus molt superiors.

I el tercer element important per a una política d'habitatges: fer inversió important. Cal fer inversió important. Res de tot això no està en aquest Pressupost. Els podria parlar de les partides de rehabilitació; algú em podria dir que faig oportunisme en relació amb els temes d'aquest any, però llegeixin vostès el debat de l'any passat i veuran clarament com l'any passat, des de diversos grups de l'oposició, es plantejà la necessitat d'incrementar, de forma substancial, la política de rehabilitació.

Un altre tema important: el transport. La Direcció General de Transport dedica 15.700 milions de pessetes, és tot el seu pressupost. El 53% del pressupost que el Govern dedica a transport —això és important—, el 53% de tot el diner que el Govern dedica al transport va a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Això, possiblement, implica un parell de reflexions, si més no una: si més de la meitat del pressupost va a Ferrocarrils de la Generalitat i Ferrocarrils de la Generalitat, de bon tros, no cobreix no el 50, ni el 40, ni el 30, ni el 20, ni el 10, ni el 8, ni el 7 de la mobilitat de Catalunya, aquí què està passant? Aquest Govern, què fa? Dedica diners, no al transport de Catalunya, a l'empresa que ell té, perquè aquesta és la primera conclusió: aquest és un govern que no dedica diners al transport de Cata-

lunya, això li importa poc. Dic que li importa poc veient les dades del pressupost, i no d'aquest any, de deu anys.

Algú de vostès em podria dir quina és la política de transport d'aquest Govern? Algú la sap? Aquest Govern ha dit algun dia què vol fer amb la política de transports? Vol fer més metro? Què vol fer amb RENFE rodalies? Què vol fer amb els autobusos? Aquest Govern no en parla, de transport. Ara bé, aquest Govern ha estat, durant sis anys, dient que no feia aportacions al tema del transport metropolità perquè el Govern central no signava el contracte programa. I, evidentment, el Govern central ha trigat sis anys a signar un contracte programa, i ha estat un contracte programa no totalment satisfactori, però avui tenim un contracte programa signat, on el Govern central fa una aportació important en el tema del transport. Ja no se'ns pot dir que no hi ha contracte programa, avui ja tenim contracte programa. Doncs, bé, avui el Govern continua sense fer una sola pesseta d'aportació al tema del transport metropolità.

Els deia que Ferrocarrils s'emporta més de la meitat del diner de transport. Vagi per endavant que hi ha aspectes de la gestió de l'empresa de Ferrocarrils de la Generalitat que nosaltres valorem positivament, però hi ha altres que no. I, per exemple, considerem inadmissible –inadmissible o potser dintre d'aquesta lògica de desgavell, de descoordinació– que ens vingui en el Pressupost del Parlament el pressupost d'una empresa, la més important de la Generalitat, i que el Consell d'Administració d'aquesta empresa no s'hagi reunit per aprovar aquest pressupost. El Consell d'Administració d'aquesta empresa es va reunir per últim cop el mes de juny i no n'està assabentat, no sap quina és la seva proposta. Jo pregunto: com és possible que la primera empresa de la Generalitat faci un document aquí que significa més del 50% de tot el diner que el Govern dedica a transport, i el Consell d'Administració no s'hagi reunit? Però els puc dir més. Els números no quadren. Jo els invito que vostès llegeixin els documents que envia l'empresa –suposo que el Director o el President del Consell d'Administració– i no quadren, i els puc dir partides: a la partida 9.03.443.06, l'empresa en demana 150 i n'apareixen 180, o en el pressupost n'apareixen més de 350, de dèficit d'exploració, que tampoc apareix en l'empresa, o, malgrat que no hi ha cap referència al cremallera de Montserrat (*remor de veus i rialles*), no sé si torna a ser el tema de la vergonya..., el senyor Ferran Pont sempre riu..., el que passa és que no és per riure perquè l'opció que s'està fent de 9.000 milions de pessetes al cremallera de Montserrat hipoteca de bon tros que la gent hagi de comprar dos o tres bitllets en lloc d'un per poder anar al seu treball. Jo crec..., a mi això no em motiva per riure, entenc que a vostès els motiva riure el fet que jo els ho digui; jo els ho penso continuar dient, perquè penso que aquest és un dels exemples més importants d'insolidaritat social en un tema com el transport, que afecta el conjunt de ciutadans.

Per tant, senyores i senyors diputats, en el tema de transport no existeix cap política de transport; existeix una única política de donar diners –donar diners– a una empresa que no reuneix el Consell d'Administració per aprovar aquest pressupost.

El tema del medi ambient –i aniré molt de pressa perquè el temps se m'acaba. M'havia preparat una intervenció, però fa pocs dies, en una revista –bé, jo crec d'una certa qualitat–, *Quercus*, sortia un diagnòstic –un diagnòstic– de la gestió ambiental de DEPANA, una organització que avui està fora de to-

ta mena de dubte, de rigorositat i seriositat.

DEPANA fa un diagnòstic de la gestió del medi ambient a Catalunya, que jo els llegiré molt ràpidament i m'estalviaré, pràcticament, qualsevol altre comentari. Diu: «La falta de coordinación...» –els llegeixo del començament al final–, «la falta de coordinación entre los distintos departamentos y las diferentes administraciones catalanes que tienen atribuciones y competencias en los temas relacionados con el medio ambiente ocasiona frecuentes contradicciones y luchas políticas que van siempre en detrimento de la protección de la naturaleza. Consideramos que una mejora en este aspecto pasaría por la creación de un departamento o agencia del medio ambiente que dependiera, exclusivamente, del Consell Executiu.

»Se aprecia una falta de voluntad política a la hora de hacer cumplir y poner en práctica toda la normativa legal que existe para proteger la naturaleza. Actualmente, aunque en Catalunya hay ya una abundante legislación sobre este tema, su incumplimiento es flagrante; una muestra de ello son las frecuentes agresiones que sufren tanto los espacios protegidos, por lo que su protección real es sólo teórica.

»La inexistencia de un plan de ordenación del territorio a escala global facilita el que se cometan todo tipo de irregularidades dentro de una situación general caótica.

»La aprobación definitiva del PEIN difícilmente podrá representar una mejora en la protección de la naturaleza en Cataluña debido a sus limitaciones económicas. Los recursos económicos destinados a la conservación de la naturaleza son totalmente insuficientes; por ejemplo, la dotación económica de la Generalitat destinada a sus parques naturales es extraordinariamente baja en comparación con la de otras administraciones catalanas, por ejemplo la Diputación...»; això no ho diu, però els ho dic jo: la Diputació té un pressupost de 638 milions de pessetes; per a tot Catalunya, aquest pressupost de 389. La Diputació té, pràcticament, el doble de diners per als parcs de Barcelona que la Generalitat per a tot Catalunya. Diu: «No es suficiente legislar, proteger especies o crear parques y reservas sobre el papel. En definitiva, es indispensable una reestructuración de la política de protección de la naturaleza en Cataluña que incluya una planificación a medio y largo plazo. Además es imprescindible un replanteamiento de los criterios de gestión y del trato económico que se aplica a los temas medioambientales.»

No sé si en poc menys espai es pot dir més. En tot cas, a continuació situen en un mapa les zones que avui, vint-i-cinc punts, aquesta organització reconeix com a punts veritablement amenaçats en el conjunt de Catalunya.

Hem vist que aquest Govern ha anat a remolc de les iniciatives de l'oposició reclamant millor gestió i més recursos. Fa dos anys van votar que no a propostes de l'oposició de la creació d'una agència del medi ambient; fa un any i mig van dir que possiblement sí. El Conseller ens va anunciar, el mes de juny o el mes de maig, que ens portaria la proposta d'agència de medi ambient i ens presentaria el PEIN. Estem discutint el pressupost sense proposta d'agència de medi ambient i sense proposta de PEIN.

I, per acabar, l'últim tema. La quarta idea: el menysteniment del paper polític dels ajuntaments en un marc d'una concepció centralista de l'Administració. No tinc temps, però el que sí que volia deixar clar és que a tot Europa la despesa pública dels

ajuntaments està situada en una mitjana del 28%. Avui a l'Estat espanyol la distribució de la despesa és, aproximadament, d'un 68%, l'Estat; un 20%, les comunitats autònomes, i un 12%, l'Administració local. Hi ha hagut una tendència a la descentralització, fonamentalment a l'Administració autonòmica, i cal continuar aquesta tendència, però situant, en aquest proper període, com a primer element, la necessitat de millorar substancialment el finançament dels ajuntaments. Hi ha recents estudis, fins i tot, que demostren l'agreujament d'aquesta situació d'insuficiència; hi ha un recent estudi que diu que a Catalunya els ajuntaments de més de vint mil habitants dediquen el 20% de la seva despesa a fer el que se'n diu «despesa supletòria», a fer serveis que haurien de fer altres administracions. I aquest no és un bon any per als ajuntaments.

Els Pressupostos Generals de l'Estat, en definitiva, signifiquen, a la pràctica, rebaixar el nivell de diners dels ajuntaments en relació amb l'any passat. L'increment és inferior a la inflació. I a Catalunya la situació és pitjor; ho hem dit moltes vegades, ho hem denunciat i ho continuarem denunciant. Algú em deia: «El fet...», un alcalde em deia: «El fet que Catalunya tingui autonomia ha significat menys autonomia i menys diners per als ajuntaments». Jo li deia: «No t'equivoquis: els ajuntaments avui tenen menys diners no perquè existeixi autonomia, sinó per qui governa aquesta autonomia.» (*Remor de veus.*) Perquè dels diners, dels tributs cedits de l'Estat central a Catalunya, els ajuntaments no en participen avui —en els de Catalunya—; si no hi hagués hagut aquesta cessió, hi participarien. I què significaria això avui per als ajuntaments de Catalunya? Més de 7.000 milions de pessetes. El fet que aquest Govern no apliqui els mateixos criteris de participació dels ajuntaments en els ingressos cedits significa que els ajuntaments perden més de set mil milions de pessetes.

En els consells comarcals podríem dir exactament el mateix: hi ha una dotació de 1.543 milions de pessetes, xifra insuficient, no perquè ho diguem nosaltres, ho diu tothom, i, fins i tot, ho diuen els consells comarcals governats pel mateix color de la majoria d'aquest Parlament. I aquí torna a aparèixer la mateixa pregunta: 1.543 milions per als consells comarcals és molt o és poc? En comparació de què? Jo els puc donar algunes xifres: la Secretaria General de la Presidència, no tota la Presidència, la Secretaria General té, de despeses de protocol, propaganda i exposicions, 1.623 milions de pessetes; és a dir, el President Pujol té, en la seva àrea, més diners per a aquests tres conceptes que el conjunt de tots els consells comarcals.

Certament, aquesta orientació, l'orientació de menystenir el paper de l'Administració local no és la nostra. Aquesta és una orientació que, en definitiva, s'inscriu en un marc d'una concepció de l'Administració centralista que avui, després de tres anys d'aprovades les lleis d'ordenació territorial, és més complexa, més burocràtica i menys ineficaç. Avui el poder es concentra, pràcticament, en el Govern de la Generalitat. Si vostès «m'apuren», fins i tot, en el President de la Generalitat, com a màxima expressió d'aquesta centralització. Si no fos així, no s'explicaria que les despeses de protocol i publicitat del President fossin superiors a un nivell territorial, que, d'altra banda, tothom proclama, i, d'entre altres, la majoria, que és una peça clau per a l'estructuració de Catalunya, els consells comarcals.

En conclusió, senyores i senyors diputats: crec que he pogut demostrar, sobrerament, quines són les línies de fons d'aquest

Pressupost, que, evidentment, li donen una determinada concepció, articulen de forma perfectament clara quina és la concepció d'aquest Pressupost: privatització creixent, renúncia a fer una política social activa, política territorial desequilibrada i poc respectuosa amb el medi ambient i menysteniment de l'Administració local. Crec que he pogut justificar que aquests són uns pressupostos socialment insolidaris i territorialment desequilibrats, però potser m'agradaria —ho vaig fer l'any passat i ho vull tornar a repetir aquest any— dir que aquests són uns pressupostos que ens hagués agradat que poguessin fer coses tan simples com que dels 3.000 milions de pessetes que el President Pujol passa a les empreses privades hi hagués alguna cosa menys, i que n'hi poguessin haver 150 per a salut laboral, que això és possible; que ens agradaria que d'aquest famós cremallera de Montserrat es fes un funicular, que es pogués pujar...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Saura, l'adverteixo que porta una desviació del 24% en el Pressupost del seu temps. (*Remor de veus.*)

El Sr. SAURA: Li agraeixo molt la seva amabilitat; crec que m'estic contagiant de les modificacions del Pressupost de la majoria, però en un minut acabo, senyor President. Gràcies.

Ens agradaria que es pogués pujar a Montserrat, possiblement no amb una obra tan majestuosa, però que hi haguessin diners per al metro i per a l'autobús; ens agradaria menys subvencions a les empreses privades i més a recerca i desenvolupament, que, malgrat que el que ha dit el Conseller d'Economia i Finances, estem en les xifres més baixes de tot l'Estat; ens agradaria que la Coordinadora de Disminuïts no hagués de fer una carta per dir: «No he trobat quins diners tinc; vull saber quant tinc i, en tot cas, vull que siguin 360, que és al que es va comprometre el Govern»; ens agradaria, que en lloc de fer una subvenció a les escoles privades de pre-escolar, es prioritzés fonamentalment la necessitat d'universalitzar l'ensenyament a Catalunya; ens agradaria que, en lloc de dedicar centenars de milions a la reparació de les pistes d'esquí, els ajuntaments, que tenen molt pocs diners, tinguessin algun diner més per poder arreglar els seus camins veïnals; ens agradaria que els documents del Pressupost responguessin a una administració moderna. Simplement, això és el que ens agradaria; no demanem grans coses, simplement això.

I per aquesta raó, perquè aquest Pressupost no dona resposta a coses tan simples i tan evidents, el nostre Grup demana la retirada d'aquest Pressupost.

Gràcies, senyor President, per la seva amabilitat; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Correspon ara a l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya la defensa a la seva esmena a la totalitat. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, la incertesa de l'evolució real del preu del petroli i la seva influència en l'economia mundial i, sobretot, en els països com Espanya i com Catalunya, força dependents de la importació de productes de petroli, sembla que posi tothom d'acord, des de la invasió de Kuwait per part de l'Iraq, sembla que posi tothom d'acord —dic— per justificar la presentació d'uns pressupostos que a Catalunya se'ns presenten també com a restrictius, afirmació que, per cert, la majoria rebutja a Madrid; però, en canvi, fa estrictament aquí a Catalunya.

En l'informe econòmic i financer del Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1991, s'afirma que l'economia catalana s'afronta a una factura energètica que repercutirà, sens dubte, en l'evolució de les principals macromagnituds de la seva economia; s'afirma —i s'ha comentat en els debats dels anteriors pressupostos— que Catalunya, a partir de 1985, es recupera amb força de la crisi dels anys anteriors i assoleix, fins al 1989, taxes de creixement superiors al 5%. No neguem, òbviament, ni el creixement econòmic global dels últims anys, ni els efectes, que tot just començaran a notar-se perceptiblement a partir d'ara, de l'anomenada «crisi del golf Pèrsic» o «tercera gran crisi energètica».

En tot cas, a tall d'introducció, sí que volem cridar l'atenció que els beneficiaris directes del creixement econòmic a Catalunya d'aquests darrers anys no són pas precisament els qui ara suportaran fortament l'anunciada crisi o alentiment de l'evolució econòmica o, si es vol, desacceleració —com vostès vulguin dir-ne—, i d'aquesta constatació, previsions negatives per part de la majoria, precisament, en relació amb la població de Catalunya, neix, segons les mateixes prediccions que fa el Govern, que preveuen un any difícil per a l'any 91, la raó principal per la qual Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat aquesta esmena a la totalitat de retorn al Govern dels Pressupostos per al 1991. Pot donar la sensació que el Govern no es vol arriscar a fer previsions, la qual cosa fa que aquests Pressupostos no responguin a un estudi possiblement massa aprofundit de la situació i, sobretot si s'analitza que aquesta és negativa per a Catalunya, a una voluntat d'afrontar aquesta situació.

Seguint el to de la intervenció que fèiem en l'esmena a la totalitat dels Pressupostos per al 1990, procurarem no entrar en un debat d'interpretacions, on, en principi, tothom sol tenir la raó en funció de com gosa maniobrar amb les xifres fredes, carregoses o eixorques dels Pressupostos.

La crítica que el nostre partit i la seva Agrupació parlamentària fa a aquest Projecte de Llei de Pressupostos es basarà en dos eixos de fons: el primer, que els Pressupostos per al 1991 són uns pressupostos on trobem a manca prioritització per a una política socio-econòmica que respongui a les necessitats de la Catalunya real i de la Catalunya d'avui. I el segon gran eix de la nostra crítica és que els Pressupostos per al 1991 continuen sent uns pressupostos que accepten ser —inexorablement, sembla— dependents i, en certa mesura —com dèiem també l'any passat—, nacionalment colonitzats.

En la intervenció que suara feia l'Honorable Conseller, a totes les xifres que ha anat donant, les donava en valor monetari, i caldria potser —al meu entendre— aplicar-los el factor de correcció de l'IPC, que a Catalunya, a final d'any, el 31 de desembre, caldrà situar-lo prop del 9%, i en les xifres monetàries que s'han donat no s'ha fet aquesta correcció.

En les primeres valoracions públiques, tan bon punt conegut el Projecte de Llei, vàrem afirmar que ens trobàvem davant d'uns altres pressupostos continuistes; malgrat el que es digui, també expansius, i en certa mesura, burocratitzadors. Avui podem afegir-hi, però, que hi ha una particularitat, des del nostre punt de vista, alarmant a aquest Pressupostos: socialment, són molt més insolidaris que els pressupostos anteriors. Constatem un maltractament pressupostari per al sector social menys afavorit; disminueixen les inversions reals, que només representen un volum del 6,74% del Pressupost, que, si bé en termes co-

rrents augmenten d'un 13,3%, en termes reals l'augment serà només d'un 4,3, coneixem ja la inflació a Catalunya dels deu darrers mesos de 1990, un 7,4%, i fàcilment podem —com he dit fa un moment— preveure que pot tancar-se l'any amb un 9% d'inflació al nostre país.

Si, com ja hem dit abans, el mateix Govern preveu que l'any vinent serà un any difícil, esperàvem una altra sensibilitat, esperàvem majors dotacions per a l'atenció social. I, en canvi, constatem que les inversions reals, per exemple, en el Departament de Benestar Social disminueixen, en termes corrents, d'un 6,6%, o a habitatge, que a més a més, tampoc hi hem sabut veure o trobar programes concrets, si bé es preveu un creixement corrent d'un 1,69%, en termes reals disminuirà fins a un 7%.

Considerant altre cop Benestar Social, hi constatem una disminució d'inversions de transferències de capital, en termes corrents, d'un 12,8, però que, en termes reals, passa a una disminució d'un 21,8%. En la substanciació de l'esmena al Departament de Benestar Social, que hem presentat també en aquests Pressupostos, ampliarem aquesta anàlisi sobre els maltractaments pressupostaris dels sectors que considerem socialment menys afavorits.

També en el Departament d'Ensenyament disminueixen les inversions reals, en termes corrents, d'un 1,5, i reals, d'un 10,5%, o també en el Departament d'Indústria i Energia.

Com he dit, el principal eix, o un dels dos eixos centrals de la nostra crítica, és la postergació d'una política socio-econòmica, o mancances reals de prioritització per solucionar la situació socio-econòmica de Catalunya.

Enguany hem vist com eclosionaven a Catalunya crisis socials importants: crisis de diferents sectors de la pagesia, els ramaders del sector de la llet i del sector del porcí, o altres, però aquests, bàsicament, són els que han fet sentir fortament la seva veu, la situació més que dramàtica del sector de la fruita seca i les dificultats dels productors d'oli d'oliva, o altres sectors de la pagesia; crisi del tèxtil, que en certa mesura ja és crònica, però que amenaça, en aquests moments i per als propers dos, tres anys —segons xifres ben clares provinents d'aquestes comarques—, comarques senceres, com per exemple la comarca de l'Anoia; crisi del sector turístic, amb una necessitat urgent de reestructuració; crisi de la petita i de la mitjana empresa i de societats cooperatives, que estan aguantant una competència entenen que deslleial, tant per part de la inversió estrangera com per part de la gran empresa del país, i Catalunya continua sent receptora d'importants fluxos de capitals estrangers, símptoma evident —se'ns diu— de la confiança depositava en la nostra economia..., i aquesta inversió estrangera, que l'any 89 es situava en un 32,5% del total de la inversió estrangera a l'Estat espanyol —per tant, forta—: les grans empreses es beneficien del diner públic, en perjudici clar, per exemple, de societats cooperatives o petites empreses, que, en el cas de ser proveïdors de la mateixa Administració pública de la Generalitat, atès que són les úniques que poden escometre prestacions o aquestes prestacions, atesa la seva capacitat d'autofinançament, pel cost de la dilació servei prestat-cobrament d'aquest servei, que, com vostès saben, sol ser o sol tardar molt; crisi emergent en el món del petit comerç, que entenem que es veu desassistit davant de la pressió de les àrees comercials de gran superfície, que sembla tenir connivència fàctica dels governs, aparentment diferents, de Madrid i de Barcelona.

Honorable Conseller, presentar uns pressupostos davant d'aquesta Cambra que no tinguin substancialment en compte, des del nostre punt de vista, en primer lloc, fortes inversions, substancials inversions per a les comarques tradicionalment deprimides de Catalunya; ajuts reals per al conjunt dels sectors en crisi de la pagesia; una sensibilitat cap al petit comerç i cap al sector turístic, amb una política clara de reconversió absolutament necessària; que no tingui ajuts per afavorir la competitivitat —que vostès tant han proclamat— de la petita i mitjana empresa o de les societats cooperatives... I el senyor Conseller aquí, en la seva intervenció aquest matí, s'ha referit a un augment d'un 21% de les dotacions a aquests conceptes.

Vistos els Pressupostos, i portat, aquest augment, a valor absolut, ens preguntem si, de totes maneres, aquestes assignacions que vostè, doncs, cataloga en un 21%, portat a valor absolut, aquestes assignacions són les que calen per resoldre aquest problema. Uns pressupostos que se'ns presenten a aquesta Cambra sense ajuts urgents per al tèxtil o sense inversions en formació professional i ocupacional per poder tenir una mà d'obra altament qualificada, d'acord amb les exigències del Mercat Únic, o bé sense un gran pla d'impuls social i econòmic, destinat a pal·liar els efectes de la crisi econòmica anunciada sobre més de mig milió de ciutadans en situació de pobresa a Catalunya.

No prioritzar, Honorable Conseller, el tractament pressupostari per tal de pal·liar els efectes de la crisi econòmica en tots aquests sectors, i, a més, que alguns d'ells són sectors clau de l'economia tradicional catalana és, al nostre entendre, si més no, una sorprenent política de frivolitat econòmica i de menysteniment envers els ciutadans que no poden seguir el ritme d'un cert creixement econòmic experimentat en els últims anys.

Algú podria afirmar que aquests són uns pressupostos quasi «thatcherians», fruit d'una visió conservadora i —segur— insolidària; d'una visió, en definitiva, molt dretana de la política i de la societat.

Torna a haver-hi, per part del Govern, menysteniment de l'Administració local, dels ajuntaments i dels consells comarcals —ja ha estat denunciat per altres intervencions abans que la meua—; constatem altre cop la manca d'actuació o d'atenció a una reivindicació històrica del municipalisme, que és just la participació dels municipis en els ingressos de la Generalitat.

En contraposició, el que considerem poca sensibilitat social del Govern..., ens sorprèn la gran generositat, per exemple, que té el Govern envers la Secretaria General de la Presidència, Departament que, per cert, té un substanciós, més que substanciós pressupost: la Secretaria General de la Presidència, que disposa, per a protocol, atencions, publicitat, promoció i exposicions, de 1.681 milions i mig de pessetes, sense comptar-hi per a res les direccions generals del mateix Departament. Una de dues, o bé ens passarem l'any 1991 admirant fastuoses i fantàstiques exposicions, o bé, entre protocol, atencions, publicitat i promoció, es podrà dir que serem testimonis, el mateix 91, d'una certa bacanal de propaganda encoberta de la coalició de Convergència i Unió, en uns paràmetres escandalosos de l'ús dels diners públics.

I en el terreny del detall revelador, hem de blasmar que s'augmenti, per exemple, en 69 milions l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, vinculat a un insigne escriptor del règim, el qual Institut a hores d'ara encara ha de comparèixer davant d'aquesta Cambra per explicar a què es dedica i en què inver-

teix tants milions, i, en canvi, només s'augmenti en 100 milions, passant a un total de 200, les ajudes a la cooperació i el desenvolupament del Tercer Món.

Aquests Pressupostos continuen essent desequilibradors i molt poc amatents al creixement de la consciència ecològica al nostre país i al respecte, també creixent, al medi ambient que hauria de comportar. Notem la mateixa tendència que en els anteriors exercicis, pel que fa al manteniment del desequilibri del territori; es continuen «primant» les inversions a les comarques, diguem-ne, de més renda per càpita, les més riques, en detriment de les comarques més deprimides, de la gent de muntanya, del conjunt de les comarques de l'interior del país. Ja ho sé que l'Honorable Conseller aquest matí, en la seva intervenció, ha dit que en tant per cent les comarques més deprimides, en els Pressupostos actuals, augmenten més que les comarques, diguem-ne, riques, això ho ha comentat el Conseller i això ho hem constatat, però en valors absoluts —que és finalment el que compta, el valor absolut—, les inversions fetes a les comarques amb més renda per càpita continuen essent molt i molt superiors.

Un altre cop volem cridar l'atenció cap a un major esforç, que es va fent a poc a poc, però que és molt lent per al nostre gust, per part del Govern en la comarcalització dels Pressupostos. Fóra bo de saber exactament allà on es gasta el Pressupost, què va exactament a cada comarca i, en tot cas, fóra —segur— el millor sistema perquè després ens poguessin demostrar palpalment el que segur que deuran intentar demostrar-nos a tota l'oposició que aquest desequilibri denunciat, any rere any, no és ben bé d'aquesta manera.

Un altre tema, breument, que hi faré referència, és el tema del deute. En el debat de les esmenes a la totalitat per als Pressupostos d'enguany ja vàrem alertar per l'augment del deute públic: l'endeutament, per al 1991, de la Generalitat està previst en 53.994 milions, un 12,5% més que al 1990, segons la mateixa memòria dels Pressupostos. En termes d'endeutament viu, l'import del 91 és de 38.229 milions, ja que se'ns diu que s'amortitzen 15.765 milions durant l'any. Per al 1990, l'endeutament viu de l'any fou de 38.414 milions, per la qual cosa hi ha, segons la mateixa memòria, una disminució real de l'endeutament del 0,5%. Han sortit als mitjans de comunicació i d'altres fonts altres xifres; no entrarem en la polèmica, constatem aquest fet, sinó que només volem deixar constància davant de la Cambra que el total dels ingressos dels impostos cedits —204.145 milions— no arriben a cobrir les despeses de personal, més els interessos del deute acumulat: 228.038 milions de pessetes.

Com dèiem també en l'anterior exercici, s'està arribant a un punt, estem arribant a un punt d'inflació clar i s'entra en una dinàmica perillosa, dinàmica perillosa, i tan perillosa, que pot recordar situacions de països molt menys desenvolupats que el nostre, i amb això que consti que no volem pas reivindicar més impostos o impostos més forts per part del Govern, per part de la Generalitat, sinó tot al contrari: que se'ns cedeixin molts més dels impostos que ara recapta l'Estat.

L'altre eix de fons que he esmentat que fonamentava la nostra crítica a aquests Pressupostos és la inexorabilitat d'un pressupost nacionalment dependent. Espero que no ens tractin d'heterodoxos si afirmem que si realment governessin i no es limitessin a administrar uns pressupostos hipotecats —els Pres-

supostos Generals de l'Estat espanyol—, el Pressupost de la Generalitat, els Pressupostos de la Generalitat —millor dit— haurien de tendir a minimitzar les conseqüències de la crisi econòmica anunciada, més que no pas a embarcar-nos en la mateixa crisi.

Vostès mateixos reconeixen que les mesures d'ajustament anunciades pel Govern espanyol repercutiran contractivament en l'economia de Catalunya de forma similar al conjunt espanyol, tot i preveure, però, que podríem veure'ns més afectats conjunturalment en els propers mesos, i ja les previsions del creixement del producte interior brut de Catalunya per al 1990 se situen en un 3,5% només, valor inferior a l'any 1989.

El senyor Alavedra ha fet referència a un endeutament del Govern d'Andalusia, al voltant de 130.000 milions, amb un increment d'un 42%, i del Govern del País Valencià, amb 53.000 milions, i amb un increment del 60%. No sabem si l'endeutament total d'aquestes dues comunitats autònomes en percentatges s'apropa o no al 25% que permet la LOFCA; ens preguntem de totes maneres, no serà que els dos governs del PSOE que presideixen aquestes dues comunitats autònomes han obtingut per paliar les dificultats econòmiques que es preveuen, mitjançant l'aportació de diner públic a l'economia, tot prenent en aquest cas una decisió política, òbviament política, en lloc de confeccionar un pressupost estrictament monetarista?

Aquests Pressupostos arriben en uns moments que la petita i mitjana empresa necessita inversions per tal de ser competitiva, almenys a l'1 de gener de 1993, a l'inici de l'aplicació de l'Acta Única Europea. Si la Generalitat, per manca d'un sistema de finançament que no li permet adoptar mesures d'ajut substancials a la petita i mitjana empresa i no disposa de força política per portar en aplicació màxima —la mateixa Llei de Caixes—, per tal que aquestes institucions financeres ajudin la xarxa de la petita i mitjana empresa, que, amb tot, representa un tant per cent molt elevat del teixit industrial català, és evident que la crisi del 1991 no serà més que el pròleg de les grans dificultats del 92 i del 93, que poden fer que passem d'un creixement econòmic del 5% —anys 85 al 89— a un creixement zero.

Tornant a referir-nos a l'anterior debat de pressupostos, aleshores ens preguntàvem si no havia arribat l'hora d'encarar unitàriament, dèiem i ho torno a dir: «nacionalment» —quan diem «unitàriament»— una reforma del sistema de finançament. Durant l'any aquesta Cambra va aprovar —si no ho recordo malament, per unanimitat— una resolució que instava el Govern a mantenir reunions amb els diversos partits presents a la Cambra, per tal d'estudiar la modificació de l'actual sistema de finançament, on coincideix tothom —sembla— que l'actual marc, com acabem de denunciar, no ens possibilita massa governar, sinó tan sols administrar. L'Honorable Conseller convindrà que, entre altres limitacions, pel fet de no tenir un sistema de finançament propi, el Govern de la Generalitat tampoc pot instar el sistema financer privat que faci inversions en el país tot aplicant l'estalvi que es genera a Catalunya. És una llàstima que les primeres reunions que es mantenen en el marc de la Comissió de Valoracions sembla com si ja s'hagi bandejat —de fet, sembla que s'ha bandejat definitivament en aquest marc de reunions— la possibilitat de negociar l'establiment d'un conveni tributari propi entre Catalunya i Espanya, el que n'hem anomenat «concert econòmic», que amb onze anys d'Estatut ja fóra hora de trobar —entenem— suficient coratge i unitat de país, el que en diem un pacte català per la sobirania, per tal de no trobar-nos,

any rere any, amb uns pressupostos nacionalment colonitzats, econòmicament dependents. O no és colonització, la descapitalització sagnant i la depredació fiscal d'1.200.000 milions de pessetes, aproximadament, cada any, que aproximadament és la mateixa quantitat de la totalitat dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1991, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social?

Tot el que hem exposat entenem que són raons de fons, més que suficients, per demanar el retorn al Govern del Projecte de Llei de Pressupostos per al 1991.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Correspon ara a l'Agrupació parlamentària del CDS defensar la seva esmena a la totalitat. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores i senyors diputats, un pressupost és o ha de ser sempre l'expressió numèrica de les voluntats polítiques.

Fa tres mesos celebràvem en aquest mateix Parlament el debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu; tres mesos abans, el juny passat, fèiem el debat sobre política territorial. Jo crec que, en el conjunt dels dos debats esmentats, el Govern i les forces polítiques de l'oposició hem tingut l'oportunitat, en un reduït espai de temps, de substanciar, de deixar clares les nostres posicions polítiques, les nostres voluntats polítiques; es tracta ara de veure, d'examinar, amb calma i profunditat, en quina mesura s'ajusta el Projecte de Llei de Pressupostos que ens envia el Consell Executiu a les nostres voluntats polítiques que vam substanciar llavors.

Permeti'm, però, fer unes consideracions prèvies. Ambdós debats esmentats i aquest debat pressupostari tenen lloc dins d'un determinat context econòmic que, pel que fa a l'economia internacional, està presidit per una certa incertesa, bàsicament, encara que no totalment, fonamentada per la persistència d'un conflicte pre-bèl·lic al golf Pèrsic, però també per una situació econòmica als països de la Comunitat Econòmica Europea caracteritzada per l'augment quasi bé general de les taxes d'inflació, i, fins i tot, per un procés, com el de la unitat alemanya, iniciat en un moment delicat —com diem— de la conjuntura econòmica internacional, que fa dubtar de la capacitat de la mateixa economia alemanya —que tradicionalment ha estat motor de l'economia europea— de mantenir la seva actual privilegiada posició econòmica dins el context econòmic europeu i mundial.

D'altra banda, pel que fa a Espanya, no podem deixar de considerar que ha estat una determinada política econòmica, precisament la política econòmica del Govern socialista, el principal element productor de les evidents disfuncions que s'observen en la nostra situació econòmica, disfuncions de balança de pagaments, disfuncions en forma de creixement de taxes d'inflació. És a dir, també sense crisi del golf Pèrsic, el Govern socialista hauria hagut de reduir, de reconduir a la baixa les seves previsions macroeconòmiques inicials per als anys 90 i 91.

Unes breus consideracions sobre la situació actual de l'economia catalana. De la mateixa manera que en l'economia espanyola, preveiem unes taxes de creixement per a aquest any i per al proper inferiors a les considerades per als anys anteriors; observem un ressorgiment de la inflació, que a l'octubre d'en-

guany havia assolit una taxa interanual del 8,3% respecte al mateix mes de l'any anterior, un punt per sobre de la mitjana estatal; una taxa d'atur del 10,6%, l'octubre, la qual, encara que és sensiblement al voltant de cinc punts inferior a la taxa mitjana estatal, ha significat un increment de l'atur del 2,24% sobre la xifra del mes de setembre; un preocupant increment del nombre de suspensions de pagaments que s'han presentat enguany, i considerar que l'opció exportadora de les empreses catalanes s'incrementarà en el futur, tant per a la menor demanda interna com per a les perspectives que s'obren com a conseqüència de la posada en marxa del Mercat Únic Europeu.

Aquesta situació econòmica requereix, inevitablement, una política pressupostària restrictiva, i vostès, senyors del Govern, fan justament el contrari: mentre l'estimació del creixement del PIB nominal en el conjunt de l'Estat és del 8,9%, vostès ens presenten un pressupost consolidat que representa un creixement del 13,8%, és a dir, 4 punts per sobre d'aquell creixement. Aquest cop no els servirà el recurrent recurs que tant practiquen vostès de comparar-se amb altres administracions, sobretot quan els convé. Enguany, l'increment dels Pressupostos consolidats de l'Estat es proposa del 7,6%, per sota —com hem dit— del creixement previst del PIB nominal.

Vostès haurien d'haver fet quelcom semblant, no perquè ho facin a Madrid, sinó perquè cal fer-ho.

Dit això, tornem a la qüestió que ens plantejàvem al principi, i en fer-ho, per a una major claredat i concreció expositiva, ens plantejarem tot un seguit de preguntes, precisament referides a les mateixes qüestions que van ser els eixos de les nostres intervencions en el debat de política general i en el debat de política territorial i veurem quina és la resposta que dona aquest Projecte de Llei de Pressupostos a les esmentades preguntes.

Primera pregunta: és aquest Pressupost una eina eficaç per afrontar el repte que tenim davant nostre, el repte de l'Europa de l'1 de gener del 93? Això vol dir competitivitat i parlar de competitivitat vol dir parlar dels factors que més la condicionen, que són les infraestructures, la potenciació de la formació i la promoció exterior de l'empresa catalana.

Parlem, doncs, d'infraestructures. Potser, com diu el President Pujol, en parlar de competitivitat, el problema més gros que tenim ara no siguin ja les infraestructures, no sigui ja la construcció de les grans infraestructures. Però deduir d'això que les infraestructures ja no representen un problema per al desenvolupament de Catalunya seria simplement fer deduccions «sofismàtiques», seria fal·laç. Hi ha una primera qüestió a què em referiré només de passada per més que és molt important: Quin país volem fer? Quin país volem construir? Quin país volem omplir de contingut? A hores d'ara no ho sabem. No sabem el model de país, aquell model que ha de definir el Pla Territorial de Catalunya, el polèmic Pla Territorial, tantes vegades reclamat des d'aquest Parlament i que fins ara no hem vist. Esperem que aquest any sí, abans d'acabar l'any i d'acord amb la resolució aprovada per aquest Parlament en ocasió del debat de política territorial, finalment es presenti en aquesta Cambra el Pla Territorial.

Pla de Carreteres: un pla aprovat l'octubre del 85; un pla que, com a tal pla, és a dir, com a un conjunt ordenat i programat d'actuacions mai s'ha posat en marxa. És cert que el nivell de les inversions en carreteres enguany serà important: 28.000 milions de pessetes; però no és menys cert que l'annex d'inver-

sions que dona explicació a la dita inversió, no és sinó un llistat desordenat de carreteres, inspirat en el ja vell principi de fer un pont aquí i un tros de carretera més enllà. Què s'ha fet de les previsions inicials del Pla de Carreteres? Què se ha fet de l'autovia de la Costa Brava, aquell itinerari A-01 Malgrat-Figueres que preveu el Pla? Què s'ha fet de l'itinerari Sitges-Comarruga, que no sigui fer una autopista de peatge? Finalment, no podem preguntar què s'ha fet de l'Eix Transversal, perquè finalment l'Eix Transversal té, enguany, una consignació pressupostària de 700 milions de pessetes. No hi ha més que un petit problema, senyores diputades, senyors diputats, ningú sap per fer què, ni on.

Parlem d'aigües. En el debat de política territorial dèiem que els problemes hidrològics que té Catalunya són bàsicament dos: la manca d'aigua, d'una banda; l'excés d'aigua, d'altra. És a dir, a Catalunya no hi ha aigua per beure —i la passada primavera en vam tenir un bon exemple— fins que la tenim tota, és a dir, quan vénen els aiguats. Ja ho vam dir en el debat de pressupostos de l'any passat i en el debat de política territorial ho varem repetir i ho tornarem a dir ara: «Vostès, senyors del Govern, no tenen voluntat política o no en tenen prou per lluitar ni contra la sequera, ni contra els aiguats». I això que dic no és només una frase, això té la raó de les xifres —precisament, de les seves xifres.

Aquest any hem aprovat en aquest Parlament la Llei d'Infraestructures Hidràuliques mitjançant l'aplicació de la qual vostès ens deien que es podria, que pretenien recaptar 12.000 milions de pessetes cada any destinades exclusivament al finançament d'infraestructures hidràuliques. A l'hora de fer els Pressupostos, els 12.000 milions inicials s'han convertit en 9.000; no sabem ben bé per què. Vostès saben, senyores diputades, senyors diputats, quina és la inversió prevista de la Junta d'Aigües en obres d'infraestructura hidràulica enguany? Exactament 9.248 milions de pessetes; pràcticament la mateixa xifra que vostès pretenen recaptar per l'aplicació del cànon d'infraestructura hidràulica; ni una pesseta més. És a dir, si no es posés en marxa aquest mecanisme complementari, complementari, de finançament de les infraestructures hidràuliques, la Junta d'Aigües aturaria fins i tot totes les obres en curs.

Pla de Residus: perdó, el Pla ja no existeix. Doncs bé, parlem fins que no tinguem la nova llei de residus... Vol que parlem de l'aplicació de la legislació del 83? Saben vostès què pretén ingressar la Junta de Residus en concepte de multes i sancions?: 3 milions de pessetes a tot Catalunya. Amb això potser està tot dit. Podríem entrar a considerar les inversions que preveu la Junta de Residus per al 91 i potser serà millor no fer-ho per no perdre temps, perquè, en definitiva, la llista d'inversions del 91 és la mateixa del 90 sense més precisions que un increment pressupostari i la desaparició del nom de Rubió, quan parlem de l'abocador d'alta seguretat.

Sanejament: per més que ho intenta aquest Parlament —i ho intenta—, no hi ha manera de saber l'estat de desenvolupament del Pla de Sanejament; és a dir, no n'hi ha prou, en el Pressupost, de dir que la Junta de Sanejament transferirà 3.821 milions de pessetes a la Junta d'Aigües per fer tota una llista d'obres —aquest sí, concretat; ja veurem si es compleix—, si després es consignen 13.943 milions de pessetes per a altres obres que ningú sap quines són, ni on es faran. Podríem parlar molt d'aquest tema, però l'absència de temps no ens ho permetrà; ja

arribarà el moment, quan debatem l'esmena a la totalitat de la Junta de Sanejament, de parlar d'aquest tema.

Potenciació de la formació: el volum de fons destinats a la formació i l'ocupació, bàsicament aquells contemplats en el capítol 4 de transferències corrents de la Direcció General d'Ocupació, passen de 3.270 milions de pessetes l'any 90 a 3.341 milions de pessetes enguany; és a dir, un increment del 2,17%; increment, en conseqüència, molt per sota de la mitjana general del Pressupost, i que no cobreix, ni de bon tros, l'increment del cost de la vida previst per al proper any.

Promoció exterior de l'empresa catalana: el total pressupostat per la Direcció General de Promoció Comercial, més el pressupost del COPCCA, puja a 2.434 milions de pessetes; la qual cosa determina un increment de l'1,5% respecte als pressupostos d'aquestes dues entitats o direccions generals de l'exercici anterior. Aquesta xifra equival tan sols al 0,2% del total del valor de les exportacions catalanes; percentatge que queda molt lluny de l'1% de les exportacions que normalment s'assigna als pressupostos de promoció exterior en els nostres competidors.

Per acabar aquest capítol, uns breus mots sobre la qualitat. Segons un estudi encarregat per la Direcció..., pel Departament d'Indústria i Energia, els costos derivats de la manca de qualitat —errors en la fabricació, rebuig en els controls de qualitat, retorns de clients— representen aproximadament un 200.000 milions de pessetes a la indústria catalana, xifra que representa el 10,9% del valor afegit industrial a Catalunya. Doncs bé, quantitat que consigna la Direcció General de Seguretat i Qualitat Industrial per al que hauria d'ésser un dels seus objectius, la qualitat industrial: zero pessetes. En conseqüència, senyores diputades, senyors diputats, és fàcil de concloure que, vist tot allò que hem dit fins ara, aquest Pressupost no sigui una eina eficaç per afrontar des de Catalunya el repte de l'Europa de l'1 de gener del 93.

Segona pregunta: contribueix aquest Pressupost a disminuir la nostra dependència energètica del petroli i a fomentar l'estalvi energètic? Xifres del mercat de FECSA, que ens feien arribar als diputats fa uns dies: el consum d'energia elèctrica durant el mes d'octubre, del mercat de FECSA, d'enguany ha estat de 1.215 milions de quilovats-hora; la qual cosa representa un increment del 0,82% sobre les mateixes xifres de l'any anterior. En el període transcorregut des de l'inici de l'any fins al mes d'octubre, l'esmentat consum energètic ha representat un increment del 3,69%. Com pensa el Govern afrontar al camp el problema de l'estalvi energètic? Jo els ho explicaré. El Govern pretén destinar 100.000, 100.000 pessetes al mes per a la formació en estalvi d'energia en establiments de la Generalitat. Certament, senyors del Govern, això no és seriós. Vostès, senyors del Govern, pretenen destinar 1 milió de pessetes al mes —1,1, per ser més concrets— com a subvencions en forma de transferències corrents per a projectes i realitzacions d'estalvi d'energia i energies renovables. I vostès destinaran 5 milions de pessetes cada mes com a subvencions en forma de transferències de capital, és a dir, subvencions per a inversions, també per a projectes i realitzacions d'estalvi d'energia i energies renovables. Certament, aquestes xifres no representen ni tan sols un mínim esforç davant d'un problema de tanta magnitud per al país. No és estrany, doncs, que la resposta a la pregunta que ens plantejàvem fa una estona també sigui un «no» rotund.

Tercera pregunta: contribueix aquest Pressupost a paliar el greu dèficit d'habitatge públic que pateix Catalunya? Tornem a parlar de xifres i parlarem de les seves xifres, de les últimes xifres publicades per la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge. De 1986 a 1990, gener-juny ambdós anys, la xifra total d'habitatges acabats a Catalunya en règim lliure ha passat de 7.498, el 1986, a 17.730 habitatges; és a dir, s'ha multiplicat dues vegades i mitja. Per contra, en el mateix període de temps les qualificacions definitives atorgades d'habitatges de protecció oficial han passat de 6.982 a 2.149; és a dir, han disminuït més de tres vegades.

El Govern de la Generalitat, com tot govern democràtic, ha de garantir el dret constitucional a gaudir d'un habitatge digne i assequible. Avui a Catalunya és dramàtic per a amplíssimes capes de la població accedir a aquest dret i impossible per a les rendes més baixes i per als joves. Mentre a les zones més poblades de Catalunya sigui, avui, impossible de comprar un pis per menys de quinze milions de pessetes al comptat —a això s'ha d'afegir la molt important càrrega financera en forma d'interessos, ateses les condicions que posen els bancs—, no han de mancar esforços pressupostaris, que no els veiem reflectits en aquest Pressupost, no només, no només per a la promoció de sòl a preu assequible, sinó fins i tot d'increment d'inversió directa en execució d'habitatge i, fins i tot, per subvencionar una part de la despesa financera de l'adquisició d'aquests habitatges.

El fet que avui a Catalunya s'estiguin expropiant terrenys per fer hotels de luxe o per fer parcs d'atraccions, i que no es faci cap esforç important per aportar terrenys a preus baixos per a la construcció d'habitatge social, diu més de la sensibilitat social del Govern Pujol que totes les operacions de maquillatge que encarrega al seu Conseller Comas. És evident, també, que aquesta pregunta té un «no» com a resposta; un «no» que és reforçat per la preocupació davant la situació, encara d'abast desconegut, sorgida com a conseqüència de la detecció d'inseguretat d'alguns —potser molts— edificis construïts al llarg de la dècada dels 50-60 en molts municipis de Catalunya sense cap tipus de garantia de seguretat.

Quarta pregunta: servirà aquest Pressupost per aprofundir en la defensa del medi ambient? És evident que en una anàlisi com la que estem fent dels Pressupostos del 91, els centristes no podem deixar passar per alt un tema com el de la defensa del medi ambient, que ha constituït per a nosaltres un dels eixos prioritaris de la nostra activitat política. En una matèria en la qual, segons el nostre criteri, ens hem dotat d'una legislació apropiada, el dèficit fonamental que hem criticat reiteradament al voltant de la gestió, es consagra en aquest Pressupost.

L'Illustre Diputat senyor Saura ha esmentat fa una estona l'informe que la Lliga per a la Defensa del Patrimoni Natural (DEPANA), una de les institucions ecològiques més actives i prestigioses de Catalunya, acaba de publicar a la revista *Quercus*. D'aquest informe, que està publicat, i es diu que: «Es posa de manifest que la gestió de medi ambient duta a terme a Catalunya durant els deu últims anys ha reproduït els errors del règim anterior, i les úniques actuacions desenvolupades han estat de política cosmètica, buida de contingut i absent de visió d'Estat»; això són paraules de DEPANA. L'informe denuncia la submissió del Consell Executiu a interessos particulars d'una minoria, alguns promotors urbanístics, part del sector turístic en

detriment del patrimoni natural, que és patrimoni de tots els catalans, i ho concreta en aquesta redacció de vint-i-cinc punts, que també ha esmentat l'Il·lustre Diputat senyor Saura, que jo no repetiré.

La conservació de la natura s'ha convertit en la veritable ventafocs de la política pressupostària del Govern de la Generalitat —ara ho explicarem. Vostès han fet la formal promesa, davant aquest Parlament, de crear, abans que acabi l'any, l'agència catalana de medi ambient. Doncs bé, o, millor dit, doncs malament: malament anem quan ni tan sols aquesta agència té consignació pressupostària per a l'any que ve. Podria semblar estrany que demanéssim consignacions pressupostàries per a un ens que encara no existeix; és qüestió de prioritats, naturalment. Prou que varen vostès afanyar-se fa dos anys a dotar de consignacions pressupostàries l'Institut d'Estudis Mediterranis, un institut, naturalment, de reconeguda transcendència per al futur del país, abans de la seva creació. Com deia, és una qüestió de prioritats; en aquesta ocasió, ben reflectida en els seus pressupostos. Ben reflectida i amb un exemple; n'hi ha més, en tindran prou quan el pressupost de la Direcció General del Medi Natural destina 3 milions al mes per a despeses de funcionament de tots els parcs naturals i les reserves de Catalunya.

Així, doncs, hem de concloure que el Consell Executiu ens envia uns pressupostos que no afavoreixen la competitivitat, que no incrementa les possibilitats de formació, ni afavoreixen tampoc la promoció exterior de l'empresa catalana, que no propicia l'estalvi energètic ni l'adopció d'energies alternatives, que no pallien el greu dèficit habitatge públic a Catalunya i que consagren una política de medi ambient regressiva. Amb tot això, hi hauria raons més que suficients per demanar el retorn al Govern del Pressupost del 91; és clar que hi ha més raons per demanar-ho, hi ha moltes més raons; podríem haver-nos referit a la política de Benestar Social. *(Pausa.)* Una conselleria que avui està en el punt de mira de tota la classe política catalana i que veu com el seu pressupost creix tres punts per sota de la mitjana de creixement dels departaments de la Generalitat. O podríem parlar també dels pressupostos d'Ensenyament, el pressupost de la Conselleria creix dos punts i mig per sota de la mitjana, però no ho podem fer perquè no disposem de temps. O podríem parlar també de la seva política de concessions d'aval: el total d'avalis previstos per a enguany serà de 21.400 milions de pessetes, dins del qual total vostès ho atorgaran a AUTEMA, la concessionària d'autopista Terrassa-Manresa, un aval de 3.400 milions de pessetes, és a dir, no es varen tenir prou amb adjudicar directament i sense cap tipus de concurs l'ampliació de la concessió de l'autopista Terrassa-Manresa per fer l'autopista Terrassa-Rubí, sinó que, a més a més, li avalen els crèdits necessaris per a la seva construcció. O podríem parlar de la seva política d'endeutament, un endeutament del que reiteradament hem dit que no és encara molt preocupant la seva suma total, però sí que ho és el seu ritme de creixement. Tant és així que el capítol de despeses financeres, és a dir, els interessos dels préstecs, creixerà enguany el 29%, més del doble del creixement mitjà del pressupost.

Però ja per acabar, senyores diputades, senyors diputats, ens hem de referir a un fet que és la seva manca de transparència i el seu menysteniment d'aquest Parlament, menysteniment que queda reflectit, una vegada més, per l'absència del President de

la Generalitat en aquest debat, que està únicament interessat a conèixer les crítiques que li formula al Pressupost l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, i que no té..., no dedica ni un minut a escoltar l'opinió política de la resta de les forces d'aquesta Cambra.

Doncs bé, és, des d'una consideració democràtica, senzillament intolerable el que han fet vostès amb la documentació corresponent a la liquidació de l'exercici de 1989, que conté el Projecte de Llei que estem debatent. Vostès han afirmat i reafirmat —i ho han fet per escrit— més de quatre mil vegades, més de quatre mil documents, que tota una sèrie de dades que ha sol·licitat aquest Diputat sobre la seva gestió pressupostària s'inclourien en aquesta documentació de la liquidació del Pressupost de 1989. I això és fals, això és mentida! Vostès no han inclòs ni han aportat ni una sola dada, cap ni una! Quan un govern enganya reiteradament els diputats, quan un govern vulnera permanentment el Reglament d'aquesta Cambra, quan un govern és nega a sotmetre's al control parlamentari consubstancial a qualsevol règim democràtic, aquest govern, senyores diputades, senyors diputats, no pot demanar el suport de la Cambra per als seus Pressupostos.

Per tot això, una vegada més, senyores diputades, senyors diputats, demanem el retorn del Projecte de Llei de Pressupostos per a l'any 1991.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. Ara, pel Grup Mixt, per defensar les seves esmenes, es repartiran el temps l'Honorable senyor Hortalà i després parlarà l'Il·lustre senyor Marià Pere. *(Remor de veus.)*

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, a part de la reivindicació d'un sistema de finançament just, suficient i digne, des de la perspectiva nacional, si ara fa deu anys m'haguessin dit que tindríem un pressupost d'1.250.000 milions gairebé, no m'ho hagués pas cregut. El que passa és que si això, des d'aquest punt de vista, doncs, era esperançador, el problema està en com s'apliquen aquests diners, en el contingut del pressupost que incorpora aquesta elevada consignació.

S'ha dit que aquest és un pressupost «tatcherià», monetarista, intervencionista, assistencial. No, no ho és; no és res de tot això. Perquè, si vostès ho analitzen en termes de «puresa» econòmica, veuran que aquest Pressupost no pot adscriure's a cap mena d'ideologia, perquè cada vegada més deixa de «prioritzar» per constituir-se en un document que «viabilitza» els pagaments; és a dir, cada vegada el Pressupost és menys pressupost i cada vegada és més llibre de caixa.

A nosaltres això ens preocupa, perquè, en la mesura que un pressupost es transforma en un llibre de caixa, no permet el debat polític. Permet l'actuació dels interventors, però no l'actuació dels polítics. I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres reclamem que es faci un esforç, no de tècnica pressupostària, però sí d'intencionalitat política perquè al Pressupost se li retornin les seves qualitats de pressupost, és a dir: fixació de prioritats i identificació de les aplicacions pressupostàries a un programa de govern, el del Govern.

Dit això, i també d'entrada, voldria manifestar-los que ha sortit una polèmica sobre si aquest Pressupost era expansionista o no era expansionista. I es dirà el que es vulgui, però aquest,

formalment, és un pressupost expansionista perquè la norma pressupostària diu que un pressupost és expansionista si el seu nivell de creixement depassa la suma conjunta de la taxa de creixement vegetatiu de la població i del creixement nominal de l'economia. I com que aquest Pressupost depassa en el seu creixement la suma d'aquests dos índexs és, es vulgui o no es vulgui, formalment, un pressupost expansionista. Moderadament expansionista —moderadament expansionista—, però, al cap i a la fi, expansionista. I per què, en aquests moments, un pressupost expansionista, quan l'ortodòxia pressupostària, que identifica pressupost i conjuntura, no llibre de caixa i conjuntura, pressupost i conjuntura, recomanaria, més aviat, una certa moderació?

Nosaltres ens hem fet unes preguntes, potser excessivament acadèmiques, sobre per què aquest Pressupost és expansionista, perquè ens interessa saber-ho, perquè, en definitiva, ha d'incidir —i ens agradaria que incidís positivament— sobre la prosperitat i el benestar dels catalans.

I com que, d'altra banda, estem convençuts que el Govern i el seu President no són pas partidaris de la doctrina de l'oasi, és a dir, aquella doctrina que afirma que el país flueix per si mateix de manera aliena i independent de tot el que passa, com que estem convençuts que això no és així i que el Govern tendeix a comportar-se dins de pautes de racionalitat i de sentit comú, i que defuig la inspiració carismàtica o també l'aparició en somnis del profeta, creiem que és bo intentar conèixer per què en aquesta conjuntura es presenta un pressupost expansiu, moderadament expansiu.

La primera hipòtesi que fem en aquest sentit és pensar que s'ha presentat un pressupost moderadament expansiu perquè es vol incidir sobre els sectors productius, és a dir, com que es preveu i s'està vivint una certa desacceleració de l'economia, el Govern vol intentar compensar-ho amb mesures de tipus anticíclic.

Podria semblar que això és així, perquè Indústria, el Departament d'Indústria, creix a un 13,6%, per damunt de la mitjana del creixement del Pressupost. Agricultura, un 14,2%; Comerç, un 16,9%. Però si analitzem l'estructura específica dels creixements d'aquests departaments, ens adonarem que això no és així. Perquè, globalment, i en termes relatius, aquests creixements d'aquests tres departaments afecten, més que proporcionalment, la sensibilitat d'augment de les despeses corrents en contra de les operacions de capital.

Si es fa la comparació entre les despeses d'inversió sumades d'Agricultura, Indústria i Comerç per al 1990, que pugen 13.700 milions de pessetes, i les mateixes despeses per als mateixos tres Departaments per al 1991, que pugen 16.500 milions de pessetes, i això es relaciona amb els increments relatius del 90 i el 91, de creixement del Pressupost general, es veurà que, si durant 1990 l'esforç inversor global per a finalitats productives era del 43,2%, el 91, és a dir, l'any que ve, aquesta xifra serà, en termes reals, és a dir, descomptada la inflació, del 43,3%.

De 43,2% a 43,3%, és a dir que, en conjunt, hi ha un augment d'una dècima, i en conseqüència, no es pot pas dir que l'expansió pressupostària estigui lligada a una política anticíclica.

I la cosa és evident perquè en l'estructura interna de les polítiques d'aquests tres departaments no hi ha programes d'actuació sectorial, que, encara que no estiguessin molt ben dotats, si més no, reflectirien una voluntat de cara als sectors i als subsec-

tors que en aquests moments es troben en una situació poc aïrosa, com pot ser, a nivell industrial, el tèxtil, o pot ser l'auxiliar d'automòbil, o pot ser algunes actuacions del metallúrgic i, fins i tot, del químic.

O, a nivell d'agricultura, com pot ser, per exemple, el sector, ja secular en conflicte, de la fruita seca, o el sector, en aquests moments també conflictiu, i amb conflictes, de la ramaderia.

Hi ha coses curioses; per exemple, la partida o l'aplicació 10.02.774 del Departament d'Agricultura, que parla de la «Reestructuració del sector lleter», que és un tema important, té tan sols una consignació de 1.000 pessetes. Igualment passa amb les accions de «Foment per als regadius privats i l'estalvi d'energia», aplicació 10.01.770. Ja sé que són partides obertes!, però quina intencionalitat té, en un pressupost, posar partides obertes per un tema que ja s'hauria de tenir el programa: reestructuració del sector lleter, regadius privats i estalvi d'aigua a l'agricultura.

En el cas de Comerç, passa quelcom del mateix. S'ha dit que l'increment de Comerç és 10, a la importància quantitativa i qualitativa que es vol donar a la política de turisme, sense minorar les intencions de cara a la reordenació i modernització del comerç en general. Doncs bé, la Direcció General de Turisme, en el seu pes específic dins del Departament, passa, del 90 al 91, exactament, d'un 39,3 a un 40% per tots els conceptes; és a dir, hi ha una diferència de set dècimes.

En conseqüència, doncs, aquest no és un pressupost expansiu amb finalitats d'ajudar a superar els problemes que, addicionalment, puguin tenir els pagesos, els industrials, els comerciants, els hotelers...

La segona hipòtesi que hem contemplat, també perfectament legítima des del punt de vista de la política governamental, és pensar que el Govern ha fet un pressupost expansiu perquè vol incidir en els temes del reequilibrament territorial. Aquesta ja és una discussió llarga en la qüestió pressupostària; hi vàrem insistir molt l'any passat, però la torna d'aquest any ha estat que encara hi ha menys esforç comarcalitzador a l'annex d'inversions reals del 91 que el que hi havia en el 90; que, per cert, en el del 90, Déu n'hi do el que hi havia.

Així resulta que, durant el 1990, el 64,4% de les inversions reals estaven comarcalitzades; per al 91, a aquest percentatge s'hi han de restar 19 punts. És evident que això és un retrocés, tant pel que fa a l'orientació de les inversions com pel que fa a l'augment de la capacitat discrecional, a l'abús de discrecionalitat per part del Govern en funció d'aquelles partides que tenen destinació territorial, però que en l'annex d'inversions reals posa «no comarcalitzades».

Hi ha conselleries que enguany no han comarcalitzat ni un duro. Comerç, malgrat que el turisme es distribueix territorialment, no té pressupost comarcalitzat; Benestar Social és un paradigma d'incomprensió pressupostària, a tots els nivells i, particularment, a nivell territorial; Indústria, a part d'una partida per a l'edifici de Barcelona, té, com a comarcalització explícita, 1.000.000 de pessetes per al parc edíl·lic de Roses, i això que Indústria té, en la seva execució departamental, una partida per incidir en les comarques en regressió demogràfica, que en alguns annexos apareix «comarques en regressió monogràfica», i potser sí que Indústria ha de veure i fixar-se més en la regressió «monogràfica» que no pas amb les comarques demogràficament regressives...

Si es comparen les inversions reals dels departaments i del conjunt de la Generalitat amb el conjunt dels Pressupostos del 90 i del 91, el percentatge corresponent és molt il·lustratiu. Perquè el percentatge d'inversions reals dels departaments del Govern sobre el total dels Pressupostos passa, de 1990 a 1991, d'un 6,67% a un 6,73%, és a dir hi ha un augment de sis centèsimes en termes nominal; en termes reals, hi ha una regressió. Per tant, no hi ha un esforç de comarcalització en el Pressupost que es preveu per al 91.

En realitat, si durant el 1990 les inversions reals comarcalitzades per part de les conselleries del Govern representaven el 8% del total del Pressupost, per al 91 baixen el 6,4%, i si durant el 1990 el 70% de les inversions reals anaven a parar al conjunt de comarques que representaven el 20% del territori nacional, en els Pressupostos del 91, no és el 70, sinó el 81% de les inversions reals les que van a parar a una superfície de territori equivalent; és a dir, a les comarques riques.

En conseqüència, resulta que, per millorar les infraestructures de les comarques pobres o que estan per sota de la mitjana de la renda nacional —segons un estudi molt interessant que ha acabat de publicar el Departament d'Economia i Finances—..., resulta que aquestes comarques ocupen el 80% del territori, és a dir les comarques pobres, i només se'ls dediquen 19 pessetes de cada 100 pessetes, que són inversions reals comarcalitzades.

En resum, doncs, aquest no és, fonamentalment, un pressupost expansiu de cara a reequilibrar el territori..., ah!, amb un advertiment: en els annexos d'inversions reals apareixen gairebé totes les comarques —formalment, totes les comarques—: unes més, altres menys, més consignacions, menys consignacions. Aquest any n'hi ha dues que no apareixen, no estan en la rifa: el Pla d'Urgell i la Conca de Barberà.

Una altra hipòtesi que ens hem plantejat —ja, la tercera—, per conèixer la intencionalitat expansiva d'aquest Pressupost és pensar que potser el que es vol és incidir en els temes socials, ecològics, de qualitat de vida, laborals, etcètera, i, per tant, ens hem fixat en l'estructura dels departaments directament implicats en aquests tipus d'activitats. I què resulta?, doncs, que, per a finalitats socials, hem mirat les consignacions de Treball i de Benestar Social, que són els departaments —com deia— més implicats.

Doncs bé, Benestar Social i Treball —ja vindrà després, senyor Conseller—, Benestar Social i Treball creixen, respectivament, el 10,5% i el 9%, és a dir, per sota de la mitjana de creixement del Pressupost. Per tant, ja està tot dit: no hi ha intencionalitat, des d'aquest punt de vista, social.

I això em sembla que és poc recomanable —poc recomanable—, perquè si és cert —i sembla que sí que ho és— que l'any vinent es preveu, no una crisi ni una recessió ni una depressió, però sí una certa desacceleració de l'economia, llavors, és previsible que augmentin les tensions laborals i la conflictivitat pròpia de la marginació. I per tant, aquests departaments haurien de preveure aquestes possibilitats per a finalitats socials. Però la Direcció General d'Ocupació passa, d'una dotació de 3.450 milions de pessetes el 90, a 3.505 l'any 91, és a dir, hi ha un augment de 55.000 milions..., de 55 milions. Amb 55 milions —tant de bo n'hi haguessin 55.000!, llavors tindríem, no un pressupost expansiu sinó un pressupost superexpansiu. En qualsevol cas, amb 55 milions poc es pot fer per pal·liar els possibles conflictes laborals i de marginació que pugui portar una davallada del cicle econòmic.

Pel que fa, d'altra banda, a Benestar Social, deixar com a partida oberta el tema de la renda social d'inserció és una petita fallàcia, perquè això ens obligarà, d'aquí a uns mesos, a discutir aquí, un suplement de crèdit. I, a més a més —com ja s'ha dit en altres intervencions—, el Departament de Benestar Social, dins la seva taxa de creixement, per sota de la mitjana de la taxa de creixement del Pressupost, resulta que on té el màxim impuls intern de creixement és en el capítol 2, que creix un 25% respecte de l'any passat.

Per tant, aquests no són uns pressupostos, tot essent expansius, que incideixin per millorar les condicions de l'activitat productiva, per millorar els àmbits territorials, des de la perspectiva del seu equilibri, per incidir, positivament, a resoldre conflictes de tipus social o, fins i tot, d'oferta de béns públics si s'atenen als resultats pressupostaris dels Departaments de Sanitat i d'Ensenyament, que, si bé creixen lleugerament per sobre de la mitjana del Pressupost, tretes les consignacions finalistes, també estan en un nivell de creixement inferior. I exactament passa, traient les consignacions de la Junta de Residus, amb la Direcció General del Medi Ambient.

Per tant, ho torno dir: són uns pressupostos expansionistes, però no se sap per què. No incideixen a millorar les condicions productives, no tendeixen directament a minorar els desequilibris territorials, no tenen política social d'oferta de béns públics de medi ambient prioritària; en conseqüència, per què són expansionistes?

I la conclusió d'aquestes hipòtesis a nosaltres ens ha portat a la conclusió que aquests Pressupostos són expansionistes perquè, en el fons i en la forma, segueixen una rutina. I no dic «rutina» en sentit pejoratiu; segurament tots els pressupostos dels grans i petits països del món tenen elements rutinaris; el que passa és que, en aquest cas, en el cas de Catalunya, potser n'hi ha massa. En dir «rutina», vull dir que, cada vegada que s'incorpora una nova partida al Pressupost, ja no desapareix mai més. I, en conseqüència, l'increment que anualment es fixa, més petit o més gran, en el Pressupost aquesta partida també l'incorpora. I això s'observa, per exemple, amb les qüestions de tipus formal.

Mirín, hi ha un capítol que, generalment, mai ningú el pren massa en consideració, que és el capítol d'actius financers, el capítol 8. Al capítol 7 hi ha coses que es nota que van acumulant-se per la inèrcia de l'acumulació, com són, per exemple, els préstecs dels departaments —se suposa— als funcionaris d'aquests departaments. En la majoria dels casos..., aquest any són dos milions; l'any passat eren un milió i mig; fa dos anys, 1.250.000..., és a dir que van pujant, progressivament, el que puja el Pressupost.

En el capítol 8 hi ha una altra cosa molt curiosa: es consignen com a aportacions de capital a empreses determinats fons que van a capital d'empreses inscrites a departaments, com és el cas del Centre Informàtic. És a dir, Presidència té una consignació, per a capítol 8, de 340 milions de pessetes al Centre Informàtic, en concepte d'aportació de capital dins del mateix Departament. Això em sembla que no està d'acord, estrictament parlant, amb la Llei de Finances Públiques, ni tampoc amb les capacitats estrictes d'intervenció pressupostària.

Hi ha altres coses curioses a nivell formal. Per què aquest any a l'estat d'ingressos es consigna la mateixa quantitat d'interessos bancaris que en el Pressupost de l'any passat?: 900 mi-

lions. Si el Pressupost és més gros, els tipus d'interès segurament no baixaran sensiblement, no baixaran més del que suposa de pujada relativa de pressupost; per tant, els interessos de comptes corrents no haurien de ser exactament igual que els de l'any passat, haurien de ser més. La no-modificació l'entenc com un exercici ineficient de rutina.

Hi ha altres qüestions que també, a nivell formal, es van sumant. Per exemple, no és una inversió real, per part del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, l'edició de la *Història dels ports de Catalunya*, que figura en l'annex d'inversions reals.

Per tant, tot això porta a fer difícil la comprensió exacta d'aquest Pressupost, a saber, exactament, per on vol anar el Govern, des del punt de vista de l'aplicació d'aquest 1.250.000.000.000 de pessetes, gairebé. I, en conseqüència, nosaltres, en un debat convencional, hauríem demanat —i dic «convencional»; després explicaré per què dic «convencional»—, hauríem demanat més explicació, perquè un altre handicap important d'aquests Pressupostos és la falta d'informació. Les memòries explicatives no són prou fidedignes. Algunes d'elles costen d'entendre i altres són, francament, francament, distorsionadores del que suposa el conjunt de polítiques que després aquests departaments apliquen.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Hortalà, perquè s'administri el seu temps, li comunico que ha consumit els dos terços del temps del Grup...

El Sr. HORTALÀ: Procuraré administrar-me...

El Sr. PRESIDENT: És en benefici del senyor Pere.

El Sr. HORTALÀ: Molt bé. Procuraré administrar-me en benefici del senyor Pere i en benefici de tots els que m'escolten en aquesta Cambra. I per això acabo.

Els deia que en un debat convencional nosaltres hauríem demanat informació, perquè és evident que aquests Pressupostos s'aprovaran. Qui ho dubta? Malgrat tot, aquests Pressupostos s'aprovaran; però, és clar, s'aprovaran sense un debat. Aquí no s'ha fet un debat convencional de pressupostos; aquí s'ha fet un debat, que no és tal debat, entre el senyor Conseller d'Economia i Finances, que ha fet una exposició brillant dels seus punts de vista, i les exposicions monogràfiques de cada Grup parlamentari, que després no seran respostes pel Govern, seran respostes per un altre Grup parlamentari, el de la majoria. I amb tot el respecte, però el portaveu del Grup de la majoria és evident que aquest portaveu no és membre del Govern, almenys que aquesta Cambra sàpiga. I, per tant, no pot respondre «en puritat», de les orientacions específiques d'un pressupost que és el Pressupost del Govern.

Per tant, aquest és un debat francament descafeïnat; és una mena de ritual litúrgic a la vacuïtat, en què tots diguem el que ens sembla que hem de dir, però que res del que es diu després té la contrastació o el debat, la confirmació, la reafirmació, o si s'escau —que també podria escaure's—, la rectificació.

En conseqüència, senyores i senyors diputats, conscients d'aquesta realitat, nosaltres, sense cap mena de fe en el seu resultat positiu, mantenim la nostra esmena de retorn i demanem als membres del Govern que reflexionin sobre la possibilitat que això torni a ser un debat de veritat, des de la perspectiva que el que l'oposició diu al Govern, qui realment, i formalment, i coherentment ho ha de respondre és, justament, el Govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. El senyor Marià Pere, per intervenir en el torn del seu Grup Mixt.

El Sr. PERE: Moltes gràcies, senyors i senyores diputades, senyor President. En primer lloc, jo voldria mostrar una idea, que és la sensació d'estar una miqueta en un debat davant d'un mur, d'uns pressupostos aprovats ja; per tant, que estem debatent «a toro passat» i sense cap mena de participació, a causa de la majoria absoluta i de l'actitud de la majoria absoluta.

En segon lloc, nosaltres pensem, senyor Conseller, que aquests Pressupostos són la continuació dels Pressupostos de l'any 90, senzillament la continuació de l'any 90. Són o no són expansius? Nosaltres diríem que són pressupostos en coherència amb la política econòmica que propugnen els neoliberals a Europa i al món. Però curiosament, per tant, són restrictius; el que passa és que el fet que donin la sensació d'expansius és que aquests Pressupostos són com una espècie de llibre de caixa obert a la propaganda, al clientelisme, sense programa de treball. Aquest és el problema que nosaltres veiem en aquests pressupostos. I dic que són neoliberals perquè fan un esforç en sotmetre's a la política del refredament de l'economia i a la contenció de la despesa pública, que es ve propugnant des del centre d'Europa i des del Govern central. És aquesta la filosofia que impregna els Pressupostos.

Nosaltres no compartim aquesta filosofia; no compartim la filosofia que la recessió econòmica es faci a costa de disminuir els salaris, de disminuir les inversions socials i de disminuir —i sobretot flexibilitzar— la contractació. És a dir, aquests pressupostos disminueixen la capacitat d'inversió en tot el que fa el salari indirecte: el que són infraestructures, el que és medi ambient, el que són escoles, sanitat, treball, cultura, plans de droga, vivendes, problemes, d'aigua, normalització lingüística. Són uns pressupostos de contenció davant una demanda social productiva que té en aquests moments Catalunya.

Nosaltres, en aquests moments, estaríem més aviat per mesures anticíclics, per assentar les bases del creixement; és a dir, estaríem plantejant un pressupost que tingués el criteri de mesures anticíclics. Aquest Pressupost que ens proposa el Govern de Convergència, amb el creixement sols del 13% respecte a l'any 90, tot i que és petit i molt condicionat encara, prop d'1,3 bilions de pessetes, hauria de servir, per tant, per millorar les infraestructures, el conjunt del sector productiu i millorar les condicions materials i socials i culturals. I a un altre nivell, recuperar el territori. I dic això perquè els ingressos no condicionats, fruit de la recaptació pròpia, creixen força, sobretot a causa de la revisió cadastral, per cert, ajornada del Govern central. Però vostès mateixos preveuen que el que es recaptarà de l'impost sobre transmissions patrimonials, indicatiu que les compra-vendes baixaran, això és tant com dir: «Intuïm la recessió econòmica, augmentem els ingressos no condicionats i no fem res per aturar-la». Aquesta és la visió que tenim nosaltres d'aquests Pressupostos.

Per al Partit dels Comunistes de Catalunya calen inversions del sector públic productiu; cal que l'Administració catalana no renunciï a crear un sector públic que mantingui els llocs de treball ara que l'atur torna a créixer; que assegurí el nivell de consum de la població i doni vida al comerç dels pobles, viles i ciutats. I vostès fan tot el contrari, al nostre entendre: incrementen els ingressos no condicionats —que podrien destinar, com ja

hem dit, a augmentar la qualitat de vida de la gent—, i el que fan és reduir l'endeutament; endeutament que es situa al 4%, que fins a arribar al límit que defineix la LOFCA, que és el 25%, hi ha una distància molt gran; fixi's que amb aquesta distància, amb aquest endeutament, es podrien fixar molts plans d'habitatge, molts equipaments, molta lluita antidroga i molts elements que avui són necessaris en aquest país. Sens dubte, amb uns pressupostos, que, si descomptem la inflació prevista, queden en un creixement del 7%, i que aquest creixement és fruit, sobretot, dels ingressos condicionats que vénen de Madrid, nosaltres entenem que no podem afrontar la reactivació econòmica necessària des d'aquesta perspectiva.

Privatitzant un 25% de les despeses dels Pressupostos, o el que és el mateix, donar a gestionar directament en mans privades un 25% d'aquests, no és garantia de progrés; potser sí de fer amics, però no de progrés. Si per contra aquest 25% es fes servir per generar empresa mixta productiva, els efectes expansius de l'economia serien pràcticament el doble i amb repercussió i bona part d'estímul públic.

D'altra banda, hem de tenir en compte que Europa ha reduït les seves transferències en diners en un 43%; aquesta és l'Europa en la qual és Catalunya i és l'Europa de les transaccions que ens redueix al 43% d'inversió a Catalunya.

Les inversions d'aquests pressupostos, sumades a les transferències de capital, suposen un 17% del Pressupost, tal com recomana la Comunitat Econòmica i l'OCDE, però amb les quals no es podrà afrontar l'atur estructural, la recessió econòmica, ni dotar-nos d'una inversió pública eficaç per millorar les condicions socials i culturals. Els salaris augmenten un 6%, individualment, dels treballadors de la Generalitat, i no preveuen augmentos significatius del personal, ja que el global dels sous puja el 10%, excepte en la Conselleria de Governació, que el global de sous puja un 21%, i és a causa de l'augment dels Mossos d'Esquadra.

En definitiva, el Govern de Convergència ens ofereix salaris baixos per sota el creixement de la inflació. Algunes qüestions per departaments, amb el poc temps que em falta.

Els creixements absoluts més grans són Ensenyament i Sanitat, a causa que es tracta de transferències finalistes de l'Estat, però el Govern de la Generalitat no hi posa cap duro de la seva butxaca, amb la qual cosa l'Ensenyament, que l'any 1990 ha representat el 23% dels Pressupostos, per al 1991 sols serà el 23,1 en relació amb el 23,4, anteriorment.

Sanitat, malgrat que la distribució de pressupostos vagi dirigida fonamentalment a empreses privades, es manté. Aquests dos departaments gestionen un 57% del Pressupost. El pessic és un pessic prou gran, però desequilibrat en la seva distribució. Els comunistes no podem estar d'acord amb la privatització de la sanitat, amb la pèrdua de la conquesta dels treballadors i que amb el diner públic es financii l'ensenyament privat, per una altra banda, sobretot quan, si fem un repàs, hi ha encara mancances d'infraestructura de serveis i no hi ha escolarització encara de vuit a divuit anys, gratuïta, per a tothom, i les franges d'edat que hi ha actualment són deficientes i no per a tots.

No vull passar per alt..., aquest any es vol posar en marxa el Programa de la Renda Mínima, que defineix com a salari alimentari de subsistència una partida a la Conselleria de Treball de 800 milions. Amb tot el que demana, no trobaran ningú que s'hi pugui acollir; hauran fet un aparador en comptes de garan-

tir treball a tothom, o en el seu defecte, un subsidi que acosti les persones a un nivell de vida mitjà de l'economia. I plans que corregeixin les deficiències que tenen certes corbes de població. No pot ser que aquest Pla representi solament l'1,45% del total del pressupost de Benestar i Treball; no pot ser que Treball creixi, any per any, per sota del global del Pressupost, en concert, enguany al 9%.

Per altra banda, en aquestes pressupostos no hi veiem tampoc una política d'habitatge i equipaments amb una concepció d'accés a l'habitatge, sinó que hi veiem una política de propaganda més que una política d'accés.

De poc servirà el telèfon de la Direcció General de Medi Ambient per protestar que s'embruta el país, si no es canvia la filosofia del Pla de Residus i si no s'inverteix més en aquest camp. Observem inversions deficientes i irrisòries en la lluita contra la droga, tema fonamental que pateix avui la societat catalana. Estem en el darrer any del primer quinquenni del tipus de finançament definitiu que hem trobat per a la Generalitat. L'any que ve ens canviaran el tipus de participació; d'aquesta manera no sortirem de la dependència pressupostària. Els comunistes volem per a Catalunya un sistema fiscal propi, i, mentre això no arribarà, ens avindrem a un sistema de concert econòmic que acabi amb el fet que el 72% dels ingressos vindran mediatitzats, políticament, per transferències de l'Estat. Nosaltres pensem que això s'ha de modificar substancialment; si no ens mantindrem encara amb pressupostos, encara, mediatitzats pels Pressupostos de l'Estat.

Per acabar, pensem que els Pressupostos són pressupostos de continuïtat; són pressupostos restrictius, sense voluntat reequilibradora del país, sense capacitat de regenerar l'economia, sense capacitat d'afrontar la crisi, sense capacitat de fer inversions socials, treball, ensenyament, sanitat, vivenda, droga, agricultura, joves.

És per aquests elements que nosaltres pensem que aquests Pressupostos s'haurien de retirar, malgrat que en aquests moments —hi insisteixo— tenim la consciència que són uns pressupostos ja aprovats i que es fan sense participació, ja no dic de les entitats ciutadanes, ni dels ajuntaments, ni dels agents socials, sinó de la majoria d'aquests parlamentaris d'aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pere.

Fins a dos quarts de cinc, d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de dues del migdia i catorze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'Honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest debat de pressupostos que està aixecant una expectativa mai vista en aquesta Cambra..., intentarem, intentarem ser fidels al que és la nostra obligació com a grup parlamentari i com a principal partit de l'oposició i, fins i tot, invitarem els membres del Govern que puguin sortir a replicar, la qual cosa donaria lloc a un debat més positiu i permetria contrastar les opinions; és a dir, fugir del contrast a través d'estrictes contactes amb els mitjans de comunicació per influir en l'opinió pública i influir en l'opinió pública a través del Parlament, que és la cosa que es fa en les democràcies madures i avançades.

Començarem aquesta intervenció assenyalant una qüestió que crec que és important, i que tots els diputats que m'han precedit han assenyalat, que és la importància quantitativa d'aquest Pressupost.

Jo voldria caracteritzar aquest Pressupost assenyalant que el Pressupost de la Generalitat ultrapassa clarament el 10% del producte interior brut de Catalunya, la qual cosa vol dir que és un pressupost que té incidència important en l'economia catalana.

En segon lloc, i crec que també és important remarcar-ho, en aquest nivell pressupostari, l'acord parlamentari d'aquest Parlament que deia que volíem repartir la despesa pública, sobre base 100, en 50 Estat, 25 autonomia i 25 món local..., podem dir que, si extrapoléssim aquest Pressupost al conjunt de les autonomies, ultrapassaríem clarament el 25%. I això és una bona notícia per a aquest Parlament, i això és un motiu —crec jo— de satisfacció per a tots.

Dir també, com a primer punt, i lligant amb el que podríem considerar les posicions més corrents i més acceptades per part del nacionalisme i el catalanisme moderns, que la nostra visió d'autogovern sempre ha anat acompanyada del principi de reforçament de la nostra capacitat de competències, del nostre autogovern polític, de la voluntat de la descentralització d'aquesta Administració i de voluntat de potenciació del municipalisme català. Això forma part d'una tradició positiva que es veu clarament reflectida en l'Estatut d'Autonomia i en els que el varen redactar.

Avui aquest pressupost significa, ni més ni menys, la progressiva marginació del món local català. Un any més, el món local català no té una consideració objectiva en aquestes xifres pressupostàries: no existeix cap subvenció incondicionada dirigida al món local català. I això comporta els següents efectes: que avui, a Catalunya, el món local català, com a conseqüència de l'actuació del Govern de Convergència i Unió, es troba en una posició clarament més desfavorable que altres municipis a nivell de l'Estat espanyol.

Si portéssim l'argumentació des d'una perspectiva que no es pot portar mai, que seria la de dir: «Si no existís l'autonomia política i consideréssim que aquest Pressupost el traslladem a base central, aquesta base central més gran, el Fons de Cooperació Local, hauria permès una millor consideració, des del punt de vista econòmic, als ajuntaments catalans». Per tant, no és un defecte de l'autonomia, sinó del comportament d'un govern que ha permès aquesta situació.

Aquesta situació està essent denunciada des de l'any 1985, cadascun dels anys hi ha hagut promeses, i, fins i tot, vull recordar que hi ha una promesa incomplerta del President de la Generalitat de Catalunya, des de 1985, en aquest sentit. Per tant,

estem davant d'un incompliment greu del President de la Generalitat, i estem davant d'un incompliment greu que té unes conseqüències realment preocupants.

Aquest pressupost no avança en la descentralització de la Generalitat: reforçament del centralisme, model seguit, perseguit, afirmat i confirmat en aquest Pressupost. Aquest Pressupost no reforça el municipalisme català, que es veu discriminat, comparativament, amb la resta del municipalisme de l'Estat espanyol. Aquest Pressupost fa una política de petit suport comarcal, que permet que el desenvolupament d'aquestes comarques sigui finançat per la Generalitat i serveixi fonamentalment per a les despeses d'instal·lació i estructura mínima, en un 90% d'aquesta despesa. Sovint les comarques s'han jugat més com a instrument d'una política de representació del món comarcal, a través de la coalició que avui governa, que amb una voluntat explícita de potenciar el fet comarcal des del punt de vista pressupostari i des del punt de vista econòmic. És a dir, serveixen per representar el món local a l'assemblea de les caixes, dient que el món local, les setze comarques, són d'únic color polític, i això vol dir la instrumentalització d'un fet territorial, però no es fa servir per potenciar amb serveis als ciutadans, que bé podrien fer també aquestes comarques.

Aquest és el primer element: pressupost important, més d'un 10% del PIB; hem ultrapassat el 25. El món municipal es troba per dessota, comparativament, de la resta de municipis a nivell de l'Estat espanyol. És a dir, en lloc de configurar un model autonomista i municipalista, estem configurant i s'està, en aquests moments, consagrant un model autonomista clarament jacobí.

Segona consideració. En aquest Pressupost, comparativament al d'altres administracions, hi ha uns marges d'actuació, hi ha uns marges de llibertat superior, per dos motius: perquè el creixement del Pressupost és superior al d'altres administracions; això és bo, i això explica el creixent pes que té la Generalitat de Catalunya i les comunitats autònomes en el context del sector públic espanyol, extraordinàriament positiu. Per tant, és un pressupost, des d'aquest punt de vista, expansiu, perquè ultrapassa —ultrapassa— qualsevulla taxa objectiva amb què el vulguem comparar per dir si estem per damunt o estem per dessota. El professor i doctor Hortalà ho ha explicat perfectament aquest matí, i no m'hi referiré.

I també, per un altre factor: que la diferència entre les despeses condicionades i incondicionades ha sofert, a través dels anys, un canvi molt favorable, molt favorable, a favor de les incondicionades. I avui estem a prop d'un 40% de la despesa que no ve etiquetada, condicionada, i, per tant, crea un fre o una limitació en les actuacions del Consell Executiu de la Generalitat.

Podríem dir avui que el Govern de Catalunya és un govern amb uns marges de llibertat amplíssims, comparativament amb d'altres administracions —amplíssims—, i, per tant, constatar que aquests marges, extraordinaris marges de llibertat, no han estat aprofitats per prioritzar el que podien ser les pròpies alternatives del Govern, o bé les necessitats del país, o bé el que seria una posició de signe progressista a nivell de Catalunya, cosa que no els podem exigir.

Tercer. L'element més preocupant d'aquest pressupost és que continuen les hipoteques que s'ha establert el mateix Govern de Catalunya en els darrers anys. I aquest és l'element més preocupant perquè és un element estructurador del pressupost i

condicionador del futur. Si, en quatre anys, la plantilla de personal s'incrementa un 125%, la rigidesa d'aquesta plantilla redueix molt els marges de maniobra de cara al futur, la qual cosa vol dir que crea elements de condicionament molt importants i significatius per a la marxa del Govern.

Si el capítol II, de compra de béns i serveis, s'incrementa un 90% en els darrers quatre anys –s'incrementa un 400% més del que incrementa el de qualsevulla altra administració que ha demostrat ser eficient–, vol dir que estem, també, creant, moltes vegades, hipoteques considerables. El darrer any el creixement del capítol II ha estat del 21,5%.

Pensin vostès que no atacar aquest tema –i no atacar amb intel·ligència aquest tema– és fer el que algunes administracions, a l'etapa final del franquisme, van fer, que era: tolerància, creixement de la despesa burocràtica, creixement de tot tipus de despeses que poguessin servir per tranquil·litzar sectors determinats de l'opinió pública, la qual cosa comportava que es creaven unes hipoteques molt fortes de cara al futur. Hi ha hagut algunes administracions que han estat, aferrissadament, lluitant durant els darrers anys, concretament els deu darrers anys, per reduir plantilles, perquè sabien que la reducció de plantilla volia dir una major eficàcia de la plantilla i volia dir incrementar els marges de llibertat per poder dur a terme una política inversora, que era el que reclamava, sens dubte, la població.

Jo podria establir elements, diguem-ne, demagògics en aquest sentit, però no ho faré perquè em bellugo, estrictament, amb les xifres dels pressupostos dels darrers anys, i que aquest últim any no fan res més que confirmar exactament aquesta tendència, i com que cada poc la base numèrica és més important, els graus d'hipoteca que es creen són més significatius. Però quan nosaltres, per exemple, veiem que el 25% del total del capítol II, de compra de béns i serveis, són per a despeses de publicitat, promoció, exposicions, etcètera, per 12.500 milions de pessetes, ens sembla, realment, agosarat, excessiu, innecessari, i el ciutadà no pot mai, ni hauria mai de pagar determinades actuacions. I que resti clar que nosaltres sempre defensarem la promoció i la publicitat d'un servei quan, d'aquesta despesa, s'originen uns beneficis que poden ser calculats en termes econòmics i en termes socials.

Per tant, hi ha campanyes que obtenen un ple sentit perquè s'obtenen uns resultats, i aquests resultats són positius; ara, campanyes absolutament genèriques per dir-nos durant un any que som un país d'Europa, de forma repetitiva, incessant i sense cap mena de límit ni de control, això, en un país europeu, no succeiria perquè, evidentment, hi hauria una sanció de l'opinió pública, que no permetria aquest tipus de despeses, amb diners de tots, per afirmar autèntiques banalitats que poden ser objecte d'una reflexió política en el Parlament o en qualsevol fòrum normal.

Per tant, ens trobem que aquestes hipoteques constitueixen un fet que jo voldria caracteritzar de la següent manera: vostès partien d'una posició molt favorable, partien de zero, tenien el comptador a zero; podien organitzar com volien, i han fet una còpia mimètica, no del model actual de l'Administració central, sinó del model preexistent de l'Administració central. Per tant, fan una còpia jacobina d'administració en aquest sentit.

Vostès podien, per tant, ser cautelosos i aprofitar bé els marges de maniobra que tenien. Vostès, curiosament, han partit de la gran oportunitat de tenir una administració nova, que l'han

convertida en vella al llarg de deu anys. És des d'aquest punt de vista que s'observa una decadència, una decadència en el comportament governamental; perquè, tot i tenint creixements importants, creixements positius, creixements significatius, les hipoteques que vostès mateixos, diguem-ne, han creat, han envellit una institució que, després de deu anys, havia de tenir la força i l'empenta necessàries per escometre tot un conjunt de reptes que avui té plantejat el nostre país.

Quarta consideració. Tothom sap que les autonomies, l'autonomia de Catalunya, les que tenen més competències, tenen competències en temes tan importants com l'ensenyament, com la sanitat, com el benestar social, i aquestes competències constitueixen el que molts n'han dit «elements de salari social». El tractament d'aquestes competències era un test important per al seu Govern, aquestes competències es podien portar estrictament amb un esperit continuista, es podien portar de forma innovadora, es podien impulsar i reforçar econòmicament i se li podia donar el gir que vostès haguessin considerat convenient.

Per tant, aquestes competències constitueixen, una mica, el moll de l'os del que és el camp o el terreny d'exclusivitat del Govern de Catalunya.

Quan nosaltres veiem l'evolució d'aquest Pressupost, contemplem que, en els quatre darrers anys, aquestes tres grans competències passen de representar un 75,3 del Pressupost a representar un 71,1 del Pressupost. És a dir, perden pes relatiu aquelles competències que constitueixen el nervi essencial, l'obligació bàsica, el test de la seva actuació governamental.

Tots els que creiem i hem cregut sempre en l'autonomia hem defensat que l'autonomia, per si mateixa, hauria de significar una millora qualitativa d'un conjunt de serveis. La millora qualitativa només es produeix quan va acompanyada d'un esforç econòmic i una bona direcció política. En aquest cas, no es produeix ni l'increment de l'esforç econòmic –perquè es produeix un decrement relatiu de l'esforç econòmic–, i tampoc es produeix la direcció política adequada per saber on anem.

Des d'aquest punt de vista, es pot afirmar, amb tota objectivitat, que aquest Pressupost incrementa les desigualtats socials a Catalunya, la qual cosa vol dir que situa el plantejament del Govern dins de la línia de plantejaments reaccionaris.

També voldria assenyalar un aspecte del qual hem parlat moltes vegades i que sempre ha estat objecte de debat, que és el comportament del sector públic de la Generalitat.

Tots sabem que en el sector públic de la Generalitat hi ha entitats administratives que s'utilitzen com a instrument per desenvolupar determinades polítiques, però també hi ha entitats comercials i financeres i també hi ha empreses.

L'exigència d'un govern que pretengués ser eficient seria que, en el camp de les empreses de determinades entitats financeres, s'arribés a resultats equilibrats, i en alguns casos, amb superàvits que es podrien justificar clarament.

Quan nosaltres veiem el comportament d'aquest sector públic, veiem que, any rere any, les subvencions i les transferències que s'han de fer des del Pressupost de la Generalitat en aquest sector públic incrementen incessantment. Aquest any l'increment és del 27,5%, i estem en un nivell de 70.000 milions de pessetes, i ai las!, si mires el capítol VIII del Pressupost, en la variació d'actius financers també hi ha 9.000 milions de pessetes que serveixen per reforçar el capital d'aquestes empreses, per via de reforçament de capital, la qual cosa vol dir

que, si féssim una anàlisi molt més curosa, aniríem a prop dels 80.000 milions de pessetes el que això pressuposa.

És evident que jo, a vostès, no els demano que determinades entitats —que, el que són, no és res més que entitats operatives per desenvolupar polítiques de departaments— tinguin uns resultats positius, perquè segurament en algun cas no les poden tenir, però en determinades entitats financeres i empreses és del tot exigible que les tinguin; perquè els que defensem veritablement el sector públic volem defensar-lo des de la perspectiva de l'eficiència del sector públic, de la capacitat del sector públic a condicionar el sector privat i de la possibilitat que sector públic i sector privat puguin actuar coordinadament, i això exigeix una gran eficàcia del sector públic. I, evidentment, els que han entès el sector públic com a burocràtic, estrictament, o els que no volen valorar el paper del sector públic, l'utilitzen simplement i exclusivament com a instrument per demostrar ineficiències o per justificar determinades polítiques, crec, sincerament, que és un plantejament equivocat.

Un altre apartat, el cinquè apartat a què em voldria referir, és l'actuació territorial de la Generalitat. És evident que un pressupost ha d'obeir al que són els plantejaments polítics del Govern; ha d'obeir a les directrius que el President del Govern dona als debats d'orientació política —em sembla que és molt cert—, i també ha d'estar corregit per noves realitats que es produeixen en la societat que estem governant.

Aquest Pressupost no obeeix ni a les promeses ni als principis expressats en aquesta Cambra pel President de la Generalitat, i aquest Pressupost tampoc s'adapta ni obeeix als nous fets que s'han desenvolupat el darrer any a nivell de Catalunya.

Hi ha un fet que és especialment singular, que és el descontentament comarcal a determinades comarques. Aquesta Catalunya de dues velocitats, aquesta Catalunya que observa una taxa de creixement notable —85-90—, però que aquesta taxa de creixement es reparteix en el si del territori de forma molt diferent, la qual cosa comporta un sentiment de greuge comparatiu i de marginació relativa, que, si el Govern no fa polítiques compensatòries clares, en aquest sentit, es genera una certa dualitat en la nostra societat, i que, des d'un punt de vista de la cohesió nacional, és un dels elements més preocupants que en aquests moments, crec jo, sincerament —i nosaltres ho creiem—, té plantejats Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres hem estat interessats a fer la valoració de les inversions comarcals d'aquest Pressupost. Això ho hem fet al llarg dels anys, i vegin, en la nostra..., en les nostres posicions, un plantejament que no passa per intentar fer la demagògia de dir: «Aquesta comarca ha rebut menys per habitant que l'altra», perquè, òbviament, el terreny comarcal és d'una superfície suficientment petita, que, quan hi ha una inversió singular, pot desfigurar totalment els resultats de la mitjana. Només té sentit fer agrupaments comarcals per tal de valorar la direcció, diguem-ne, política que el Consell Executiu ha fet en el conjunt del territori.

Per tant, tot el que es pugui fer, des del punt de vista de demagògia, comarca per comarca, em sembla que és absurd. Però sí que, d'acord amb estudis fets per la mateixa Generalitat, quan nosaltres agafem aquelles comarques que tenen una renda inferior a la mitjana..., i això és un criteri d'agrupament, el més objectiu possible; altres criteris serien l'afiliació política, però això, sincerament, em sembla que és una constatació i una

constant i una permanència en les seves actuacions, i crec que no és important, des d'aquest punt de vista; que seria una reiteració del que sempre venint constatant, veient i dient. Però quan veiem que hi ha unes comarques amb renda inferior a la mitjana que han rebut una mitjana de 17.722 pessetes per habitant i unes comarques amb renda superior a la mitjana que han rebut 21.155 pessetes per habitant, sens dubte, això és la constatació que aquest Pressupost no fa res més que confirmar el que s'ha fet els darrers anys, en el sentit que l'actuació del Govern de Catalunya ajuda a incrementar els desequilibris territorials de Catalunya.

I vull dir molt clarament que, si nosaltres agaféssim el Barcelonès, que vostès saben el pes específic que té, perquè ve a representar, aproximadament, el 30% de la població de Catalunya, la situació del Barcelonès és 10.626 pessetes per habitant. És a dir, el factor Barcelonès no distorsiona en les anàlisis, diguem-ne, que es plantegen.

Perquè vull comentar, jo, aquests temes? Perquè em sembla que l'obligació d'aquest Govern era ser sensible a una resposta que hi ha hagut del poble; perquè temes de tipus territorial que han passat aquest darrer any, amb independència de la major o menor habilitat d'un govern, de l'actitud més o menys encertada d'un conseller, de l'intent d'imposició d'una política complexa, que no ha de ser mai imposada, sinó que hauria de ser sempre negociada, responen a una situació de fons, i en aquesta situació de fons cal una actuació en profunditat; perquè, si quan hi ha una situació de fons, no hi ha una actuació en profunditat clara, nítida, per part del Consell Executiu, òbviament, aquest tipus de situacions es poden perpetuar, i la seva tendència, la seva tendència a l'empitjorament és clara, atesa la situació inicial que es va produir.

Vegin en les meves paraules no un comentari de l'alarmisme, en absolut, sinó un comentari ple de responsabilitat de govern, ple de dir quins són els moviments que s'haurien de fer per corregir determinades situacions que són, territorialment i socialment, preocupants a Catalunya.

La conclusió d'aquest apartat és que la seva actuació no serveix —i no ha servit al llarg d'aquests anys, i tampoc aquest any— per reduir els desequilibris territorials, i que, en cap moment, s'observa, en el si d'aquest Pressupost, cap actuació puntual significativa o cap actuació dirigida a algunes comarques especials —que vostès podrien perfectament tipificar— per corregir aquesta situació.

També voldria assenyalar un últim apartat abans d'anar al tema més de fons que m'interessaria remarcar, com a síntesi d'aquesta exposició, que és el tema que es refereix a l'endeutament.

Nosaltres no hem volgut fer plantejaments demagògics en relació amb l'endeutament; l'endeutament només preocupa quan és un endeutament que pugui representar una hipoteca forta de cara al futur, i quan, per tant, és un endeutament arriscat, major o menor endeutament, la pregunta que caldria fer-se en tot moment seria: per fer què? Per fer alguna operació especial o per finançar tot un conjunt d'operacions corrents, que les hem de finançar per la via d'endeutament perquè no tenim cap altre mecanisme, perquè no hem pogut treure estalvis del propi Pressupost.

L'endeutament de la Generalitat, a finals de 1991, serà de 270.000 milions de pessetes; el de les entitats, 70.000 milions

de pessetes; el de les empreses, 40.000 milions de pessetes, i si li sumem els crèdits de Tresoreria que vostès sempre esgoten fins al final, serien 65.000 milions de pessetes. És a dir, ens n'anem a un import de 450.000 milions de pessetes d'endeutament.

I aquí avui, concretament, el Conseller ha fet una allusió a endeutaments comparatius d'altres comunitats. I avui sí que voldria fer un exemple molt clar. En aquesta tribuna, el nostre Grup ha defensat, en dues oportunitats, un criteri que ens va semblar absolutament raonable. Tenim..., el 92 —ho dèiem fa dos anys—, aquest 92, té efectes beneficiosos a Catalunya, sense cap mena de dubte: es produeix un fet olímpic en una ciutat que és la capital de Catalunya i en un conjunt de ciutats comarcals. Per què no fer, del 92, una actuació del Govern de Catalunya per al conjunt de Catalunya? I aquest era el gran repte; aquest era el gran repte. Per què no anticipar un conjunt d'inversions que estan molt retardades, aprofitant la conjuntura del 92? Per què no fer —i ho assenyalo perquè ho ha dit el Conseller—, com ha fet la Junta d'Andalusia, el Pla d'actuació de les vuit províncies, que fa una inversió addicional de 205.000 milions de pessetes, aprofitant l'avinentsa que es fa un esdeveniment singular en una capital, i que vol aprofitar aquest esdeveniment singular per produir el desenvolupament del país.

Per tant, si vostès, amb el seu plantejament pressupostari i amb el seu plantejament pressupostari a mitjà termini, haguessin fet una opció clara i nítida en favor del reforçament de la política d'inversions en el conjunt del territori aprofitant aquesta conjuntura tan favorable com és la conjuntura del 92, només se'n podien derivar beneficis per al país. Llavors, haurien fet, sens dubte, un esdeveniment singular, que es desenvolupa en una ciutat i en unes capçaleres de comarques, s'hauria estès al conjunt del territori. Això ho hem reclamat en dues oportunitats. Aquesta era la política nacional correcta, aquesta era la política nacional intel·ligent, aquesta era la política nacional que permetia un disseny de la nostra política inversora, en funció d'un esdeveniment, i, per tant, una expansió de la nostra política inversora molt clara. I pensin vostès que, quan hi ha un tractament d'emergència justificat per un fet singular, els plantejaments d'endeutament poden ser molt més clars perquè són plantejaments singulars que es desenvolupen en un període determinat, permeten accelerar les inversions i els ciutadans poden gaudir d'un conjunt de beneficis derivats d'aquestes inversions anticipades. Aquest hauria estat el plantejament nacionalment correcte i intel·ligent i positiu per als ciutadans de Catalunya, perquè els ciutadans de Catalunya s'haurien vist beneficiats d'un govern amb força, amb empena i amb ganes de fer coses importants.

Tots aquests elements de consideració em porten a poder comentar una cosa que sí que em sembla realment important: és que, amb aquesta estructura pressupostària, és relativament simple fer-ne una adaptació i un capgirament. És a dir: fent petites modificacions en els comportaments que s'observen en aquest document pressupostari, que són comportaments del Consell Executiu i del Govern de Convergència i Unió, podríem obtenir recursos destinats a altres alternatives; fins i tot les alternatives que vostès han defensat, i que en aquests moments puc assenyalar que, pel que fa referència a Política Territorial i Obres Públiques, es porta un retard considerable en moltes de les seves programacions; és normal que sempre hi

hagi un retard, però un retard considerable sovint per manca de recursos, perquè els recursos han anat derivats cap a altres consideracions de tipus més burocràtic, administratiu o organitzatiu —com dirien vostès.

Des d'aquest punt de vista, si nosaltres féssim, en aquest pressupost i per a aquest any, un plantejament tan simple —i estem dins d'un esquema de sentit comú, no d'un esquema de reivindicació, sinó de sentit comú— de dir: «El capítol II del Pressupost ha de créixer, ha de créixer al nivell de l'índex de preus al consum». Pensin vostès que, quan un pressupost d'un govern es diu que és un pressupost restrictiu, normalment, es refereixen a pressupostos amb creixements mínims —molt per sota d'aquesta quantitat—, sovint amb creixements de base zero i sovint amb decreixements; això és el que s'entén, normalment, en política pressupostària, quan es diu que s'ha fet un pressupost restrictiu. O, quan es fan unes mesures restrictives per poder ampliar altres prioritats, s'emprenen consideracions d'aquestes característiques. Pensin vostès que dir que el capítol II d'aquest Pressupost, en lloc de créixer o que ha crescut més d'un 20%, hauria de créixer un 7,5%, significa un estalvi de 27.500 milions de pessetes —això perquè vegin la importància, diguem-ne, del tema.

Aquestes són aquelles decisions polítiques que cal establir, que cal fer, que cal materialitzar, que cal tenir la força política per fer-ho, per una raó molt senzilla: perquè el grau d'hipoteques s'està convertint en una bola de neu, i acabarem essent esclaus de la bola de neu del capítol I i del capítol II d'aquest Pressupost. I com més es trigui, diguem-ne, en la seva actuació, serem esclaus d'una component burocràtica fortament impregnada del conjunt de l'Administració, amb la qual cosa perdrem graus d'autogovern nacional, que això és molt greu, i les capacitats d'escollir noves polítiques quedaran mediatitzades pel fet de no emprendre mesures d'aquestes característiques.

Congelar, és a dir, fer que el dèficit del sector públic, que l'any passat era de 50.000 milions de pessetes..., dir que, per a l'any 91, intentarem que no creixi, no que baixi el dèficit, sinó que el mantindrem a 50.000 milions de pessetes, política sensata, raonable, de mínims provoca un estalvi de 15.000 milions de pessetes, perfectament factible. O, per exemple, reduir les despeses de promoció i publicitat, de 12.500 milions de pessetes a la meitat, i deixar que siguin 6.500 milions de pessetes, quantitat més que sobrada, ens donaria l'estalvi corresponent de 6.500 milions de pessetes. Això solament, ens donaria 50.000 milions de pessetes.

He volgut fer servir un exemple estricte, senzill, modest per situar aquest Pressupost en el seu context real; amb petites modificacions, que no són les dràstiques modificacions que aquí caldria fer, s'obtenen uns recursos addicionals força importants i força significatius.

Perquè, què ens trobem nosaltres, en aquests moments, en el nostre país? Intentaré ser curt, perquè sé que em quedarà poc temps, i, possiblement, en la part que més m'interessava desenvolupar.

Nosaltres, en aquests moments, tenim un dèficit important en infraestructures. I aquest dèficit, en determinats moments, explica el retard d'algunes zones al nostre país o l'absència d'inversions que puguin establir-se en determinades zones. I, per tant, és un dogal molt important per al desenvolupament d'una política equilibrada i harmònica en el nostre país. Això és abso-

lutament cert, i, per tant, aquests..., aquesta defensa de la política d'infraestructures és clau. I que consti que, en això, discrepem profundament amb el que va dir el President de la Generalitat aquí, al Parlament, dient que ara no calen polítiques d'infraestructures; calen polítiques d'infraestructures, però claríssimament!, perquè si l'objectiu número u és aconseguir els majors graus de competitivitat possible per al nostre país, en l'objectiu del 1993 el que cal és arribar-hi en les millors condicions possibles, en les millors circumstàncies possibles.

Des del punt de vista de les polítiques infraestructurals —i els poso exemples—, no pot ser el retard que tenim amb les polítiques de sanejament d'aigües, no pot ser; i el cas dels sanejaments —i els poso un exemple molt clar—, el cas de sanejament és un tema que sí que permet perfectament una política d'inversió forta, rigorosa i perfectament programada en el temps, per una raó molt senzilla, perquè hi ha un cànon que grava el consum que anirà directament a finançar aquestes operacions, la qual cosa vol dir que és una qüestió d'empenta, de capacitat d'administració, de ganes de posar-s'hi i de molta força; per una raó molt senzilla, perquè a ningú se li escapa que en aquests moments que el país ha tingut canvis positius en molts llocs, en moltes ciutats, en algunes comarques, fruit del desenvolupament i fruit de l'actuació de tothom, els desequilibris són molt més notoris, i el desequilibri que es produeix davant les situacions de medi ambient, en aquests moments, és descarat, escandalós, lamentable, és de país que no correspon al nivell de renda que tenim i, per tant, aquestes actuacions són del tot urgents.

Amb tota la política viària, jo no tornaré a citar aquí que l'eix transversal va ser una promesa de 1980, i totes les promeses, cites, programacions i reprogramacions que s'han fet, perquè és evident que es converteix una mica en el gran referent, perquè el President de la Generalitat va dir que era una de les dues grans opcions, en política territorial, que el 1980 es plantejava al país. Accelerem operacions, accelerem operacions de tot ordre, juguem clarament a aquesta política. I em consta que el Conseller és sensible, diguem-ne, a aquests temes i segurament la seva voluntat en tot moment ha estat posar damunt la taula aquests temes, però aquest és un tema de prioritat de Govern, de saber per on hem de tallar, què és el que hem de tallar, què és el que no hauríem mai de fer i què és el que hem de fer, i aquí ve una mica l'element, diguem-ne, fonamental de la nostra crítica pressupostària pel que fa a la seva pròpia actuació.

És que no tenim un problema d'habitatge a Catalunya, que es pot convertir en un problema de primera magnitud, tant pel que fa referència a política de rehabilitació d'habitatges com a la política de l'absència d'unes consideracions elementals per part del Consell Executiu, pel que fa als habitatges protegits o bé, «vivenda» assequible? Si vostès ho volen, els podem treure les estadístiques: en aquests moments la comunitat autònoma catalana és la que gasta menys per habitant per habitatge de totes les comunitats autònomes que actuen en el terreny de l'habitatge. És que hem de continuar fent una petita política per a habitatges de capes mitjanes, mitjanes altes, estrictament, i no hem d'enfocar aquest tema amb la força adequada? És que hem de mantenir-nos al marge d'un problema que ja sabem que ja tenim avui, i és conegut damunt la taula, pel que fa referència a 100.000 habitatges que es poden trobar en condicions difícils i que, com a mínim, la seva obligació de responsabilitat és obrir

una partida pressupostària, convenientment dotada, per donar la confiança que necessita la població davant d'aquest tema?

Diners, per què?: per fer plans especials a les comarques desfavorides, aquestes zones d'urgent desenvolupament que hem de crear al país i que hem d'estimular, perquè el procés de decadència és cada cop més fort, i quan s'arriba a un llindar determinat, la caiguda és exponencial per baix, i hi ha riscos importants en aquest sentit. És perfectament possible jugar en aquest tema.

Pressupost, per fer què?, per crear d'una vegada per totes el Fons de Cooperació Local a Catalunya; és una autèntica vergonya nacional que després d'una promesa del President de la Generalitat el 1985, mantinguda per diferents consellers d'Economia i Finances, promesa pel Conseller de Governació, repetida en assemblees de les Federacions de Municipis de Catalunya, es vingui amb un pressupost d'1.200.000 milions de pessetes, en què no hi hagi ni una pesseta per al municipalisme català amb subvenció incondicionada. Això no té cap mena de sentit, no té cap mena de justificació i, si m'ho permeten —i en aquest cas sí que ho vull dir molt clarament—, és una política antinacional.

Actuacions en camps tan importants com el medi ambient i com el turisme. Vostès creuen, sincerament, que el Parc Nacional d'Aigüestortes, en què teníem una inversió prevista de 24 milions, podem anar a una inversió de 27,5 milions de pessetes, com qualsevol parc nacional a nivell de l'Estat espanyol té inversions de 360, 380, 450 milions de pessetes? Vostès creuen que es pot plantejar seriosament que el gran parc nacional de Catalunya, orgull de tots, element simbòlic —i això no són mil anys d'història, això és una realitat viva que hem de mantenir, que hem de conservar, que hem d'estimular i que hem d'estimar tots—, vostès no creuen que en això val la pena fer un esforç, i fer un esforç a la mateixa alçada que el que està fent la Comunitat d'Aragó: no els demano els estàndards suïssos, no els demano els estàndards austríacs, no els demano els estàndards italians, el que està fent Aragó. No hem de ser, com a mínim, com la Comunitat d'Aragó en aquest sentit i amb aquesta sensibilitat?

I així, successivament, jo podria anar citant tot un conjunt d'elements que necessiten una resposta, i necessiten una resposta per una raó molt senzilla, perquè des del nostre punt de vista el pressupost de la Generalitat, que representa més del 10% del PIB català, és un pressupost que ajuda i té significació per al creixement econòmic del nostre país, quant a la direcció del creixement, quant a polítiques estratègies i, sobretot, en polítiques a mitjà termini. Per exemple, no jugar clarament la carta de la formació, pensada de cara al futur, és un error des del punt de vista de plantejament estratègic i mitjà i a llarg termini.

Per tant, aquest pressupost té una significació molt elevada. Aquest pressupost hauria de servir, des del nostre punt de vista, per reduir desigualtats del país; per incrementar el grau de justícia social al nostre país; per crear majors llaços de solidaritat entre el territori del país, i veiem que incrementa desigualtats socials i territorials, i això realment ens preocupa i ens preocupa enormement. I aquest pressupost hauria de connectar amb el que són les demandes nacionals emergents molt importants, com són la defensa del territori en el sentit més patriòtic i sentimental de l'expressió, amb una política urbanística concreta, amb una política de creixement mesurat, controlat i amatent en

tot moment, amb la defensa de les nostres costes, amb la defensa dels nostres parcs nacionals, sabent que això són patrimonis nacionals de cara al futur, i que el país no es pot posar a disposició de qualsevol operació especulativa, es plantegi o no es plantegi, per una raó molt senzilla: que som un país petit, petit en superfície, amb graus de concentració molt grossa; quan no hi ha concentració hi cap molt més l'especulació, perquè hi ha molta necessitat, i si no hi ha un govern atent, que controli aquesta realitat, el desgavell que es produeix al país té efectes irreversibles de cara al futur.

Per tant, aquest pressupost, senyores i senyors diputats, no acompanya el creixement en la direcció que l'hauria d'acompanyar, no s'incrementa la solidaritat i la justícia socials, ans al contrari, i no serveix, en cap moment, per donar resposta a les demandes emergents a la nostra societat, cada cop més clares i més expressades dia a dia.

És per això que nosaltres plantejem aquesta esmena a la totalitat, i també els volia dir que en aquest debat s'ha produït, em sembla, un fet especialment singular, no? Tots els grups de la Cambra, totes les agrupacions parlamentàries de la Cambra presenten una esmena a la totalitat i es presenten diverses sensibilitats —hi ha hagut expressions més des d'una sensibilitat progressista i d'esquerres o des d'una sensibilitat racionalista o des d'una sensibilitat, segurament podríem dir-ne, de gran preocupació nacional per alguns dels temes concrets que no hi són contemplats—, però no deixa de ser insòlit que hagin vostès concitat un desacord de tota la Cambra. Això té el simbolisme que té, i succeeix poques vegades, i a mi em consta que segurament no s'han utilitzat mitjans de seducció, insistència, ni res.

Jo ara els convido, perquè crec que seria bo que poguéssim obrir un debat en relació amb aquest pressupost.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Armet. Torn en contra? Té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Raimon Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, surto a la tribuna a fer el torn en contra de les esmenes a la totalitat que han presentat la resta de grups parlamentaris, i com a grups parlamentaris incloent-hi les diverses agrupacions, que més o menys giren a l'entorn d'aquesta constel·lació del Grup Mixt.

Jo voldria començar per una referència a les últimes paraules de l'orador que m'ha precedit, quan ha dit que era un fet insòlit que tots els grups presentessin esmena a la totalitat, i que això hauria de fer reflexionar. Jo diria que d'insòlit no en té res: no és la primera vegada i jo diria que a partir d'ara no serà mai l'última vegada, perquè s'ha generat el criteri, la idea entre els diputats que integren els diversos grups i agrupacions, que qui no presenta esmena a la totalitat no surt a la fotografia. Això és conseqüència lògica, en certa manera, del fet que des de fa un cert temps —com saben vostès—, el debat de totalitat de pressupost és un debat de totalitat diferent dels altres projectes de llei, perquè comença per venir al Ple i després va a Comissió a fer la resta del debat de pressupost d'aquest Projecte de Llei, i que després tornen només alguns aspectes. Evidentment, doncs, l'afany de protagonisme legítim de totes les forces polítiques fa que sistemàticament —no de forma insòlita— presentin esmena a la totalitat.

D'altra banda, també és lògic —no ha d'estranyar a ningú—

que es presenti esmena a la totalitat, perquè en definitiva a través de l'esmena a la totalitat és la manera que cada grup polític, cada força política pot expressar quines són les seves grans alternatives, perquè —com ens recordava bé el senyor Latorre aquest matí— el pressupost no és més que la concreció xifrada d'una política, i, aleshores, aquella força que té o que pretén tenir, o diu que té una política diferent de la del Govern de Convergència i Unió, és lògic que a través d'una esmena a la totalitat expliqui quines són les seves alternatives.

De fet, un cert comentari sobre aquest punt —si no ho recordo malament— també el vaig haver de fer fa pocs mesos, perquè aquest és un altre element a tenir present, a tenir en compte avui, ara i aquí, que és que aquest debat que tenim ara d'aquestes esmenes a la totalitat ve després d'un altre debat sobre el Projecte de Llei de Pressupostos per a enguany, que vam fer —com saben vostès, per un retard en l'elaboració dels Pressupostos Generals de l'Estat— ara fa, amb números rodons, sis mesos. I aquesta és una de les coses que jo he observat, m'ha semblat observar, en el curs, al llarg d'aquest debat que anem tenint en el dia d'avui, que hi ha hagut una certa, almenys per a mi, una certa sensació de repetitivitat en les intervencions dels il·lustres —i en alguns casos honorables— portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula; m'ha donat la sensació, quan els anava escoltant amb l'atenció que es mereixen: «mira, això ja ho van dir el mes d'abril», «això també ho van dir el mes d'abril, o el mes d'abril ho van dir d'una manera diferent», i això és lògic, perquè és la primera vegada que debatem dos pressupostos en un termini de temps molt breu.

Per això diria també, en aquesta fase preliminar de la meua explicació, que he observat poques novetats. Bàsicament, n'he observat dues, una més important o de més volum que l'altra: aquesta novetat —als meus ulls més considerable— em sembla que l'ha presentat el representant d'Esquerra Catalana, l'Honorable senyor Hortalà, quan ens ha dit que aquest debat no era convencional, havíem de fer el debat d'una altra manera, i en cert sentit l'Honorable senyor Armet també ho ha dit, que ell aquí diu que el que s'havia de fer és un debat amb el Govern. Però, bé, qui s'hi ha referit amb gran extensió i amb energia és el representant d'Esquerra Catalana, i aleshores jo voldria dir —i el senyor Hortalà ha dit: «i espero que no s'ofengui el portaveu de Convergència i Unió que surti a respondre, però jo no vull discutir amb ell, sinó que vull discutir amb el Govern...» Jo no em sento en condicions de discutir economia teòrica amb un il·lustre científic d'aquesta branca del saber, com el senyor Hortalà, i per tant no m'ofenc que em menystingui, en certa manera, però jo espero que tampoc ell s'ofengui quan li digui que entén molt en economia, però que entén molt poc en Reglament de la Cambra, perquè el debat no convencional seria precisament que féssim el debat que ell ens demana, perquè, senyores diputades i senyors diputats, crec que la majoria de vostès saben perfectament que l'article 112, apartat primer, del Reglament de la Cambra, que és el que regula aquest debat que estem fent, explica que seguirà la mecànica del procediment legislatiu ordinari. En el nostre Parlament la tramitació dels pressupostos de la Generalitat no és un debat polític, com altres debats polítics contempla el Reglament, sinó que és un debat d'una altra llei, una llei més, una llei molt important, però una llei. I, aleshores, senyor Hortalà, el remeto a l'article 96, en relació amb el 67 del mateix Reglament, i aleshores ho lamento, ho lamento

per les seves aspiracions a entrar en col·loqui aferrissat i veement amb els membres del Govern, i molt especialment amb l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, però el que està previst és un torn a favor i un torn en contra, i això és el que jo, acatant el Reglament, faig en nom del meu Grup.

L'altra novetat —menor— és la que, als meus ulls, m'ha presentat l'Il·lustre Diputat senyor Curto, una sorpresa menor, perquè en la seva forma veement i un xic inefable del senyor Curto d'expressar-se en la tribuna ja hi estem, en certa manera, jo hi estic acostumat..., sí, sí, estigui pendent de mi i no dels seus companys, que altres problemes tenen, els seus companys. *(Rialles.)* Aleshores, la sorpresa del senyor Curto és que realment hi ha hagut molts moments, sincerament, senyor Curto, molts moments de la seva intervenció que jo tenia la sensació que vostè s'equivocava de Cambra, perquè vostè ens parlava, doncs, de la reforma fiscal, de la política monetària, del que fa el grup català al Congrés dels Diputats, l'actitud del Govern amb els valors cadastrals, etcètera —sí, sí, ha parlat dels valors cadastrals. Bé, i ha arribat a un punt que fins i tot, amb sorpresa, suposo, del mateix interessat, vostè ha reproduït unes paraules que acabava de pronunciar l'Honorable Conseller d'Economia i Finances en fer la presentació, com marca el Reglament o com permet el Reglament d'un projecte de llei, ha fet una transcripció en llengua castellana de les seves paraules. Realment, jo comprenc que en refundacions successives, doncs, hi pot haver un cert desconcert, però, senyor Curto, aquí estem al Parlament de Catalunya i discutim els problemes generats, que, si haig de fer cas als nostres il·lustres i honorables oradors que m'han precedit, són molts problemes, plantejats pel nostre Pressupost. No ho barregem amb política general; vostè sap que nosaltres, Convergència i Unió, també tenim un grup parlamentari, bessó del nostre, a les Corts Generals, i un altre al Senat, i allà discutiran també els seus punts de vista i intentaran que els afers de l'Estat vagin en un sentit al més proper possible als nostres punts de vista, als nostres interessos i a la nostra ideologia.

Bé, un primer punt que em sembla que tots els oradors han utilitzat amb rares excepcions —he observat que no ho ha fet Iniciativa per Catalunya i tampoc ho ha fet ara el Grup Socialista— és una presentació global del marc econòmic que ens mou, en el qual ha d'actuar el Govern de la Generalitat, l'Administració de la Generalitat en aplicar aquest Pressupost. Aquest és un tema que a mi sempre m'ha semblat molt important, perquè parlar del marc econòmic, marc econòmic general, català, espanyol, internacional, no és, podríem dir, un element de guarniment, de dir: «miri, veus?, també entenem d'altres qüestions al marge de la nostra petita parcel·la», sinó que és un element fonamental, perquè nosaltres no podem estar, cap de nosaltres —i nosaltres n'estem perfectament convençuts i així ho practiquem—, aïllats del món extern que ens envolta. Jo recordo que m'ha semblat que més que dirigir-se al Govern el senyor Hortalà quan ha parlat que no es podia fer la filosofia de l'oasi, s'adreçava a algun altre grup, a una agrupació que parlava de la dependència colonial, m'ho ha semblat. Però, bé, en definitiva, estic d'acord que nosaltres no ens podem moure amb una mentalitat d'oasi; no estem tancats al món, sinó que en formem part. Per això considero que és molt important parlar d'aquest marc econòmic que ens envolta, i en certa manera, doncs, lamento que grups tan importants —especialment el Grup Socialista i

també el Grup d'Iniciativa—, potser per donar-ho per un valor entès, no s'hi han referit en absolut; els altres sí.

El que passa és que la majoria ha posat molt l'accent en el tema de la crisi del Golf, d'acord, del golf Pèrsic, per entendre'ns, o del golf àrab, segons uns altres. Comprenc que és un tema de gran actualitat, fa poques setmanes que, doncs, està en ebullició aparent i superficial aquesta qüestió, però ha centrat el més clar dels esforços de molts de vostès, especialment del Grup Popular.

El senyor Conseller també s'hi ha referit i crec que ha quedat clar de les seves paraules que aquest és un tema molt important, no hi podem fer broma; és un tema que realment en aquests moments no podem saber raonablement com i cap on pot evolucionar; hi ha molts elements econòmics, socials, ètnics, religiosos i, sobretot, energètics, però també tots aquests altres elements —militars, fins i tot, com sabem— a l'entorn d'aquesta qüestió.

Crec que el senyor Conseller ha dit, i molts de vostès també hi han estat d'acord, que el que se n'ha dit la desacceleració per part d'alguns o l'alentiment en la majoria —el senyor Conseller ha parlat d'alentiment i diverses entitats i organismes internacionals utilitzen aquesta expressió de l'alentiment de l'economia mundial—, crec, hi insisteixo, que tots han coincidit que, al marge... més enllà d'aquest nou element importantíssim de la crisi del golf Pèrsic, ja s'havia produït de manera adversa sobre l'economia mundial; hi ha tota una sèrie d'indicatius als diversos i principals països —Estats Units, Japó, Alemanya Federal, se n'ha parlat; millor dit a l'Alemanya unitària que hi ha des de fa pocs dies—, doncs, perquè realment aquesta qüestió de certa necessitat de refredar l'economia per, al mateix temps, no generar un procés de depressió, de crisi, realment és un equilibri molt difícil i, per tant, és un tema preocupant.

Però, malgrat el que ens deia el senyor Curto, que ens parlava de grans actuacions macroeconòmiques, tots som conscients que a casa nostra, doncs, tenim —a Catalunya, em refereixo— poques possibilitats al nostre nivell, des del Parlament, des del Govern d'incidir en aquestes magnituds globals. I per això, i més perquè, hi insisteixo, se n'ha parlat molt, jo no voldria donar cap pinzellada sobre la situació econòmica internacional.

Ara sí que alguna cosa crec que hauria de dir extreta, com tota la resta d'informació que jo intentaré vehicular-los, a vostès, en aquesta introducció sobre el marc econòmic, extreta, dic, de l'informe econòmic i financer, és un dels vint-i-cinc volums que componen i acompanyen el Pressupost per al 1991, un volum molt important, i que per converses que més o menys anem tenint any rere any crec que hi ha molt pocs senyores i senyors diputats que el segueixin, és un document molt important, doncs, sí que voldria fer una referència a la situació a l'economia espanyola.

Pensin vostès que la situació econòmica espanyola experimenta tant o més, amb tanta o més força aquesta desacceleració, aquest alentiment que ja es començava a notar de la situació econòmica a nivell internacional, tant en el terreny industrial, en el terreny de la construcció... Els pressupostos de l'Estat, no sé si saben vostès que preveuen una reducció, per a aquest any que estem vivint, una reducció —hi insisteixo— d'un punt i mig al consum privat; és un tema important. Preveu que per a l'any 91 hi haurà un creixement del producte interior brut d'un 2,7% —per tant, expectatives poc falagueres—, un moderat

creixement de les importacions i una certa recuperació de les exportacions; són unes perspectives que es preveuen a nivell general de l'Estat espanyol, havent-hi una ombra important que gravita sobre aquesta qüestió, que és el tipus d'interès. El senyor Curto ens parlava del tipus d'interès; no hi podem fer res, però realment ens preocupa, perquè és un fenomen important, els tipus d'interès i, en un altre terreny, el tipus de canvi.

D'altra banda, la situació econòmica espanyola és un augment de l'ocupació neta inferior als anys anteriors; en aquests darrers mesos o setmanes, tant a nivell general de l'Estat com a Catalunya, hi ha hagut una certa —modesta, però autèntica— pèrdua de llocs de treball; és un tema preocupant. La inflació es preveu al voltant del 6,2% i, encara que hi ha una reducció del diferencial, perquè en certa manera potser és el factor més important, quant a inflació, que és reduir el diferencial entre la inflació de la nostra economia i la de la resta dels nostres competidors, doncs, continua essent important.

Repassem allò que ens afecta més de prop i que potser ha estat objecte de menys consideració pels altres ponents; voldria fer-hi dues excepcions: Esquerra Republicana i Esquerra Catalana, aquesta és la veritat. Esquerra Republicana ens ha parlat, fonamentalment en el terreny del marc econòmic, dels problemes de la pagesia, del tèxtil, del sector turístic i del comerç, i Esquerra Catalana també ha fet el mateix parlant del tèxtil, agricultura i turisme. I jo hi vull insistir perquè realment són temes que en part són específics nostres, de la nostra economia, del nostre marc socio-econòmic, i que és important que siguem conscients tots dels problemes que es plantegen en aquests sectors i, al nostre entendre, de la bona incidència que sobre la necessària resolució d'aquestes dificultats pot representar el Pressupost que pretendrem que aquesta Cambra aprovi en el seu moment.

Catalunya ha tingut un increment de preus superiors als de l'Estat —normalment cada estadística mensual ens dona aquest resultat—, hi ha hagut un alentiment en el segon semestre del 89 de l'expansió importantíssima que havia tingut la nostra economia, i l'any 90 les xifres que conté l'Informe Econòmic i Financer parla que, el primer trimestre, la nostra economia ha crescut un 2,9 i el segon trimestre un 4%; vol dir que de mitjana, en el primer semestre d'enguany, hem crescut el 3,6. És superior a aquesta previsió que hem vist a nivell d'Estat, però si considerem que l'any 89 Catalunya, l'economia catalana va créixer un 6,3, veurem constatat fefaentment aquest alentiment, aquesta pèrdua de l'accelerament que tenia la nostra economia.

Tots som conscients, crec, que el terreny del turisme, un rengló important de les nostres activitats econòmiques, ha tingut un descens del 3% de turistes estrangers; el sector agrari, sector important per molts motius, més o menys estava estancat a partir de l'any 89 i l'any 90, concretament, el sector agrari ha crescut durant l'any 89..., perdó, durant aquest exercici, el 0,2% del valor afegit brut al cost de factors, mentre que l'any anterior havia crescut també poc, però havia crescut el 0,7, però en certa manera no curiosament, perquè hi ha una explicació ben clara i neta: sàpiguen que la producció final agrària ha baixat un 5,2% —això és especialment cert en el camp, en el terreny dels cereals i dels fruits, a conseqüència —se n'ha parlat— del fred, la sequera, les pedregades, i que en part, només en part, s'ha pogut compensar pel sector ramader, que ha estat en una situació més falaguera, almenys en alguns subsectors com la carn de boví,

que ha augmentat un 7%, i el porquí, que, malgrat les seves dificultats, ha augmentat un 4,5.

Aleshores a què obeeix aquesta compensació global del sector? A les subvencions d'explotació que han augmentat un 30%, majoritàriament procedents dels fons de la Comunitat Econòmica. Per tant, hem de ser conscients, senyores i senyors diputats, de quina és la situació no gens falaguera de la nostra economia. A la plana 40 de l'Informe trobaran vostès un detall de les produccions dels principals productes agraris.

En el sector industrial les enquestes de tot ordre, de totes les fonts preveuen, deixen entreveure un alentiment de l'activitat, una cartera de comandes reduïda i un increment de la mà d'obra, però, com deia, un increment inferior als increments de l'exercici anterior.

Quant a inversions, l'aspecte és important, és molt favorable: segons les dades del nostre registre industrial, les inversions industrials a Catalunya han crescut durant aquest any el 40,3%, especialment a la indústria química i a la indústria de transformats metàl·lics. Les exportacions catalanes han augmentat un 13,8%, una altra dada important, però voldria recordar també que, malgrat això, hem de tenir present la incidència per a molts estudisos negativa, considerada negativa, del tipus de canvi de les pessetes existents en aquests moments.

En el sector de l'alimentació hi ha hagut un moderat creixement; a la metallúrgia hi ha hagut una desacceleració —ha pujat un 5%— i, com dèiem abans, en el tèxtil és on s'han produït, en el camp industrial, uns nivells de depressió importants a causa de la saturació dels mercats i que està produint a molts empresaris grans, mitjans i petits —aquí fa poc vam veure una interpellació referida a petits empresaris; jo ho estendria a la gairebé totalitat dels empresaris catalans del sector tèxtil—, en tots ells suscita, de bell antuvi, un cert temor, una manca de confiança, i per això si vostès examinen la baixa d'importacions de maquinària tèxtil, veuran que és considerable.

Altres sectors, doncs, tenen activitats més importants. En el terreny del turisme saben vostès, són conscients —n'hem parlat darrerament en diverses ocasions a través de diverses iniciatives parlamentàries— que el nostre turisme ha tingut uns increments de preus superiors a l'IPC; hi ha en certes instal·lacions una oferta obsoleta; hi ha una competència més important d'altres zones mediterrànies i dels països de l'est d'Europa; un ensorrament del mercat britànic, etcètera. Per tant, és un altre sector que hem de seguir molt de prop, i també, a través de l'actuació del Govern aplicant els pressupostos de la Generalitat, ha de ser objecte d'estudi.

I per no estendre'm més, doncs, diré també unes pinzellades d'un altre sector que està en profunda transformació, que és el sector del comerç. Vostès saben, tots són conscients que hi ha una pugna entre estructures de distribució tradicionals i grans estructures de distribució; se n'han establert set de nous en els primers mesos de l'any, i per això crec que és molt important subratllar el gran esforç que el pressupost del Departament de Comerç fa de cara a una sèrie d'activitats de modernització de la gestió del comerç.

Un altre, un segon aspecte que és tradicional en els debats de pressupost és una discussió sobre si aquest Pressupost de la Generalitat és expansiu o no és expansiu, i aquest sempre és un debat una mica kafkià, perquè trobem opinions sempre —i aquesta vegada no podia ser menys— per a tots els gustos. El Grup Po-

pular ens ha dit que aquests pressupostos eren expansius, insolidaris amb l'Estat. Iniciativa per Catalunya no s'ha definit i ha dit que repeteix línies de l'any anterior —jo recordo que l'any anterior, fa uns mesos, el senyor Saura ens deia que eren uns pressupostos més aviat restrictius. Esquerra Republicana considera que són pressupostos restrictius. El CDS no n'ha parlat. Esquerra Catalana ha dit que era moderadament expansiu i jo voldria, des de la meua modesta situació, felicitar el senyor Hortalà perquè, realment, la seva intervenció —amb la qual, en part, hi estic d'acord i amb molta part no, i per això, evidentment, tampoc acceptarem la seva esmena de devolució, el nostre Grup—, però ha tingut una habilitat perquè tot —suposo que se n'ha adonat—, tota la seva intervenció ha estat posada, el seu eix, a l'entorn de discutir a veure per què era moderadament expansiu i totes les crítiques o els elogis moderats que ha fet del pressupost els ha fet en funció d'això. Però bé, en definitiva, ha dit que era moderadament expansiu, evidentment, amb això jo no puc estar d'acord, ni amb aquest qualificatiu ni sobretot aquest que, finalment, ens ha explicat que el Pressupost de la Generalitat era moderadament expansiu «per inèrcia». Evidentment, no és moderadament expansiu sinó que, com ha dit el senyor Conseller, és un pressupost d'equilibri. I el senyor representant del Partit dels Comunistes a Catalunya ens ha dit que eren restrictius, que eren neoliberals i que estaven mediatitzats per Madrid, o sigui que anàvem a remolc de les consignes econòmiques de Madrid. I, finalment, l'Honorable senyor Armet ens ha dit una cosa que no acostumava a dir perquè ens ha dit que l'important era que eren uns pressupostos molt importants, per tant, no deia si eren expansius o no expansius, deia que era molt important, que se'n felicitava perquè totes les comunitats autonòmiques tenien molta més participació que abans, que s'havia arribat en aquell desitjat per a tothom 25%, cosa que no crec que sigui així, però que, en tot cas, en tot cas, senyor Armet, faci el favor de mirar l'origen d'aquests ingressos i veurà que a totes les comunitats autonòmiques hi ha un considerable, un gran esforç d'endutament; per tant, no és que l'Estat hagi fet cessió, hagi transferit a les administracions inferiors recursos, sinó que aquestes administracions s'han endeutat, i, per tant, és enganyar-se una mica dir que es participa al 25%. Vostè mateix, senyor Armet, cap al final, ens ha fet una crida —jo diria— a l'alegria, a base de dir que prenguéssim exemple d'Andalusia, que s'endeutava, amb motius d'una determinada efemèride l'any 92, amb més de 200.000 milions de pessetes. (*Remor de veus.*)

Bé, és un pressupost expansiu o no és un pressupost expansiu? Nosaltres entenem...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: Nosaltres entenem que és un pressupost de contenció, com bé ha explicat el Conseller, i que si hi ha unes partides que creixen més és per la pròpia naturalesa dels serveis que presta la Generalitat. Jo tinc aquí unes xifres de la despesa o del pressupost de les comunitats autònomes, i, concretament, per damunt de Catalunya, que és la novena, doncs, hi ha Aragó, que creix un 17%; Astúries, que creix un 16,5%; Balears, que creix un 26,6%, o Navarra, que creix un 69%. Per tant, em sembla que ningú pot parlar que un creixement d'un 12,5%..., i en aquestes condicions —hi insisteixo—, que l'estructura pressupostària nostra va «axada» de forma molt important en les activitats d'ensenyament, en les activitats de sanitat, en activitats que

tenen una rigidesa pressupostària, doncs, entendrem que és correcte el que ha presentat, el que ha explicat el Govern: un pressupost moderat, un pressupost de contenció. S'accepta, s'acata —perquè és necessari fer-ho— la política macroeconòmica, però adequada a les nostres necessitats i les nostres possibilitats.

Passant a un altre punt, que també ha estat objecte de debat però d'escàs debat, perquè aquest és un fenomen que es produeix any rere any, és el tema de l'estat d'ingressos. Hi ha una mica en aquesta Cambra —i perdonin-me l'expressió— una certa mentalitat d'hereu escampa; a l'hora de parlar de despeses tots vostès suggereixen grans coses que s'haurien de fer més, expansió de tota una sèrie de partides, coses que s'haurien de millorar, atencions que no estan previstes, però, dels ingressos, se'n parla molt poquet, s'hi passa de puntetes perquè, és clar, els ingressos serveixen per després poder desprendre.

Per això, doncs, insisteixo: s'ha fet molt poca referència als ingressos per part dels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, no per part de l'Honorable Conseller, que ha destinat una part important de la seva exposició a un tema tan fonamental com és aquest dels ingressos. Iniciativa per Catalunya només s'ha referit als ingressos per fer un sofisme —com ja va fer l'any passat i espero tenir ocasió de discutir-ho en les esmenes que, segurament, perquè encara no les he pogut mirar, hauran presentat al text articulat—, el tema, dic, sofisme de dir: els ingressos de la Generalitat perjudiquen, perjudiquen els ajuntaments perquè si fos un sistema de finançament diferent com era abans, doncs, els ajuntaments tindrien més participació que la que tenen. Això és l'única qüestió que ha preocupat Iniciativa per Catalunya del tema d'ingressos.

Esquerra Republicana —Esquerra Republicana— ha tornat a insistir en aquella frase, que, realment, doncs, era brillant, tenia un dring, de l'any passat, ja fa uns mesos, i l'ha tornat a repetir, el tema que són uns ingressos inexorablement dependents i colonials. Bé, i aleshores el senyor Colom amb el seu verb fàcil ens ha parlat del concert econòmic, del pacte català de sobirania..., tot això és molt interessant al terreny de la doctrina, al terreny de debat polític, però, evidentment, el nostre pressupost es mou amb una mecànica establerta que tots pretenem modificar en un sentit més favorable, crec que no hi ha dubte ni tebior per part de cap grup de la Cambra, però, en definitiva, aquesta qüestió que se'ns planteja és a anys llum de la realitat que ara per ara tenim a casa nostra.

Quant a Esquerra Catalana, molt diplomàticament, ha dit que el que es necessitava eren uns ingressos amb un sistema de finançament revisat que fos «just, suficient i digne»; molt bonic, però no ens ha concretat quines idees hi havia. (*Remor de veus.*)

I, finalment, doncs, el Partit dels Comunistes de Catalunya ens ha parlat de la insuficiència considerable d'aquests impostos i que no es podia admetre que baixessin alguns impostos per més que estiguessin relacionats amb l'activitat econòmica. Em sembla lògic que si estan relacionats amb l'activitat econòmica i amb aquestes pinzellades que tots vostès, els que m'han precedit en l'ús de la paraula i jo mateix, hem anat donant sobre l'activitat econòmica, hem d'esperar, raonablement, que hi hagi també una desacceleració o una disminució d'aquests ingressos vinculats a l'activitat econòmica.

El senyor Armet ha fet una cosa interessant en aquest tema, que és... Miri, jo, al senyor Armet, l'admiro per moltíssimes co-

ses (*remor de veus*), i una de les coses que admiro més, i suposo que molts de vostès, per no dir tots, també compartiran aquesta admiració, és per la gran riquesa de lèxic que té, per la gran facilitat d'invent lingüístic (*rialles* i *remor de veus*), i avui, aquest any ens ha parlat de la decadència, eh?; no ha fet gestos acompanyatoris, però tots ens hem imaginat una atmosfera tètrica del Govern que anava estudiant..., és clar, i aleshores ha dit «escolti, els impostos, els ingressos no condicionats són brillants...», i, evidentment, el senyor Armet ha fet molt bé, a part dels seus coneixements propis, haurà repassat la memòria econòmica que acompanya el Pressupost i veurà que de la plana 9 a la plana 40, doncs, explica tots els ingressos i, evidentment, els impostos no condicionats han progressat més que els altres. Ara, és que això és una crida a la desobediència de les necessàries competències de la Generalitat? Perquè, és clar, el fet que siguin jurídicament partides d'ingressos no condicionades no vol dir —i aquesta és la realitat— que hi ha tota una enorme quantitat de serveis i activitats transferides de l'Administració de l'Estat al llarg d'aquests anys, el cost de les quals es sufraga amb aquests ingressos. Per tant, doncs, és molt bonica aquesta posició però, evidentment, aquests recursos tenen ja una adequació ben específica i necessària. Per tant, doncs, molt interessant el concepte, però no diu pas una cosa que sigui excessivament nova.

Un tema, un tema que surt cada any —i crec que fa onze anys que surt— és el tema de l'endeutament. Aquesta vegada no hi ha hagut, a diferència de l'any anterior, o sí, sí, perdó, me n'oblidava, el senyor Curto, sí, precisament, en el tema de l'endeutament ens ha dit que el que es deia era, amb la diplomàcia que el caracteritza (*rialles*), fals, que era mentida, i, és clar, aleshores, jo, al senyor Curto i en el que sigui necessari a la resta de membres de la Cambra, els adreço, per no estendre'm més, a allò que diu la plana 42 de la memòria pressupostària i el que explica, exactament, les xifres que donen els resultats que, efectivament, l'endeutament de la Generalitat creix un 12,5%, i, tenint en compte les amortitzacions, l'endeutament viu a final d'any baixa un mig per cent, com ha afirmat l'Honorable Conseller d'Economia i Finances. (*Remor de veus*.)

En altres..., en altres anys, quan hem parlat d'endeutament, jo m'he permès fer una comparació amb ajuntaments, amb algun ajuntament específic, aquest any no ho faré perquè, doncs, és tan públic i notori que no val la pena parlar-ne, però, per exemple, tinc aquí les xifres de la Comunitat autonòmica madrilenya, que té un deute de 230.000 milions de pessetes i el pressupost, el projecte de pressupost per a l'any 91 preveu una partida d'interessos —pagar interessos— de 31.000 milions de pessetes. La veritat és que aquest any l'endeutament, doncs, no ha suscitat excessiva discussió; fins i tot, com deia abans l'Honorable senyor Armet, doncs, en certa manera, ens ha vingut a animar que ens endeutéssim més, quan ha dit: «prenguin exemple d'Andalusia, ja que el 92 es planteja un fet intranscendental per a Catalunya, que és els Jocs Olímpics, aprofitem per fer un relleu total del país», i, per tant, doncs, miri, Andalusia s'endeuta en ocasió de l'Expo, doncs, amb 205.000 milions de pessetes. Per tant, realment, les crítiques no han estat..., però el senyor Armet ens ha parlat d'un endeutament de 430.000 milions —si no recordo malament el que ens ha dit.

I, per tant, també ràpidament perquè —hi insisteixo— aquest any s'hi ha posat menys l'accent per part dels diversos grups,

voldria donar les xifres —com cada any fem; és gairebé un costum inveterat—, les xifres d'endeutament. Les xifres d'endeutament viu de la Generalitat, el 31 del 12 del 90, seran 205.303 milions, més els 53.994 d'endeutament de l'any 91, restant-ne els 15.765 d'amortitzacions del mateix any 1991, fa un endeutament de la Generalitat de 243.532 milions. Per ser nets, per ser transparents, afegim-hi les entitats autònomes, perquè, en definitiva, també és Generalitat. I, aleshores, tenim que les entitats autònomes tenen un endeutament viu —o tindran un endeutament viu—, que, com saben, és màxim perquè és una autorització no sempre, algunes institucions de tipus financer no l'utilitzen però al màxim que podran arribar seran 60.267 milions, més l'endeutament de l'any 91, màxim de 27.680, menys les amortitzacions previstes de 2.046, fa un endeutament viu, el 31 de desembre de l'any que ve, de les entitats autònomes de 85.901. Total que l'endeutament viu, el 31 de desembre de l'any 90, de la Generalitat més les entitats autònomes serà de 266.570 milions i el viu, el 31 de desembre del 91, 329.432, que, en tot cas, és un tema preocupant, evidentment, perquè, per manca de recursos, la nostra Comunitat autonòmica com els altres s'ha d'endeutar més del que el Govern, evidentment, voldria. Però, en tot cas, estem molt lluny, no ja, evidentment, perquè seria —jo em permetria dir— demencial, com algú ha parlat d'arribar..., «home, és que estem lluny del 25% que permet la LOFCA»... És que amb unes dificultats de retorn, de finançament del retorn, amb el sistema de finançament actual, seria —insisteixo— demencial parlar de l'ordre d'una càrrega financera del 25%.

Bé, com que, de càrrega financera, no se n'ha parlat, jo només diria dues xifres: la càrrega financera de l'any 91 serà del 5% sobre els ingressos corrents consolidats. Vol dir que estem a la cinquena part del que podria ser, però, evidentment —insisteixo— no és per comparar-ho, perquè seria una cosa ultra mesura voler arribar a aquests límits legals, però que no són lògics.

Quant a despesa corrent. Quant a despesa corrent, s'han dit moltes coses, com cada any, i amb això entrem, doncs, ja en un nou apartat; el sisè apartat dels deu que, si vostès, la seva paciència els ho permet, doncs, pretenia jo desgranar aquí per justificar, òbviament, el fet que el nostre Grup no donarà suport a aquestes propostes, que ens fan tots vostès, de retornar al Govern aquests pressupostos.

La despesa corrent; això de despesa corrent sembla que tingui un dring, doncs, poc falaguer. A la plana 52 de la memòria hi ha la distribució de la despesa corrent. És clar, pensin que la despesa corrent no sols comprèn la remuneració de personal —i aquí s'ha parlat molt de burocratització; alguna cosa en direm—, ni tampoc comprèn exclusivament els béns i serveis corrents, que el senyor Armet ens ha fet una gran proposta —que l'expliquem—, m'ha semblat que no lligava gens amb la realitat, però intentaré, doncs, explicar-la; que, variant lleugerament aquesta partida, aquest capítol II, de compra de béns corrents, es resolien tots els problemes que tindrà la Generalitat per poder assolir fines d'actuació més importants.

Jo voldria recordar que, en aquest capítol de despesa corrent, també hi ha un capítol IV, que són les transferències corrents; transferències corrents que, com saben vostès, és un gran calaix de sastre: hi ha totes les transferències a tot tipus d'entitats i organismes, i, per exemple, doncs, hi ha els ajuntaments, —també ho comentarem—; doncs, els ajuntaments, que sembla que sigui

una de les grans motivacions d'oposició en aquests Pressupostos.

Aleshores, criticar la despesa corrent que conté també el capítol IV, em sembla d'un cert sentit. I també, per part, si no de tots, de la immensa majoria de vostès, s'ha fet una referència desplaent i crítica a la partida de publicitat i propaganda. Concretament, si vostès tenen a la vista, i si no, jo ja els ho explico, la plana 52 de la memòria, veuran que el capítol I, «remuneracions del personal», per a l'any 91, la Generalitat augmentarà aquest capítol amb el 8,9; per tant, molt per sota de l'increment mitjà, que, com saben, és el 12,5. I com a referència, diré que, un pressupost que molts de vostès —no tots— han lloat per la seva austeritat i el seu caràcter restrictiu, els Pressupostos Generals de l'Estat —i que és necessari, i que realment són restrictius—, el capítol de remuneració de personal està previst que augmenti el 10,2; per tant, per sobre del nostre.

És clar, aquí també és una altra d'aquestes paraules mítiques: «burocràcia». No es parla de personal, es parla de burocràcia; però, és clar, aquesta burocràcia, doncs, són els mestres, són els professionals de la sanitat o, com algú ha tingut l'amabilitat de reconèixer, amb certa sorpresa, ha dit: «Sí, Governació augmenta molt...» Diu: «Ah!, és clar, són els Mossos d'Esquadra». És clar, vull dir, és tot el personal, molt personal, que, com hem dit abans, és el caràcter principal de les entitats, de les comunitats autònomes, com la nostra, que la seva principal finalitat, o dels principals serveis, és de prestació directa de serveis als ciutadans. I moltíssimes vegades passa per la utilització d'unes persones físiques; doncs, això, evidentment, no se'n pot parlar, de burocràcia.

Despesa corrent quant a compra de béns i serveis. El senyor Armet ens ha explicat —com que ha estat el darrer que ha parlat i em sembla, doncs, que del principal grup de l'oposició n'hem de parlar més—, ens ha dit: «Bé, aquí hi ha el camí —com deia— de resoldre els problemes econòmics de la Generalitat amb petits retocs». Jo recordo que en l'anterior ocasió que vam debatre els pressupostos, el senyor Armet ens parlava del 10% —no sé si ho recordaran—, res, uns retocs, un maquillatge; d'aquí, d'allà, s'estira i tal i surt, s'estalvia un 10% i amb aquest 10%, aleshores recordaran, que el Grup Socialista pretenia finançar un enorme reguitzell de disposicions addicionals que feien tota una sèrie d'inversions i programes.

Aquesta vegada jo veig que el senyor Armet es va asseregant en el terreny pressupostari, i ja no ens parla del 10, ens parla del 4%; ens parla del 4%, perquè ens parla d'uns milers de milions de pessetes que diu que surten de la compra de béns corrents. I diu: «Aquest gran excedent és conseqüència del fet que vostès augmenten molt i si augmentessin la previsió del cost de la vida, la diferència es donaria —ha parlat— de molts...» —no vull dir la xifra, perquè no em pugui desmentir, però m'ha semblat que era una xifra molt elevada de milers de milions de pessetes. Clar, aleshores jo ràpidament, mentre ell parlava, he comprovat les xifres. Jo veig que per a l'any 91 la previsió del capítol segon —compra de béns corrents i de serveis— és d'un increment de 3.369 milions de pessetes, que és el 10,1% d'augment. Si per comptes del 10,1% parléssim del 6 o del 7 resultaria que l'estalvi que es podria fer, segons el senyor Armet, no són aquests milers de milions de pessetes, que permetrien solucionar els problemes que veu en les insuficiències d'actuació del Govern, sinó de l'ordre d'uns 800 milions de

pessetes. Vol dir que amb 800 milions de pessetes no podríem resoldre cap d'aquestes coses que ens diu.

Per un altre cantó, deia, s'ha fet referència al tema de la publicitat i propaganda —aquest també és un tema que va sortint contínuament. El senyor Curto és l'únic que s'ha atrevit, fixant una forma clara, i ha parlat de més de 1.000 milions. Jo li diré més; són exactament 2.005, més del que vostè diu i, evidentment, moltíssim menys del que els seus companys d'oposició...

(Remor de veus.)

No, no, increment, no; increment, no. Miri, el Projecte de Pressupostos per a l'any 91. Se'l poden repassar tots vostès. La partida 226.03 —Publicitat i Propaganda—, doncs, puja: la Generalitat, 1.262.351.000 pessetes; els organismes autònoms, administratius, comercials, etcètera, fa un total de 1.996.564.000, que, afent-hi l'ICASS i l'ICS, arriben a aquests 2.005.133.000 que els deia. I aquí hi és tot i fins i tot, no es sorprenguin, que, per exemple, el Parlament, el Parlament també té una partida de publicitat i propaganda de 40.001.000 pessetes i ningú hi va fer cap escarafall, i tots nosaltres el vam aprovar amb tota tranquil·litat; perquè, evidentment, és necessari, doncs, realitzar unes campanyes, realitzar unes exposicions, realitzar unes promocions a tots els àmbits, a tots els nivells, a tots els grups socials, perquè es puguin beneficiar, perquè puguin millorar la seva qualitat de vida.

Passem ja a un altre tema, el tema de la privatització. El tema de la privatització, encara que d'esquitllada, n'han parlat diversos grups, el que en certa manera ja des de fa temps és el creador del concepte és Iniciativa per Catalunya; és un mèrit que no els vull regatejar, el tema de la privatització. Aleshores el senyor Saura ens ha parlat, una vegada més, que aquests pressupostos privatitzaven l'economia catalana. Jo no sé quin concepte té del públic i del privat. Em consta que en un altre àmbit persones ideològicament afins, una organització sindical afí a la mentalitat política de vostè, doncs, ja va ser objecte d'una explicació molt detallada i molt contundent per part del Conseller d'Economia i Finances sobre el concepte erroni que tenien vostès de la privatització. I, per tant, en ares del temps breu de què dispo; millor dit, que vull disposar, perquè, evidentment, saben vostès que tindria dret a tres hores d'intervenció, sent ni vostès, ni jo...

El Sr. PRESIDENT: 180 minuts.

El Sr. ESCUDÉ: Doncs, 180 minut diu... Jo diria que és el mateix; sóc molt inepte en matemàtiques, però diria que és el mateix, senyor President.

Bé, aleshores jo el que voldria aportar com a informació nova, especialment de cara al senyor Saura, però també als altres grups que, en certa manera, aquesta música de fons, de la privatització, no els està bé —i, és clar, vull dir; no sé, per exemple, el Grup, millor dit, els diputats del Partit dels Comunistes de Catalunya, estan encara molt més en aquesta línia—; jo tinc aquí unes xifres que em semblen no sé si tant contundents amb l'explicació que els va fer l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, però en el terreny de les xifres força contundents. Perquè, mirin, l'any 91, al projecte de pressupostos per a l'any 91, les transferències de la Generalitat al sector públic —organismes autònoms administratius, comercials, seguretat social, empreses públiques i altres ens públics—, que és el 66,1% del total de les transferències, augmenta un 15,7%.

En segon lloc, en aquestes transferències, de les quals abans

parlava, hi van les corporacions locals. Ja entrarem després, també, a les corporacions locals. Però les corporacions locals augmenten, augmenten... —no!, fem la mateixa relació— és el 23,5% de les transferències; per tant, després del sector públic, en sentit estricte, hi ha les corporacions locals, que representen el 23,5% de les transferències corrents i de capital que té un augment del 8,3. I finalment, finalment, aquest sector privat —que vostè considera que és la privatització, aquesta societat civil, les empreses privades, les famílies...—, el total del capítol quatre i set de transferències corrents i de capital, representa només el 10,4% i ha tingut un augment del 10,8.

Per tant... sí? Les xifres? Doncs, miri, en els organismes, en el sector públic són 495.408 milions; a les corporacions locals, 175.611 i a les empreses privades i famílies, 77.932. Està a la seva disposició, senyor Saura, com totes les xifres...

El Sr. PRESIDENT: Prego als senyors portaveus que no provoquin l'orador. (*Rialles.*)

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: Anem a les corporacions locals, ja que n'estàvem parlant; anem a les corporacions locals, i aleshores d'aquestes xifres que he donat abans, òbviament, senyores i senyors diputats, convindran amb mi que no té una importància tan gran com el primer en prodria tenir, perquè vostès saben que hi ha un fet, que hi ha una participació dels ens locals de Catalunya en els ingressos de l'Estat, que, formalment, forma part del Pressupost de la Generalitat, però que entren i surten; per tant, realment, és una cosa a tenir present. Però, en tot cas el que voldria dir és que aquesta partida, que per al pressupost de l'any 91 està prevista que arribi als 151.412 milions de pessetes —i que procedeix, insisteixo, del Pressupost de l'Estat, auster i restrictiu, i que estem d'acord i que és necessari— significa sobre l'any anterior, sobre l'any 90, que estem vivint, el 5,5%; per tant, abans de parlar com algú ha parlat de la marginació progressiva de l'Administració local per part de la Generalitat, em sembla que a molta distància, en tot cas, s'hauria de parlar de la marginació progressiva de l'Administració local per part de l'Estat.

Transferències a corporacions locals; diuen vostès: «És que la Generalitat margina, la Generalitat menysté»; sí, aquesta és una expressió que el senyor Saura, el senyor Colom i algun altre orador ha utilitzat, el menysteniment de l'Administració local. Miri, aquí tinc un quadre, també tret de la memòria del Pressupost, on es veuen les transferències corrents i de capital de l'Administració de la Generalitat, conselleria per conselleria, a les corporacions locals. I, concretament, per a l'any 91 són 9.719 milions de transferències corrents —i d'aquests 9.000 milions, em sembla, en parlava vostè— més —d'això vostè no en parlava; no, no discutim perquè després el senyor President ens cridarà a l'ordre—; però, bé, doncs, senyores i senyors diputats, transferències de capital, n'hi ha 14.000, 14.456 milions de la Generalitat a l'Administració local, amb un total, que és del que parlava abans, de 24.175 milions.

Quant a consells comarcals, que també s'ha dit per part de diversos oradors, aquí tinc les xifres dels pressupostos dels consells comarcals dels anys ja tancats: 88, 89 i 90. Això apareix, perquè no pensin que ho improviso sobre la marxa, apareix a la plana 132 de l'informe econòmic i financer.

Els consells comarcals de Catalunya, senyores i senyors di-

putats, l'any 1988 van tenir uns pressupostos de 2.313 milions de pessetes; l'any 89, de 5.518,2 —o sigui, més del doble—, i l'any 90, de 16.853 —o sigui, pràcticament s'han triplicat. Vol dir que estem molt lluny, però molt lluny, d'aquestes xifres que se'ns donaven, d'aquestes acusacions que se'ns feien.

Finalment, hi ha un tema que no podia faltar i que tots vostès s'hi han referit: ha estat el tercer punt de l'explicació, molt ben construïda, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: el desequilibri territorial. El que passa és que com que el senyor Saura ens ha explicat moltes coses i molt interessants, en aquest tercer punt, que deia ell, dels quatre que tenia a la seva crítica dels pressupostos, ens ha parlat dels aspectes, fonamentalment, dels aspectes d'habitatge i transport i del medi ambient, i dels desequilibris territorials, gairebé no ens n'ha parlat, però bé, ha posat l'accent en això. Esquerra Republicana, igual; Esquerra Catalana, també, amb la particularitat que Esquerra Catalana ha tingut la sinceritat de criticar, però dir: «Perquè l'any 90 —diu—, Déu n'hi do, el que hi havia!» —en canvi, l'any 90 ens deien que era un desastre. Vol dir que espero que, almenys, l'any 92, ens diguin: «L'any 92, un desastre, però, almenys, l'any 91, Déu n'hi do, el que hi havia».

Com sempre, també, jo tinc aquí unes xifres... Bé, i no cal dir que el senyor Armet, l'Honorable senyor Armet, que una de les seves especialitats en el debat de pressupostos és sempre fer elucubracions sobre el tema de les comarques deprimides, els temes de les comarques riques, les seves..., una mica escampadet, la petita sal, de dir: «Bé, no parlo de clientelisme, però bé, ja ho deixo dit...». Bé, és clar, tots vostès ens parlen d'un agreujament de les aportacions, de les inversions de la Generalitat en demèrit, en perjudici de les comarques de renda més baixa. Una vegada més —no amb la vehemència del senyor Curto, però sí amb tota base objectiva i fonamentada—, els haig de dir, insisteixo, una vegada més, que això no s'ajusta a la realitat. S'han dit aquí unes xifres que no lliguen amb la realitat. Aquí tinc un estudi del mateix Departament d'Economia i Finances, on hi ha la distribució de les inversions, la distribució comarcal, cosa que vostès poden comprovar perfectament —han de fer la petita feina de tabular-ho—, però vostès saben que en un d'aquests vint-i-cinc volums que componen el Pressupost de la Generalitat per a l'any 91, hi ha un volum que hi ha les inversions territorialitzades.

Aleshores, aquí tinc la distribució per comarques. Hi ha un total d'inversions comarcalitzades de 97.932 milions i mig de pessetes; no comarcalitzades, inversions de 39.180; i no comarcalitzades vol dir que tenen només un caràcter global o que afecten més d'una comarca; vol dir que podríem fer, si volguéssim, la petita manipulació de dir: «Distribuïm en proporció...». No, no, aquelles que són estrictament d'una sola comarca apareixen a la comarca, les altres —que com veuen és molt important: és un 40% del total—, no computen, perquè les considerem no comarcalitzades. Aleshores, aquí hi ha les inversions comarca per comarca, les pessetes per habitant... Per això sí que m'ha deixat sorprès, una mica, el senyor Colom —que veig que, des de l'esforç d'aquest matí, avui no ens acompanya—, quan ens ha dit que l'important no eren les pessetes per habitant sinó els valors absoluts. Realment és una mica sorprenent: és clar, comparar la importància de les inversions, no sé, a l'Alta Ribagorça i al Barcelonès, no per habitant sinó per valors absoluts, em sembla que és una cosa totalment forassenyada.

Bé, aleshores, hi ha la renda per càpita en funció de l'estudi de rendes de l'any 87, hi ha una mitjana de Catalunya i cada comarca apareix per sobre, òbviament, o per sota d'aquesta mitjana. I aleshores, les xifres —i això, com sempre, està a disposició dels senyors diputats—, les xifres d'inversió comarcalitzada de la Generalitat per a l'any 1991, per les comarques la renda per càpita de les quals estigués per sota de la mitjana, és de 19.996 pessetes. S'acosta una mica a les 17.000 i escaig que deia el senyor Armet, i quan vulgui podem confrontar les xifres, però, en tot cas, està bastant per sobre, perquè pràcticament són 20.000 pessetes. En canvi, a les comarques la renda mitjana de les quals està per sobre de la mitjana, és només, només, de 14.061 pessetes, i aquí sí que estem molt lluny de les 21.000 de què ens parlava l'Honorable senyor Armet. Jo no voldria dir que aquestes xifres alterades provenen del desig de demostrar que les comarques de renda més elevada tenen major inversió, però les xifres hi són, i com deien abans, en el meu poble, «números canten».

Bé, finalment, ja per acabar, els diversos oradors s'han referit a qüestions, podríem dir, de calaix de sastre. Jo m'imagino que per a ells, per a tots ells, han estat temes importants —als meus ulls, potser no ho són tant—, que m'han quedat una mica a la memòria i que els he anotat. Per exemple, Iniciativa per Catalunya ha fet tota una explicació dels problemes de les activitats socio-econòmiques en el terreny laboral, estrictament laboral, de l'Administració de la Generalitat, i molt especialment, referint-se al Departament de Treball, ha fet una requisitòria sobre les dotacions de cara a la salut laboral d'una sèrie d'activitats dependents del Departament de Treball; és clar, amb una petició tan peregrina com que tots aquests temes fossin crèdits ampliables. Cada any tenim ocasió, em sembla, d'explicar què és un crèdit ampliable i quan un crèdit pot ser ampliable; espero que l'any que ve hi podrem tornar, però, evidentment, aquests crèdits entenem que, tècnicament, no són ampliables. En tot cas, no voldria insistir-hi, perquè, molt encertadament, el senyor Saura feia ell les preguntes i, al mateix temps, ja feia les respostes del Conseller, perquè és clar, al que ens portava aquest punt concret del senyor Saura és aquí, al Parlament, un altre debat que al nivell del Consell de Treball o de relacions de les sindicals i de les patronals amb el Departament de Treball, estan negociant, i aquí el que es feia és trobar un viarany per on, saltant unes negociacions entre les parts implicades, venir-ho a portar al Parlament, a veure si el Parlament passava per damunt de les forces de la societat.

Bé, ja que al senyor Saura, doncs, no li agrada la meua explicació, sí que deixi'm suavitzar una mica el tema, fent una final referència a un tema a què vostè s'ha referit, que el senyor Ferran Pont i jo mateix somrèiem o rèiem francament, quan vostè parlava —el senyor Ribó ho ha endevinat de seguida, perquè també és una obsessió del senyor Ribó— del tema del cremallera, perquè ha parlat dels ferrocarrils... Jo sóc usuari diari dels Ferrocarrils de la Generalitat, i, quan vulgui, podem parlar de tots els problemes dels Ferrocarrils de la Generalitat, però vostès han fet una incidència en el cremallera de Montserrat: «... i tantes coses que podien fer, i fan el cremallera...» Miri, aquesta vegada, doncs, no. Perquè, precisament, digui'm vostè on ha trobat el cremallera; vostè no el trobarà enlloc, perquè una de les tantes víctimes, una de les tantes víctimes d'aquesta austeritat —continguda, però austeritat— del Pressupost de la Ge-

neralitat, ha estat aquest projecte, tan «denostat» per vostès, del cremallera de Montserrat. Per tant, no hi ha motiu perquè vostès parlin del cremallera de Montserrat. (*Remor de veus.*)

Un altre...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: Un altre tema important, un altre tema important: l'ha suscitat, en aquest calaix de sastre, diguem-ne, de què no han sortit molts dels oradors...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Camps, tampoc provoqui, vostè, eh? (*Rialles.*)

El Sr. ESCUDÉ: Un altre tema important, deia, l'ha suscitat el representant del Centre Democràtic i Social, quan s'ha referit a si aquest pressupost és una resposta al repte que tindrà Catalunya de cara a l'any 93 a la integració europea. Jo entenc que sí, que és un tema molt necessari de fer, un tema que té moltes facetes; concretament, en aquest informe econòmic i financer del qual els he parlat tanta estona, hi ha una part final que els recomano que llegeixin, que fa referència a tots els fons socials europeus i la revolució que s'ha produït enguany en molts d'aquests objectius, que fa que Catalunya en surti, no diré molt perjudicada, però sí molt menys afavorida del que zones similars en altres Estats de la Comunitat podrien obtenir. Els ho recomano, repassin aquestes xifres. Però, en tot cas, com saben vostès, dintre de pocs dies tots tindrem possibilitat, si així ho desitgem, d'intervenir en un debat, i aquí sí que serà un debat: no serà un projecte de llei, no serà una esmena a la totalitat d'un projecte de llei, sinó que serà un debat polític, amb tots els ets i uts, sobre aquest tema tan fonamental —en això estem d'acord, senyor Latorre; en moltes de les altres coses que vostè ha dit, òbviament, no hi estem d'acord— i, per tant, doncs, tindrem ocasió, dintre de pocs dies, de fer-ho. Perquè, en essència, a part de l'Agrupació del CDS, de sumar-se puntualment a alguna d'aquestes coses, a algun d'aquests temes que ja he intentat, en la mesura de les meves poques forces, (*remor de veus*) contradir o discutir, vostè el que ha fet és, en certa manera —i vostè mateix ho ha reconegut—, fer unes esmenes de totalitat a alguns organismes concrets, la majoria d'ells dependents del Departament de Política Territorial: Junta d'Aigües, Junta de Residus, etcètera. I vostè mateix ha dit: «bé, ja tindrem ocasió de parlar-ne en el moment de fer el debat en Comissió i després en el Ple de la totalitat d'aquests organismes».

Bé, senyores i senyors diputats, ara jo podria entrar, que no ho faré, evidentment —perquè suposo que tots vostès ho coneixen perfectament—, en l'aspecte positiu que veiem nosaltres en el pressupost, en el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat, perquè vostès només ens han explicat aquelles coses que vostès critiquen; podríem entendre que tot el que no ens han dit és que hi estan d'acord: hi ha moltíssimes coses, i el que vostès ens han dit és una petita fracció, una minúscula fracció de tot el contingut, del riquíssim contingut del pressupost de la Generalitat, des del text articulat fins a tots els annexos que l'acompanyen. Jo podria, doncs, explicar, cantar les meravelles, intentar, també, com el senyor Armet, fer un castell de focs lingüístic i dialèctic —no ho faré, no tinc capacitat per a fer-ho—, i, com que, hi insisteixo, partim de la base que vostès, en no parlar-ne, és que hi estan d'acord, no defensaré i no explicaré les excel·lències que, almenys als nostres ulls, té el pressupost de la Generalitat.

Ja que el primer que ha parlat és el senyor Curto, jo em vol-

dria referir, per acabar, també, al senyor Curto. El senyor Curto, en una de les seves explicacions, ens ha dit que aquest pressupost era molt dolent, evidentment, i diu: «el Govern, tot sol, s'ho aprova i el Govern, tot sol, s'ho fa». Jo li voldria demostrar que aquest pressupost no se l'aprovarà el Govern tot sol, sinó que la majoria de la Cambra —almenys així ho espero, si els meus companys han estat convençuts per l'explicació que els donat— (*rialles*), que aleshores demostrarem o intentarem demostrar que, a l'entendre del Grup parlamentari de Convergència i Unió, aquests pressupostos són, efectivament, uns pressupostos, dintre dels escassos recursos que tenim, dintre de la necessària solidaritat, a nivell d'Estat i a nivell d'economia del món occidental, d'austeritat i de contenció, són uns pressupostos...

El Sr. PRESIDENT: Pari un moment, és que, en això que està dient, val la pena que no hi hagi música de fons.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies...

El Sr. PRESIDENT: Esperí, esperí, a veure si ja...

El Sr. ESCUDÉ: És que entraria en contradicció amb la música que hi poso jo, eh?, senyor President.

Bé, doncs, efectivament, aquests pressupostos s'ajusten —així ho entenem nosaltres— com un guant a la mà, a les necessitats de Catalunya, i per això els anunciem, òbviament, que el nostre Grup no donarà suport a aquest conjunt d'esmenes de devolució i votarà en contra d'aquesta seva proposta.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. (*L'I. Sr. Curto demana per parlar.*) Sí, el senyor Curto?

El Sr. CURTO: Senyor President, lo Grup parlamentari Popular...

El Sr. PRESIDENT: No, digui'm per què demana la paraula.

El Sr. CURTO: ... emparant-se en l'article 67.2...

El Sr. PRESIDENT: Punt 3, serà el punt 3.

El Sr. CURTO: Punt 3, perdoni, senyor President, i amb l'article 65.1, vol tenir dues intervencions distintes, una del Portaveu i l'altra del President del Grup parlamentari, per al·lusions, la segona, i per contradiccions, la primera.

El Sr. PRESIDENT: No, no ha estat alludit, ha estat citat, i amb contradiccions, tècnicament, tampoc hi ha contradiccions, eh?, perquè vostè coneix molt bé el Reglament i sap que hi ha una norma interpretativa que diu que les contradiccions només són la negativa concreta de la veracitat del que ha dit l'orador, i això no ha estat. Aquí vostè ha estat contestat, ha estat replicat, que és lògic del debat parlamentari, però no li han negat la veracitat d'alguna afirmació. O, si no, digui quina ha estat, aquesta negació de veracitat, i li donaré la paraula.

El Sr. CURTO: Senyor President, tan prompte em doni la paraula demostraré que no l'he demanada en va, perquè s'han posat en boca... (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: No, si jo li demano que...

El Sr. CURTO: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Jo li demano que fixi en què consisteix la contradicció.

El Sr. CURTO: Senyor President, la contradicció és que ha posat en boca meua unes paraules que jo no he dit...

El Sr. PRESIDENT: Bé, llavors, això és contradicció.

El Sr. CURTO: Efectivament, quan he parlat de cadastre i quan he parlat de tipus d'interès...

El Sr. PRESIDENT: Bé, digui, digui. Un minut.

El Sr. CURTO: Per al·lusions també, després, un altre minut, no, senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Després ja m'explicarà en què consisteixen les al·lusions. (*Rialles.*)

El Sr. CURTO: D'acord. Senyor President, moltes gràcies per la seua autorització. Est Diputat, ni ha parlat de cadastre ni ha parlat d'interessos, ni en la meua exposició ni en lo torn de rèplica, quan l'Honorable Conseller ha propiciat est debat obert que hem celebrat. I una cosa és lo que en lo successiu parlaré del cadastre, i una altra cosa ben diferent són les ganes que tinc de parlar dels interessos, que no he perdut l'esperança.

Segona consideració, l'Honorable Conseller...

El Sr. PRESIDENT: Segona consideració, no: contradicció.

El Sr. CURTO: Sí, sí, en relació amb la contradicció, senyor President. Miri, aquí està la prova literal de les paraules de l'Honorable senyor Conseller: em diu que «hemos hecho un gran esfuerzo de contención en la elaboración de los presupuestos». No em traslladi a mi el problema que és del senyor Conseller, en tot cas, que vagi al diari i que digui: «escolti, s'han equivocat, que jo ho he dit en català...», però no em traslladi a mi est problema, senyor Escudé.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. (*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*) El senyor Armet. Li són aplicables...? Sí, digui.

El Sr. ARMET: Per al·lusions.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, hi ha hagut al·lusions a determinades circumstàncies del nostre Grup parlamentari...

El Sr. PRESIDENT: Sí, però això no són al·lusions, eh?, han de ser personals. I si ha estat genèric...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, l'Illustre Portaveu de la majoria, senyor President, amb tot respecte, ha dit: «els seus companys». En aquell moment, només érem el senyor Perea i jo. (*Rialles.*) Aleshores, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Miri, a vostè no se li escapa...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: ... em considero alludit.

El Sr. PRESIDENT: No ha estat alludit, però li dono la paraula perquè sóc així de generós. (*Rialles.*)

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyor President, l'Illustre Portaveu de la majoria s'ha permès unes al·lusions, que jo qualificaria de lleugerament impertinents, a determinats problemes, ha dit ell, en el si del nostre Grup parlamentari. Jo comprenc, senyor President, que, per al Portaveu d'una coalició formada per dos partits entre els quals existeix i sempre ha existit una relació idíl·lica, sense cap discrepància i sense cap fricció, i per a un militant il·lustre, com és el Portaveu de la majoria, d'un partit polític entre els màxims dirigents del qual —i en dir «màxims» em refereixo als màxims, als màxims— existeixen total i absoluta concordança i sintonia de visió política i relacions que només poden ser qualificades com d'amor fraternal, es puguin veure amb pietosa condescendència les situacions ocasionals, contingents, episòdiques d'altres forces polítiques.

Senyor President, acabo, els catalans sabem i estem d'acord que no volem ser una reserva índia...

El Sr. PRESIDENT: No incorri en el mateix defecte que vostè està denunciant, eh?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: No, no, en absolut, senyor President, en absolut.

El Sr. PRESIDENT: Vagi a les al·lusions.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: En absolut, senyor President. Sí, sí, de seguida acabo, amb el seu permís, senyor President. He dit, senyor President, que els catalans ja sabem que no volem ser una reserva índia, i nosaltres hi coincidim totalment, no ho volem ser. De tota manera, jo voldria recordar a l'Il·lustre Portaveu de la majoria que alguns costums dels indis americans són extraordinàriament útils i encara tenen aplicació; per exemple: el costum, quan es vol sentir si s'acosta un enemic o una amenaça, d'acostar l'orella a terra. Jo aconsellaria a l'Il·lustre Portaveu de la majoria que acosti la seva il·lustre orella al terra de la seva coalició i, en comptes de fixar-se en sorolls epidèmics que es produeixen a altres forces polítiques, si aconseguix un ambient de silenci, sentirà rumors, sorolls profunds, sords i tellúrics molt més interessants, (*rialles*) molt més interessants que els que ell ha detectat en altres partits polítics.

Moltes gràcies, senyor President.

(*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Vidal-Quadras, quan es llegeixi en el *Diari de Sessions*, veurà que vostè s'ha excedit en l'autorització que li ha concedit la Presidència. Però l'he autoritzat.

Al senyor Armet, li són aplicables les mateixes consideracions que ha fet la Presidència al senyor Vidal-Quadras?

El Sr. ARMET: Sí, sí, absolutament aplicables, i veurà que és molt simple i molt senzill, i, per tant, no entraré en el conjunt de contradiccions que hi ha hagut, sinó que simplement faig una proposta de qüestió d'ordre. Cada vegada que el Portaveu de Convergència cita les meves paraules, jo demano que la transcripció no sigui entre cometes, perquè no han estat les meves paraules. Simplement i exclusivament que surti la denominació de dir: «El Portaveu de Convergència diu que el senyor Armet ha dit:» i «ha dit això», però que no surti entre cometes perquè, si no, seria erroni, eh?, en el sentit que es pot posar entre cometes quan és una cita literal d'un text o d'alguna cosa.

Fent això, em dono ja perfectament per satisfet, perquè cap de les cites concretes que ha fet respon al que jo he dit.

El Sr. PRESIDENT: Així constarà en el *Diari de Sessions*. (*L'H. Sr. Hortalà demana per parlar.*) El senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, exactament pel mateix: article 61.1, per un costat, i article 67.3, per l'altre. Però amb tota cordialitat, i amb el mateix respecte que aquest matí, des de la tribuna, manifestava al senyor Portaveu de Convergència i Unió.

El senyor Portaveu de Convergència i Unió és un aplicat

deixeble del primer punt de la Regla de Sant Benet (*rialles*) i es troba que l'*ora et labora*, la utilitza amb vivacitat òptica, però amb una certa falta de capacitat auditiva, i llavors interpreta, i interpreta malament. Quan jo he demanat un debat de pressupostos en el qual el Govern respongués, és evident que hi ha un Reglament —Reglament que, justament, alguns dels que som aquí varem intervenir en la seva elaboració: el Diputat senyor Ribó, el Diputat senyor Armet, el Diputat senyor Macià Alavedra, altres que no hi són i jo mateix—, i en aquest Reglament es preveu un torn a favor i un torn en contra, i en aquest torn en contra l'única cosa que es demana, si el projecte de pressupostos és del Govern, el que demanava jo, és que fos el Govern qui el fes, no un diputat d'un altre grup, en aquest sentit. Per tant, crec que aquell aprovat ras de coneixement del Reglament, sí que el tinc, malgrat la desqualificació que m'ha volgut, cordialment i amablement, brindar el senyor Portaveu de Convergència i Unió.

L'altre punt, senyor President, i acabo, és que quan he dit que l'any passat Déu n'hi do de les inversions reals en comarcalització, volia dir que Déu n'hi do!; és a dir, que l'any passat estaven molt més comarcalitzades que les que han ofert aquest any. Senzillament això.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Així s'havia entès, moltes gràcies. Almenys, la Presidència així ho havia entès, i per consegüent no hi veia...

El Sr. HORTALÀ: Però és que la Regla de Sant Benet no anava per la Presidència, sinó pel senyor Portaveu de Convergència i Unió. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: De tota manera, recomanaria al senyor Hortalà que repassi el Reglament, perquè ha invocat l'article 61 indegudament.

El Sr. HORTALÀ: 61.1.

El Sr. PRESIDENT: I després, la norma interpretativa, també, del 63.3. Gràcies.

Bé, anem a procedir a la votació, amb una única votació totes les esmenes, perquè són de retorn. Per consegüent, es vota el retorn del Projecte de la Llei de Pressupostos al Govern.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 44 vots a favor, 68 vots en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(*Són dos quarts de set de la tarda i deu minuts.*)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

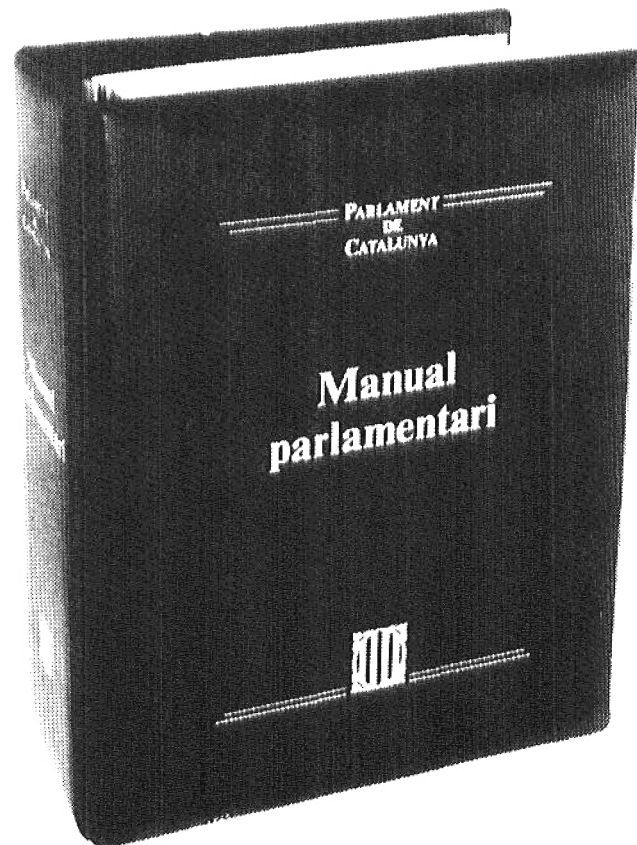
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(girar/xec al portador)

....., de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,

Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

